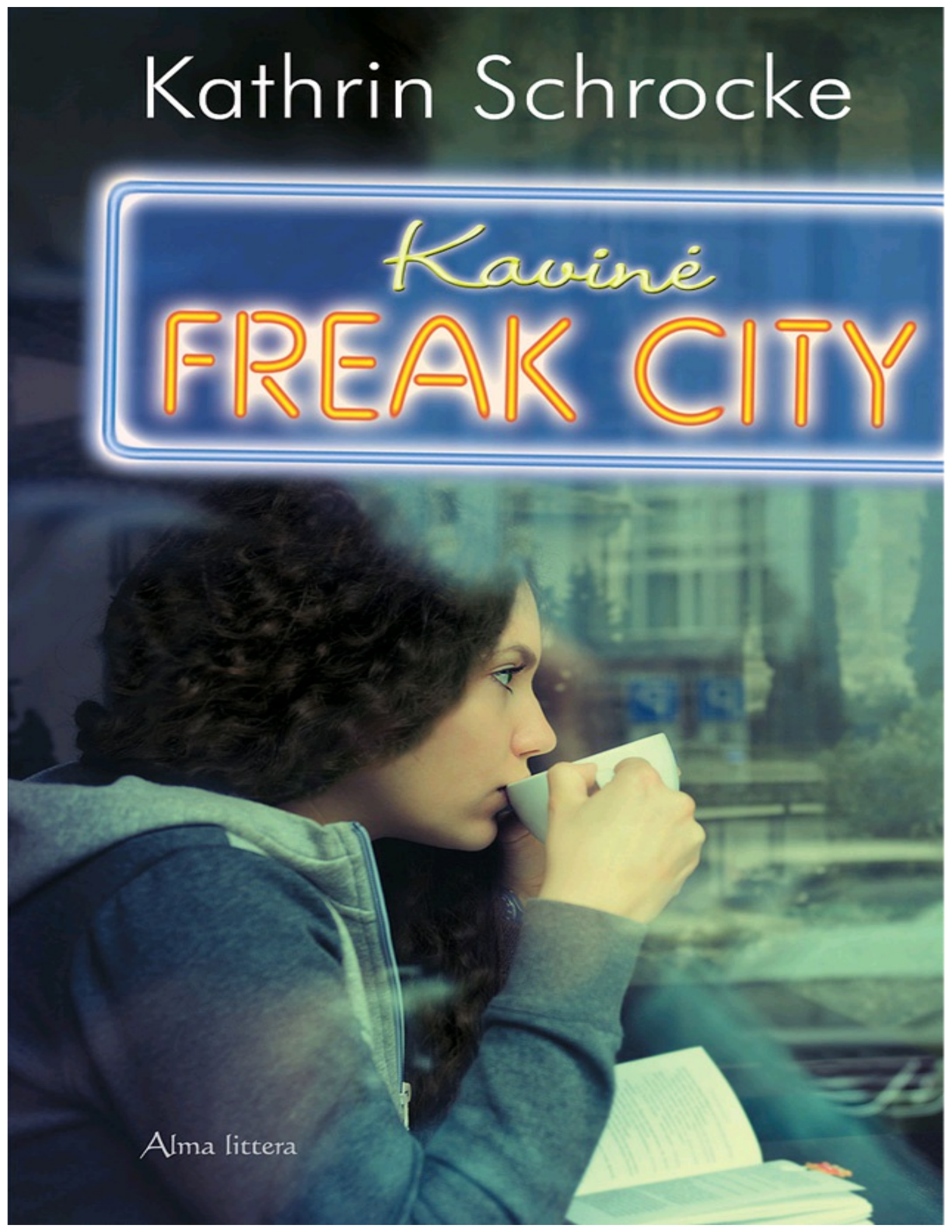

Kathrin Schrocke

Kawinè
FREAK CITY

Alma littera

Kathrin Schrocke

Kavinė
FREAK CITY

Iš anglų kalbos vertė
Rūta Jonynaitė

Versta iš:
Kathrin Schrocke
FREAK CITY
Sauerlander

Šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, be kūrinio autoriaus ar kito šio kūrinio autorių teisių subjekto leidimo ir be autorinio atlyginimo draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 9786090113783

Originally published as „Freak City“

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2013

First published in Germany by Sauerländer Verlag, Mannheim, 2010

Viršelio nuotrauka © vita khorzhevskaja, Image ID: 170310572 www.shutterstock.com

© Vertimas į lietuvių kalbą, Rūta Jonynaitė, 2014

© Leidykla „Alma littera“, 2014

Iš anglų kalbos vertė *Rūta Jonynaitė*

Redagavo *Dainius Račiūnas*

Korektorės *Gražina Stankevičienė* ir *Svajonė Venslovienė*

Viršelio dailininkas *Edvardas Jazgevičius*

E. knygą maketavo *Jurga Morkūnienė*

Matau, kad tu mąstai.

Manau, kad tu jauti.

Jaučiu, kad tu geidi,

Bet negirdžiu tavęs.

Wir sind Helden „Tik vienas žodis“

PIRMAS

Vienas protingas žmogus kartą yra pasakęs, kad ir iš akmenų, besipainiojančių tau po kojomis, galima pastatyti ką nors gera.

O kaipgi. Paklauskite kokio nors šešiolikmečio, jau apsirūpinusio statybų taupymo sutartimi.

Bet aš išvis nė neįtariau, kur link suku, kai su dviem geriausiaisiais savo bičiuliais stypinau per miestą tokiai merguželei iš paskos.

Šiaip jau būčiau turėjęs susivokti – tai tiesiog tvyrojo ore. Buvo akivaizdu ir neatšaukiama. Bet tuo metu buvau visai nučiuožęs. Prislėgtas meilės rūpesčių ir pakrikęs. Nieko nesuvokiau, ir tiek.

Tik strykčiojau, kaip ir anodu, jai iš paskos pėsčiųjų gatve, laidžiau sąmojus ir maiviausi kaip beždžionė.

Mačiau tik tai, ką norėjau matyti: jos susišiaušusių garbanų kupetą. Geltoną mini sijonėlį, pasismaukusį gal kiek per aukštai. Tatuiruotę ant kaklo, besileidžiančią žemyn ir pasislepiančią po ryškiai raudonais marškinėliais.

Jos žalios guminės šlepsės aikčiodamos plekšnojo asfaltu. Lyg su kiekvienu žingsniu meldamos pasigailėti.

Buvo per karšta pagal metų laiką, įkaitęs oras net ribėjo.

Iš to ribėjimo man išsiskyrė tik išdidi jos figūra.

Visa kita tartum išnyko. O gal viskas per tą karštį. Mano makaulė buvo kepte perkepusi saulėje.

Taigi temačiau tas įžūlias juodas garbanas, drabužėlius ir ją pačią, žengiančią drąsiai ir tiesiai.

O akmenų, krintančių iš dangaus čia pat, šalia manęs, nemačiau.

Ir negirdėjau. Bet ar tikrai?

Pulsas mušė per greitai – galbūt tą triukšmą palaikiau savo širdies plakimu.

Mano vardas Mika, ir anuomet man buvo penkiolika.

Mano vardas Mika, jis suomiškas ir reiškia nesąmonę – „kas yra kaip Dievas“.

Tai jau tikrai ne aš.

Apie moteris tada neturėjau žalio supratimo.

Buvo liepa, pirmadienio popietė, kai prasidėjo ši keista istorija.

ANTRAS

Ta mergaitė turėjo būti Kalimero. Neklauskite, kodėl. Toks nebylus vyriškas susitarimas. *Gentlemen's agreement*, jei suprantat, ką noriu pasakyti.

Tikriausiai dėl to, kad Bastis nuo mokyklos stovyklos laikų vaikščiojo su Elena. Didžioji meilė, kilometrinės SMS, kvaili pasiglamžymai dviračiu rūsyje. Bičiukas buvo tiesiog apkerėtas Elenos – nieko nepadarysi. Palyginti su Elena ir Basčiu, supermodelio Heidės ir jos dainininko Silo istorija tebuvo lėkšti juokeliai.

O aš... aš tuo metu buvau visiškai palūžęs.

Prieš dvi savaites, tris dienas ir penkias valandas Sandra paliko mane ant ledo.

Sandra – ar ne taip senieji graikai vadino mirtį lemiančią aiškiaregę? Gali būti, bet šitoji tikrai gerokai man pašiukšlino.

Įsivaizduok gyvą sidabrą, nenustygstantį vietoje energijos gniužulėlių. Mergaitę, šokčiojančią per gyvenimą – kaukšt pakaukšt – kaip teniso kamuoliukas, kuriai terūpi smagintis ir sukti galvą tokiems kaip aš bejėgiams vaikinukams. Ji buvo nusišviesinusi trumpus plaukus platininiu atspalviu ir negailėdama gelio sušiaušusi į kuodą ant viršugalvio. Nusižiūrėjo šią šukuoseną nuo vienos Pink nuotraukos – tik iš jų Sandra buvo neabejotinai gražesnė. Su savo numylėta dainininke ji turėjo ir dar kai ką bendra: irgi buvo grupės lyderė, solistė. Tiesa, moksleivių grupės – bet tai tik pradžia. Baigusi mokyklą ji ruošėsi stoti į Manheimo Popakademiją. Kartu matėme televizijos reportažą apie tą akademiją.

Sandra turėjo talentą ir atrodė pribloškiamai. Tiesą sakant, buvo tik laiko klausimas, kada mane pames.

Nuo tos akimirkos, kai ji padėjo tašką, mano galvoje tarsi susijungė kažin kokia neuronų grandinė. Dvidešimt keturias valandas per parą be paliovos nenorom galvojau apie ją. Ką mudu nuveikėme ir ko nenuveikėme. Ką ketinome ir ko neketinome. Ką vienas kitam pasakėme ir ko nepasakėme.

Net jei kartais netyčia galvodavau ne apie Sandrą, vis tiek ją prisimindavau.

Kiekvieną menką sekundę mintijau apie mūsų iširusią draugystę.

Buvau visai nučiuožęs, pirmas kandidatas į durnyną – ir kitos panelės man nė kiek nerūpėjo.

Būdavo, jei matau, tarkim, žlėgtainį, tuoj vaizduojusi, kaip Sandra laiko šakutę.

Jei pravažiuoja baldų automobilis, išsyk prisimenu seną rašomąjį stalą, ji visą jį

nuo galvos iki kojų buvo apterliojusi *Edding* žymekliu, šiaip sau, tik dėl prašmatnumo.

Būdavo, skaitinėju kitos savaitės kino programą, ir prieš akis iškylo jos mėgstamas filmas. „Atostogos“. Ar tik pačioj jo pradžioj baltaplaukė neišmeta pro duris savo vaikino? Man reikėjo tai numanyti.

Mano mintys sukosi užburtu ratu.

Taigi laimingasis buvo Kalimeras. Jis stypčiojo tarp mudviejų su Basčiu, užsismaukęs kepurę ant kaktos. Žerglojo susigrūdęs rankas į kelnių kišenes, lyg gaudytų auksinius žiurkėnus.

Dėl jo mes jau mažų mažiausiai penkias minutes vilkomės pėsčiųjų gatve paskui tą mergaitę.

Tai sušvilpdami jai pavymui, tai pakaitomis mėgindami priblokšti ją kvailais juokeliais kaip kokie etatiniai gatvių šlifotojai.

– Iš kur nugvelbei šitą saldų užpakaliuką? – šūktelėjo Bastis.

O Kalimeras supliaukšėjo liežuvium.

Tačiau panelė aiškiai buvo kieta, gal net pernelyg kieta. Ėjo ir nuėjo sau pasisūpuodama. Nė kartelio negrižtelėjo į mus, prietrankas.

O ties sankryža atsitiko štai kas.

Ji žengė per porą metrų pirma mūsų.

Sankryžoje jau senų seniausiai degė žalia.

– Jei užsidegs raudona, turėsi sustot ir pabučiuot mane! – suriko Kalimeras, ir pora besitrinančių aplink telefono būdelę penktokų pavydžiai sužiuro į mus.

Iš tiesų išiziebė raudona šviesa, bet mergaitė paskutinį akimirksnį vis tiek ėmė bėgti per gatvę. Nors ir už kilometro būtum girdėjęs atbildant sunkvežimį. Šis atšniokštė, varydamas septyniasdešimt per miesto centrą, išlėkė iš už kampo ir žviegdamas padangomis vos ne vos įstengė susistabdyti. Atrodė kaip scena iš veiksmo filmo. Beprotiškas, pavojingas gyvybei kaskadininko triukas. Sunkiasvoris per menką plauką nesuvažinėjo tos panelės.

Vairuotojas vos negavo infarkto. Veidas išbalso kaip popierius, akys išsprogo ant kaktos. Jis kaip išprotėjęs mygo mašinos signalą.

Bet mergaitė šitai buvo nė motais. Nužingsniavo sau lyg niekur nieko. Aukštai iškėlus galvą. Kaire ranka ji persibraukė tamsias garbanas – o mūsų adrenalino lygis sulig kiekvienu sunkvežimio pypesiu šoko į nesuvokiamas aukštumas.

Šalia buvo sustojusi moteris su vežimėliu. Mažius žviegė tartum skerdžiamas. Berniūkščiai nuo telefono būdelės spoksojo į mus. O mes stovėjome suakmenėję, tik širdys daužėsi, nes vairuotojas vis dar trankė kumščiu sunkvežimio signalą.

Tas garsas skrodė orą lyg sirena, akimirką galėjai pamanyti, kad prasideda

karas.

- Gal tau ne visi namie? - nuleidęs lango stiklą subaubė vairuotojas nuskubančiai mergaitei.

Ar ji bent sekundę sulėtino žingsnį? Ne. Nė kiek.

Matyt, jai tikrai buvo nusibodę gyventi.

Pasislėpė už gatvės kampo, palikdama mus su visu paklaikusiu sunkiasvorio vairuotoju, su motina ir su jos kūdikiu vėpsoti prie šviesoforo.

- Pažįstat šitą?! - užriko ant mūsų vairuotojas. - Jei man pavyks ją sučiupti, įduosiu policijai!

Papurtėme galvas.

Mažius pagaliau apsiramino, ir vairuotojas keikdamas nuvažiavo savais keliais.

- Šit kokie dalykėliai, - ištarė Kalimeras.

Aš linktelėjau galvą, tarytum sutrikęs. Mano žvilgsnis tebebuvo ten, anapus gatvės, toje vietoje, kur pasukusi už kampo išnyko mergaitė.

- Ko taip spoksai? - išgirdau Bastį.

- Nieko aš nespoksau, - sumurmėjau.

Apsigręžę leidomės atgal pėsčiųjų gatve, sukdami ledainės link.

- Nukvakusi višta, - pareiškė Kalimeras. - Tokios moterys tik nelaimę neša.

Puola po ratais, prisirišusios leidžiasi namų fasadais žemyn ir stabdo atomines elektrines. Per daug bruzdesio mano skoniui. Ko gero, verčiau pabandyčiau vėl susitikti su Tine.

Tinė mokėsi mūsų klasėje, dalyvavo vienoje budistinėje meditacijų grupėje - kadaise dar būdami pradinukai juodu su Kalimeru atrodė lyg ir susikukavę.

Nusijuokėme.

Ypač garsiai juokiausi aš.

Įvyko stebuklas! Po dviejų savaitių, trijų dienų ir penkių valandų pagaliau kelias minutes negalvojau apie Sandra.

TREČIAS

- Kaip sekės mokykloje?

Mama virtuvėje krovė į *Tupperware* indus maždaug keturias tonas gvakamolės. Košė buvo nuodingai žalios spalvos, kriauklėje kūpsojo kaugė avokadų žievių.

- Aha, - atsiliepiu, lyg tai būtų žmoniškas atsakymas į jos klausimą.

- Ak! - ji užvertė akis į dangų. - Gal nereikia taip išsamiai! Užtektų ir santraukos.

Įsispoksojau į ją. Dabar vyniotinio eilė. Sluoksniuota tešla su maltos mėsos įdaru. Mamos firminis patiekalas.

- Na... - buvau bepradedęs iš naujo, bet tiek to, nutilau.

Didžiąją pamokų dalį numuilinau ir berniukų tualete su Kalimeru rūkiau kažkokį keistą daiktą. Mums jį pardavė vyresniokas Renė - rūkalas įtartinais kvėpėjomis. Paskui kartu su Basčiu dar malėmės po centrą ir vos nepakišome po sunkvežimiu visiškai nepažįstamos mergaitės. Kažin, ar mama rimtai nori visa tai sužinoti? Tegu tik džiaugiasi, kad mano atsakymas išėjo toks trumpas.

Ant indaujos pamačiau šokoladinį kremą.

- Nedrįsk!

Mama stovėjo atsukusi man nugarą. Nesupratau, kaip ji taip sugebėdavo. Žmonės mėgsta šnekėti apie visa stebinčią valstybę. Jie tiesiog niekad nesilankė mūsų virtuvėje!

- Tik vieną šaukštą. Aš paragausiu tik iš krašto.

- Jokio šaukšto! - Mama atsigrėžė į mane. - Čia ir taip per mažai. Grietinėlė buvo netikusi.

Mano mama buvo nedidelio ūgio ir atrodė visai jauna. Pagimdė mane būdama dvidešimties, dar besimokydama. Šiaip norėjo tapti viešbučių specialiste, bet iš to nieko neišėjo. Ištekėjo už tėčio, juodu buvo pažįstami nuo skautų laikų. O tėtis man gimus toliau studijavo kūno kultūrą ir geografiją. Paskui jie nusipirko namą šalia mūsų senelių namų. Močiutė gyveno tiesiai priešais mus, senelis jau dveji metai buvo miręs.

Kai gimė mano sesė Irisė, netrukus mama pradėjo ruošti maistą pobūviams. Nuo to laiko mūsų virtuvė visada atrodydavo kaip mūšio laukas, o šaldytuvas būdavo amžinai tuščias, nes per tą begalinį visko ruošimą ji tiesiog užmiršdavo ką nors pataisyti ir savo šeimai. Pirmiau trejus ar ketverius metus pardavinėjo

Tupperware indus.

- Kam visi šitie skanėstai? - nenuleidau ilgesingo žvilgsnio nuo deserto.

Mama priėjusi uždengė didįjį dubenį aliuminio folija.

- Taigi šiandien Emiliui Hubertui septyniasdešimt - Sonios seneliui, na, tos, su kuria kadaise lankei stalo tenisą.

Sonią aš nelabai teprisiminiau. Užtat jos senelį puikiai. Kiaurus metus sėdėdavo ant suolo prie namų, įdūręs akis į tuštumą.

- Ir tas senelis užsisakė gvakamolės?

Mama gūžtelėjo pečiais.

- Aišku. Kodėl gi ne? Tikriausiai jaunystėje svajojo nukeliaut į Meksiką.

Emilis Hubertas? Sunkiai galėjau įsivaizduoti, kad jis išvis kada nors buvo jaunas. O dar sunkiau, kad kitados svajojo atsikelti nuo savo suolo ir išvažiuoti. Dauguma tų, kurie čia gyveno, taip ir padarė. Mažas kaimelis buvo sujungtas su miestu greituoju traukiniu. Vos tik sulauksiu pilnametystės, sakiau sau, tučtuojau dingsiu iš šitos skylės. Tą pačią minutę.

Prisiminiau Popakademiją. Neseniai buvau prisirankiojęs iš interneto specialybių, kurių šiomet buvo siūloma mokytis Manheime. Tiesa, mokyklą turėjau baigti tik kitais metais. Bet dėl viso pikto. Būtinai norėjau vykti kartu su Sandra. Galbūt lankysiu garso operatorių kursus. O gal įsitaisysiu mokiniu kokioje nors gamykloje, man buvo vis tiek. Svarbiausia, kad būčiau šalia.

Išsiskyrus su Sandra, nunyko ir visos mintys, kuo galėčiau užsiimti po mokyklos. Metai užsienyje? Civilinė tarnyba? Bundesveras? O gal ieškoti kokios nors mokinio vietos? Bet kokios ir kur?

Staiga mane pagavo panika. Atsukau vandens čiaupą ir pasilenkęs virš kriauklės ėmiau godžiai gerti.

- Parše tu! - užriko mama. - Gal pirma išmestum tas avokadų žieveles! Padarysi čia šlykščią liurlynę.

Į virtuvę įpuolė mažoji sesutė.

- Ar galiu šokoladinio kremo?

Mama atrodė pavargusi.

- Ne. Ir išvis ką jūs abu čia veikiate? Susėstumėt sau ramiai prie telio kaip normalūs vaikai ir nenervintumėt manęs. Verčiau būkit priklausomi nuo televizoriaus. Negaliu pakęsti šito stumdymosi po virtuvę.

Irisė sukikeno.

- Ar Sandra šiandien ateis? - ji pažiūrėjo į mane šuns akimis.

Irisė mylėjo Sandrą. Sandrą mylėjo visi. Galėjai manyti, kad neįmanoma jos nemylėti.

- Juk aš tau jau aiškinau, kad Sandra...

Užsukau čiaupą. Mama buvo teisi. Dabar kriauklėje po šlykščią košę plaukiojo avokadų žievės. Tikra bjaurastis.

- Mudu su Sandra išsiskyrėme. Ar sumeti, ką tai reiškia?

Irisė linktelėjo galvą.

- Tai tu jos nevesi!

Apstulbęs pažvelgiau į sesę. Apie vedybas niekas nė nekalbėjo. Bet Irisei dabar buvo toks romantiškas amžius. Ji turėjo Nuotaką Barbę debiliška balta mezginiuota suknele. O prie jos dar vestuvinį žirgą, širmį su rožine karūna. Palietus tam arkliui šoną, užgrodavo vestuvinė melodija. Man buvo išties įdomu, kas išgalvoja vaikams visą šitą kičą. Galbūt Irisė iš tikrųjų mano, kad gyvenimas toks ir yra? Mezginiuotas, nériniuotas ir su pasakų pilim. Su žirgu, kuris nekakoja, užtat groja vestuvinį valsą. Metas tai Irisei pagaliau suaugti.

- Šiais laikais niekas neskuba nei vesti, nei tekėti, - pasakiau. - Nebent prireikus, nes mergina tampa nėščia.

Mama akmeniniu veidu vyniojo į foliją netikrą zuikį.

- Mano Barbė viena, - drąsinamai tarė Irisė. - Jei nori, gali ją vesti. Ji dar neturi vyro. Gali nupirkti jai grandinėle sužadėtuvėms, tik būtinai su rožiniais deimantais.

Netekau žado.

- Tavo Barbė - nuotaka. Ji negali būti viena, - paaiškinau.

- Gali, gali, - užsispyrė Irisė. - Ji yra nuotaka be vyro. Užtat turi žiedą su blizgučiais ir batelius, nubertus žvaigždžių dulkėmis. Ir Riką. Toks žirgo vardas. Jie geriausi draugai.

- Ar tai reiškia, kad tavo Barbei rūpi tik suknelė, žirgas ir papuošalai? Net nesuvoki, kad iš tikro vestuvėse svarbiausia meilė?

Per Irisės viršugalvį pamačiau, kaip mama pasukiojo pirštą sau prie smilkinio. „Ji vaikas“, - ištarė tik lūpomis. Bet tą akimirką man buvo vis vien. Pagaliau man nušvito, kas per ratukai sukasi mergaičių galvose. Joms visai nerūpime mes, vaikinai. Joms svarbu gražiai atrodyti, būti princese. Avėti batelius, nubertus žvaigždžių dulkėmis. Mes, vyrai, tik šikniai, apmokantys sąskaitą.

- Tai mes, vyrai, esame tik šikniai, kurie apmoka sąskaitą! - išrėžiau.

Mama trenkė kumščiu per stalą.

- Gana, užteks! Kaip tu su ja kalbi? Mano namuose taip nekalbama. Kas tau iš viso darosi paskutiniu laiku?

Nenorom pagalvojau apie Sandra. Kaip ji baseine man pasakė, kad nori viską baigti. Tąsyk vanduo staiga pasirodė toks gilus, bedugnis.

- O rytoj Sandra ateis? - Irisė neprarado vilties.

Įsmeigiau į ją akis. Sesei ant kaktos buvo prilipę blizgių dulkelių. Neįsivaizduoju, iš kur jos nutūpė jai ant veido.

- Ar aš tau ką tik nepaaiškinau?.. - numojau ranka. - Užmiršk. Tiesiog užmiršk. Ir niekad os nė neminėk Sandros vardo, gerai?!

* * *

Užsidariau viršuje, savo kambaryje, ir įjungiau kompaktų grotuvą. Paleidau *Coldplay* visu garsu. Mama negalėjo šito pakęsti. Bet tai buvo mano kerštas už kremą, kurio negavau paragauti.

Kažkokios valstiečių šeimynos dabar prisikimš jo pilnus pilvus, o mums šaldytuve nėra nė pasenusio šokoladinio sūrelio.

Nusidrėbiau ant lovos ir įsispoksojau į sieną priešais. Kartą prieš Kalėdas mudu su Sandra buvome užpurškę ant jos grafitį. Tąsyk nebenustygdami tarp keturių sienų išėjome pasibastyti ir vienoje krautuviukėje šiaurinėje miesto dalyje nutvėrėme porą balionėlių dažų. Dabar šalia paveikslo, vaizduojančio reaktyvinį lėktuvą, buvo išraityta: *Sandra & Mika forever!*

Tėvų tada vos neištiko apopleksija. Tris mėnesius paliko mane be kišenpinigių. Bet aš nė kiek nesigailėjau.

Kada nors reikės tą užrašą uždažyti.

Sandra & Mika forever!

Raidės susiliejo prieš akis, vėl prisiminiau baseiną. Aš krauliu triskart perplaukiau takelį pirmyn atgal, o Sandra pačiame baseino viduryje vos sukosi ratu, plūduriuodama ant nugaros. Ją užsipuolė keli iširdę pensininkai:

- Iš tako, mergučėle! Jei neplauki kaip reikiant, tai malonėk pliuškentis varlininke!

Sandra nekreipė dėmesio į senukus. Apsimetė nė negirdinti, tik spoksojo į baseino lubas lyg skenduolė.

Galiausiai ir aš susidūriau su ja plaukdamas.

- Svajoji?

- Ne, - liovėsi sukusi tuos savo begalinius ratus. - Aš mėstau. Manau, kad mums reikia baigti!

Sandra man šypsojosi nusižiūrėta Pink šypsena, blakstienos buvo storai priteptos tušo. Įdomu, kaip jai pavykdavo, kad tų dažų nenuplaudavo vanduo?

- Baigti? Ką baigti? - pliuškenau aplink Sandra nieko nesuprasdamas.

- Na, mums abiem! - šypsojosi ji.

Tarsi maustė mane. Taip ir pamaniau.

- Gera mintis. Juk galime likti draugai! - pajuokavau paliesdamas jai petį.

Norėjau pabučiuoti, bet Sandra šiurkščiai mane atstūmė.

- Nelisk! - staiga jos šypsena išgaravo. - Aš rimtai. Baigiam - tai baigiam.

Finito. Baigta, ir viskas.

Mano žvilgsnis nuklydo į šalį, lėtai nuslydo sienų plytelėmis. Jos buvo tamsiai mėlynos. Pradėjau skaičiuoti: viena, dvi, trys, keturios... Tikriausiai jų čia buvo šimtai, gal ir tūkstančiai, tų mėlynų plytelių. Akies kraštu mačiau prabėgant plaukimo instruktorių. Tolėliau, greta plastikinės palmės, kabojo reklaminis plakatas. Vietinė maudomosios aprangos parduotuvė viliojo ypatingomis kainomis. Pažvelgiau į Sandra. Ji vilkėjo dryžą kaip zebras bikinį su mažyčiais blizgaliukais. Net jos maudomukas atrodė lyg parsisiųstas iš katalogo, skirto būsimosioms superžvaigždėms. Įdomu, kur traukia tikra, gyva Pink, kai užsimano paplaukyti? Negi tiesiog važiuoja į artimiausią viešąjį baseiną? Užsitempia kokį nors klasišką bikinį ir neskubėdama sau grybšniuoja takeliais? Aišku, ne. Tikriausiai turi nuosavą baseiną rūsyje. Pliuškenasi jame su visokiomis Kristinomis, Parisėmis ir kitomis turtingomis kiaunėmis, apkalbėdamos bičiukus, kuriuos ketina atstatyti.

- Tai ką pasakysi? - Sandros balsas vienu mostu sugrąžino mane į tikrovę.

Nosį užėmė aitrus chloro kvapas. Trys pensininkai nelyginant šimtamečiai vėžliai lėtutėliai praplaukė pro šalį. Kažkur rėkavo vaikai. Virš mūsų per garsiakalbius plerpė prekybos salių muzika, anksčiau jos nė negirdėjau.

Somewhere over the Rainbow... Kažkas paleido dušą.

- O ką turėčiau pasakyti? - spoksojau į ją priblokštas. - Ketinome kartu praleisti smagią popietę. Bet še tau, dabar susigalvojai, kad reikia viską baigt. Man šiočia tokia staigmena, jeigu nori žinoti. Turiu omeny...

Lioviausi beprasmiškai makaluoti rankom kojom. Panirau gilyn, vanduo susiskliautė virš galvos.

Čia, apačioje, buvo tylu ir ramu. Nei per garsiakalbius plerpiančios „Over the Rainbow“. Nei vaikų riksmo. Nei Sandros, tėškiančios tau naujienas, kurios išmuša iš vėžių ir į kurias nė nežinai kaip reaguoti.

Paskui pritrūkau kvapo ir išnirau į paviršių.

- Išsisukinėji nuo pokalbio! - pareiškė Sandra.

Vis dėlto jai nepavyko išsaugoti blakstienų tušo. Nuo kairiojo akies kampučio nuriedėjo juodas lašelis.

- Aš... aš visai neišsisukinėju! - sumikčiojau. - Ieškau slaptos kameros. Jei neįtaisyta virš mūsų, kurgi ji dings - turi būt apačioje.

- Juk buvo tokie geri metai! - pasakė Sandra. - Dabar tiesiog pats laikas baigti. Kad liktų tik gražiausi prisiminimai.

Prisiminiau grafitį ant savo kambario sienos. Ir rašomąjį stalą, apipaišytą raudonu žymekliu. Prisiminiau mūsų turistinį kilimėlį per roko koncertą parke ir lempučių girliandą, kurią nusipirkome Tolvudo festivalyje. Ir mudviejų popietes jaunimo centre.

Prisiminiau, kaip prieš mėnesį pirmą sykį mylėjomės palapinėje jos senelių sode.

Atseit geri metai? Man tai buvo naujos eros pradžia.

- Tiesiog manau, kad reikėtų skirtis, kol nepasidarė nuobodu, - ir Sandra nuplaukė link laiptelių.

Nusiyriau jai iš paskos.

- Bet man nė kiek nenuobodu! - paprieštaravau. - Nė akimirką.

Tai nebuvo šimtaprocentė tiesa. Pasitaikydavo ir nuobodžiauti. Kai ji tempdavosi mane pasivaikščioti po miestą, ir tekdavo valandų valandas laukti prie matavimosi kabinų. Kai ji koncertuodavo kokioj nors mokyklos salėj, o paskui leisdavosi į reikšmingas diskusijas su įvairiausių kitų grupių muzikantais, nesiteikdama nė žvilgtelėti į mane. Porą kartų aš jos visą amžių laukiau kavinėje, bet ji taip ir nepasirodė.

Sandra išlipo iš vandens. Atsisėdo ant šildomo akmeninio suolo ir prisitraukė kojas. Ji drebėjo.

- Man kažkodėl nesinori tikėti, kad tai būtų viskas! - ištarė.

Nenumaniau, ką jai atsakyti.

- Juk mes abu dar tokie jauni. Argi tau niekadoms nekyla noras susipažinti su kita? - ji krapštinėjo šviesiai violetinį nagą.

Papurčiau galvą. Sandra pažvelgė į mane su užuojauta.

- Tu turi kitą? - paklausiau. Keistai užgniaužtu balsu.

Sandra vėl šypsojosi.

- Nesąmonė. Aišku, ne.

Atsikvėpiau, nors tai niekaip nepakeitė žinios, kad ji nori manimi nusipurtyti. Sandra kalbėjo rimtai, supratau pakeliui nuo baseino vidurio iki suolo.

Ji padėjo savo šaltą delną man ant rankos.

- Nepriimk asmeniškai, Mika! - paprašė. - Esi tikrai šaunus, aš tau sakau. Ir juk mes vis tiek puikiai sutariam. Juk galim likti draugai.

Paskui ji atsistojo, o aš likau vienas ant baseino krašto.

Kažkas timptelėjo mane už rankovės.

- Irise! - pašokau iš savo minčių.

Mano kambarys gaudė nuo *Coldplay* muzikos. Mažų mažiausia dešimt minučių kaip kvailys spoksojau į išpaišytą kambario sieną.

Žiaumodama rožinę kramtomąją gumą, sesutė smalsiai tyrinėjo mane.

Skubiai persibraukiau akis.

- Tu verki? - Guma skleidė dirbtinį žemuogių kvapą.

- Ne, - atkirtau. - Berniukai neverkia. Jie neturi ašarų liaukų. Ar biologijos mokytojas tau neaiškino?

Ji papurtė galvą.

- Mums nėra biologijos, tik krašto ir gamtos pažinimas. Ir mes ten kalbam visą laiką vien apie varles.

Aš pakilau.

- Ir iš viso - turi pasibelsti prieš įeidama į mano kambarį! - užsipuoliau ją per aršiai. - Šimtą kartų esu sakęs!

- Beldžiausi! - pareiškė ji. - Tris kartus!

- Jei pasibeldi, tai lauki, kol būsi įleista! - pamokslavau toliau. - O jei niekas neįleidžia, tai nešdiniesi iš kur atėjusi. Tai vadinama mandagumu, įsikirtai?

Mano manymu, tėvai visiškai nesusidoroja su dukters auklėjimu.

Paėmęs pultelį pritildžiau muziką.

- Ar galiu tavo kambaryje pasiklausyti Dramblio Benjamino? - užkabinusi smiliumi, Irisė ištraukė iš burnos rožinį gumos siūlą.

- Ne.

Jaučiausi suknistai. Bet jei jai nusileisiu, visą dieną trinsis tarp mano sienų, paišys paveikslus prie mano rašomojo stalo, susodins Barbes ant mano lovos arba kankins mano grotuvą tuo Benjaminu Gėlele.

- Ką šiandien veikėt mokykloje? - paklausiau taikingai. Juk norėjau būti geras brolis, tik ne bet kokia kaina.

- Mokėmės elgesio gatvėje, - išižeidusi atsakė ji.

Prisiminiau tą garbanę, matytą šiandien popietę. Kaip ant jos vos neužlėkė sunkvežimis.

Kažkuo ji man patiko, nors buvo visiškai kitokia nei Sandra.

- Ką darai, jei pėstiesiems dega raudona? - paklausiau.

- Sustoju! - akimirksniu išpyškino Irisė.

- O jei kaip tik užsidega raudona?

Čia buvo truputėlį kebliau. Irisė susimąstė.

- Greitai greitai liuokteliu į kitą pusę?

- Ne! - griežtai ją nužvelgiau.

Pamaniau, kad kada nors Irisė irgi bus mano amžiaus, ir beveik išsigandau.

Įsivaizdavau, kaip po kelerių metų ji eina per miestą, o vaikėzai laido pavymui kokias nors nešvankybes. Kaip galbūt vos nepakliūva po ratais, bandydama pasprukti nuo būrelio idiotų.

Kita vertus, visa tai tebuvo juokai. Iš rimtųjų mes nekibome prie tos mergaitės. Tik truputį pasekėme iš paskos...

- Jeigu kada nors paskui tave sektų keli berniukai...

Irisė išplėtė akis.

- Berniukai kvaili, - pasakė.

- Tai aišku. Bet gal kada nors tau taip nebeatrodys. Ir jeigu tada berniukai eis tau iš paskos ir ką nors šūkaus... Tai žinok, kad jie nebūtinai rimtai. Jie tik nori truputį tave paerzinti.

- Berniukai kvaili, - pakartojo Irisė.

- Gerai jau, gerai, - atsidusau. - Ir įsidėmėk vieną dalyką: niekad nenešiook trumpų sijonų!

Irisė nieko nesuprato, tik kramtė savo gumą.

- Ar jau nupirkai man poezijos albumą? - Ji išpūtė gumini burbulą.

- Kokį dar albumą?

- Taigi šeštadienį mano gimimo diena!

Mane net nutvilké. Šeštadienį Irisei sukaks septyneri, buvau jai pažadėjęs dovanų poezijos albumą.

- Arba su Princese Lilifėja, arba su Didliu, arba su Undinėle Ariele, - išvardijo ji.

- Aha.

Nejaugi nebėra normalių albumų? Kai mokiausi pradinėse klasėse, mėgstamiausi buvo su kokiais nors jaunais šuniukais arba mokinukais ant viršelio.

- Gali užsakyti internetu, - pridūrė Irisė. - Per *Amazon*.

Taip ir nustėrau. Po galais, kurgi dingo vaikystė?

- Ne! - pasakiau. - Nupirksiu mieste. Gal galiu pats ir išrinkti, ar būtinai reikia tokio firminio?

Irisė atsiduso.

- Klausyk, juk tokį Didlio albumą turi kiekvienas, - bandžiau paaiškinti. - Arba Princesės Lilifėjos!

- Bet aš dar neturiu! - atkirto ji.

Ir išėjo iš mano kambario, o aš vėl pagarsinau muziką.

KETVIRTAS

Moteris už bufeto, palinkusi prie kryžiažodžio, supratingai šyptelėjo man, ir aš skubiai pridengiau ranka Didlio albumą. Labai gražu! Vis dėlto reikėjo kanceliarinėje parduotuvėje pasiimti maišelį. Bet kurgi – tausokime tą sumautą gamtą! Dabar galėjai pamanyti, kad tai mano poezijos albumas.

– Didlis – mano meilė, – prisipažino moteriškė. – Turiu jų visą kolekciją. Atvirukų, pliušinių žaisliukų. Raktų pakabučių...

– Čia mano sesutei, – burbteleėjau sutrikęs.

Tiesą sakant, man tas Didlis atrodė keistas. Kas jis išvis per vienas? Kiškis? Peliukas? Gal kokio neleistino genetinio kryžminimo padarinys?

– Ko norėtum? – moteris pasilenkė per savo užkandinės būdelės prekystalį, pagaliau atsitraukusi nuo kryžiažodžio.

Ore tvyrojo išsivadėjęs keptų bulvyčių kvapas.

– Kolos su šlakeliu.

– Ar tau jau yra aštuoniolika? – ji dūrė tušinuku į mane.

Jos iškirptė buvo per gili, o krūtinė aiškiai per didelė – negalėjau atsiplėšti. Sumišęs nusukau akis į šalį.

– Argi taip atrodau? – paklausiau. – Turiu omeny, kaip aštuoniolikos?

Ji papurtė galvą.

– Nelabai. Tai ko – kolos, fantos ar spraito? Nepilnamečiams draudžiama pilti alkoholio.

Nepilnamečiams. Tarsi kokiems nepilnaverčiams. Mano akimis, tai grynas pasityčiojimas. Niekad gyvenime alkoholis nebebus toks reikalingas kaip dabar, kai tau penkiolika. Tiek visokių dalykų, kuriuos reikia paskandinti... Tiesą sakant, šlakelio nė neužtektų.

– Kolos.

Moters krūtys pritariamai subangavo, ji nusigrėžė į šaldytuvą.

Užsigalvojęs perleidau žvilgsniu aikštę. Kitapus, priešais vitriną su atpigintais odiniais krepšiais ir rankinėmis, stovėjo Sandra ir dvi jos geriausios draugės.

Akimirką net galva apsvaigo. Gal man vaidenasi dienos aky? Nebuvau matęs Sandros nuo tada, kai išsiskyrėme. Jos veidas atsispindėjo vitrinoje. Ji atrodė fantastiškai. Nauji saulės akiniai. Plaukai šviežiai padažyti ir pakirpti, saulėje spindi lūpų blizgis.

– Ko taip išbalai, vaikine? – susirūpino užkandinės moteriškė. – Ar kokią šmėklą pamatei?

Suglumęs papurčiau galvą. Merginų būrelis pasitraukė nuo vitrinės. Jos manęs nepastebėjo ir nudūlino pėsčiųjų gatvės link.

– Kiek? – paklausiau.

Staiga baisiai suskubau. Tikriausiai šitaip jaučiasi besigydantis narkomanas. Juk nori likti švarus, bet vis iš naujo suklumpa. Visa bėda, kad mano narkotikas vaikščiojo dviem kojomis ir kaip tik atrodė visam laikui beišnykstaš iš akių.

– Du eurai, – atsakė moteriškė.

Patėškiau monetą ant prekystalio ir leidausi bėgte paskui tolstantį būrelį.

– O kola? – rodos, išžeidusi pamojo moteriškė.

Kolos buteliuką palikau, kur stovi. Spaudžiau prie krūtinės tik albumą su Didliu.

Ar jau pamečiau jas iš akių?

Ne, tebemačiau kitame pėsčiųjų gatvės gale. Susikibusios už parankių jos neskubėdamos žingsniavo pro mažas krautuvėles. Iš kairėsėjo Vanesa – toji amžinai nekentė manęs. Visados nežmoniškai išsidažiusi, lyg būtų išplėšusi kosmetikos saloną. Iš dešinės Nadinė, vyriausioji iš Sandros draugių. Ji man patiko. Atrodė gal ne per daug išvaizdi, bet mokėjo labai širdingai juoktis. Viduryje – pati Sandra. Ji buvo įsitaisiusi ne tik mirtinus saulės akinius, bet ir prisipirkusi naujų drapanėlių. Ar visados buvo tokia liekna? Šiaip ar taip, kniedėmis papuošti džinsai gulėjo kaip nulieti.

Va tau ir skirtumas: nuo to laiko, kai išsiskyrėme, aš gal išvis nė karto nepersirengiau. Pamažu apkiautau neišlįsdamas iš tamsiai pilko nertinio, tik rašinėjau įžeistojo žinutes ir spoksojau į kambario sieną. Tuo tarpu ji išsipusčiusi sukiojosi po miestą. Išsiskyrimas veikė Sandrą kaip grožio terapija.

Bėgau per greitai ir beveik pavijau paneles. To betrūko, kad jos mane pastebėtų! Jau įsivaizdavau prieš akis niekinamą Vanesos miną. Tai, kad šnipinėdamas kaip koks prietranka lakstau paskui Sandrą, – tobulai atitiko jos neigiamą nuomonę apie mane.

– Kas šiandien gero kine? – stabtelėjusi paklausė Vanesa.

Sustojau prie namo kampo ir pasislėpiau tarpduryje. Merginos svarstė, Vanesa užsidegė cigarete.

– Per brangu, – nusprendė Nadinė. – Geriau eime į Tamsiąją kavinę! Jums patiks, buvau ten kartą su teta.

Trijulė patraukė dešiniu lankstu ir netrukus dingo siauroje šoninėje gatvelėje. Niekados nebuvo čia atsidūręs. Pėsčiųjų gatvė su visomis krautuvėmis ir kavinėmis pasiliko už mūsų, negalėjau suprasti, ko čia panelėms ieškoti. Tiesa, prisiminiau, kad Nadinė gyvena kažkur netoliese. Bet apie kokią nors vietelę,

vadinamą Tamsiąją kavine, nebuvo nė girdėjęs.

Merginos neskubiai žingsniavo per parką, o aš vis atsilikdamas sekiau iš paskos. Sandra akimirką stabtelėjo ir pritūpusi užsirišo batų raištelius. Net jos sportbačiai buvo nauji. Nauja, nauja, nauja. Tetrūko naujo bičo prie šalies.

Išėjus iš parko, kitoje gatvės pusėje stovėjo geltonai dažytas namas, prie jo durų buvo įtaisyta nuožulni rampa. Virš durų savadarbė iškaba: *Freak City*¹. Merginų būrelis nedvejodamas traukė ten link.

Nepraėjo nė minutė, ir jos atsidūrė viduje.

Sutrikęs sustojau prie namo durų. Kas čia galėjo būti? Jaunimo namai?

Namo fasadas buvo visas apkabinėtas plakatais. „Neduok galimybės AIDS!“ Žemiau buvo skelbiama apie būsimą maratoną. Kairiame kampe liko prilipusi paieškos skelbimo atplaiša: „Ana iš keramikos kursų! Tavęs ieško Ralfas!“ Greta kažkas siūlė kambarį vaivorykštės bendruomenėje. Dangau, kas gi ta vaivorykštės bendruomenė? Ir ko šioje keistoje pašiūrėje prisireikė Sandrai su naujutėliais saulės akiniais, madingais *snikeriais* ir kniedžių prisagstytais džinsais?

Staiga atsivėrė durys, ir pro mane laipteliais nušokavo bičas ryškiai raudonai nudažytų plaukų kaltūnu. Jis nustriksėjo prie bioatliekų dėžių ir plačiu mostu iškratė plastikinio kibiro turinį. Kelios obuolio žievelės nukrito ant žemės, bet jo tai nė kiek nesujaudino.

Ant nuskalbtų marškinėlių buvo užrašyta „Supermeno pavaduotojas“.

– Ramybės tau, brolau, – pasisveikinau, jam sugrįžus nuo šiukšliadėžių.

Jis kilstelėjo antakius ir išsišiepė.

– Spėju, kad nori į Tamsiąją kavinę?

Aš norėjau patekti vidun ir pagrobti savo buvusiąją. Persimesti ją per petį kaip neandertalietis, nusitempti į miesto traukinį ir parsigabenti namo. Užrakinti savo kambaryje su išpaišyta siena ir išleisti tik tada, kai bus praėjusi amžinybė, kurią ji man pažadėjo.

Bičiukas tebespoksojo į mane.

– Tai ką? Žinok, tikrai verta patirti.

Nužvelgiau nudilintas velvetines kelnes. Jo avimi sportbačiai buvo skirtingų spalvų. Neabejojau, kad su savo neiškalbingomis drapanomis ir trumpais rudais plaukais aš jam atrodau miesčionis, ir tiek.

– Tiesa, aš esu Tomėkas ir atlieku čia civilinę, – linktelėjo man bičiukas.

– Civilinę tarnybą knaipėje?

Jis papurtė galvą.

– Knaipe tik tarp kitko. Svarbiausia – rūpinuosi renginiais. Labdaros

koncertai, suaukotų daikčių loterijos ir panašūs dalykėliai. Pavyzdžiui, Tamsioji kavinė. Tai kaip, nori pabandyt? Pajamos už parduotus gėrimus eina tiesiai Aklujų sąjungai.

Aklųjų sąjungai? Kas man darbo ta Aklujų sąjunga?

Tomekas pasikrapštė kaktą.

- Okei, matau, kad išvis nesumeti, apie ką šneku. Tai va, Tamsioji yra paprasčiausia kavinė, tik ten viskas vyksta juodžiausioje tamsoje. Aptarnaujantys visi neregiai, jiems nieko nereikia judėti toje erdvėje. O lankytojai normalūs žmonės kaip mes su tavim. Žodžiu, galime bent kartą susidaryti išpūdį, kaip yra, kai iš viso nieko nematai.

Nepatikliai žiūrėjau į Tomeką. Tamsioji kavinė. Kalimeras ir Bastis mirtų iš juoko, jei dabar išvystų mane su šituo panku.

- Pats turi nuspręsti, ar nori praplėsti akiratį, - trūktelėjo pečiais Tomekas. - Projektas truks tik iki savaitės pabaigos. Tikrai sakau - turėtum pabandyti. Eik vidun ir pagal nuorodas žemyn į rūšį. Prie įėjimo tave pasitiks aklas darbuotojas. Jei pasirodys per smarku, galėsi užlipti į viršų, į normalią kavinę. *Freak City*. Mes, beje, dirbame visus metus.

Sutrikęs palinksėjau galva.

- Ko gero, reikia patikrinti.

Tomekas, rodos, apsidžiaugė.

- Taip ir pamaniau, kad esi atviras naujovėms! - pasakė. - Ir būtinai užsisakyk torto. Neužmiršk, kiekvienas centas atiteks Aklujų sąjungai.

Aklųjų sąjunga man buvo nė motais. Bet mintis atsidurti vienoje salėje kartu su Sandra akimirksniu padėjo apsispręsti.

Nusekiau paskui Tomeką į vidų ir nulipau rūšio laiptais žemyn. Prietemoje iš apačios atsklido tylūs džiaz garsai. Rūšio duris dengė pakabinta stora juoda užuolaida. Prasmukau pro ją ir pabeldžiau.

- Sveiki! - pasitiko mane vyriškas balsas.

Nemačiau net savo rankos prieš akis.

- Sveiki, - sumurmėjau. - Noriu pažiūrėti, kas čia vyksta!

- Žiūrėti tai nelabai yra ko, - balsas skambėjo linksmi, - bet vis tiek smagu, kad užėjai! Dėk man ranką ant peties, nuvesiu prie laisvo staliuko. Gal nori iškart užsisakyti atsigerti? Dar šiandien turime riešutinio torto.

Klupinėdamas nusekiau paskui padavėją į salę. Tamsiausia tamsa, tik tai šen, tai ten girdėti pokalbių nuotrupos.

- ...tikrai taip manai?!

- ...ir, aišku, civilinės atsakomybės draudimas. Būčiau labai nustebęs, jeigu...

- ...dabar klausyk, koks pokštas: jie paskiria man laiką pavakare, ir kai aš ten nueinu...

Žengėme toliau. Sandros balso kol kas negavau išgirsti.

Iš garsiakalbių čiurleno muzika. Buvo tikrai keista. Pramogos tamsoje.

- Norėčiau kolos su šlakeliu, - pasakiau padavėjui, kai šis pristūmė man kėdę.

Buvau visai pasiklydęs erdvėje.

- Juk tau dar nėra aštuoniolikos!

Sutrikęs įsmeigiau akis į tamsą, kur turėjo būti mano nematomasis vedlys.

- Girdžiu iš balso, - paaiškino vyras. - Mes, aklieji, galim gana tiksliai nustatyti žmogaus amžių.

- Tada tiesiog kolos. Ir riešutinio torto.

Žingsniai nutolo.

Man atrodė, kad esu ankštam kambarėly. Tartum įstrigęs lifte su svetimais žmonėmis. Bet patalpa tikriausiai buvo didelė. Girdėjau, kaip kitame jos gale, toli, kažkas nusikosėjo.

- Riešutinis tortas ir kola, - mano padavėjas sugrižo.

Neįsivaizdavau, kaip jis įstengia orientuotis tokioje tamsoje.

- Gal galėtume iškart atsiskaityti?

Dabar žaidimas man pasidarė mažumą įtartinas. Juk neatiduosiu savo pinigų tamsoje visiškai nepažįstamam vyrui!

- Nebijok, - nusijuokė padavėjas. - Mes čia dirbame sąžiningai. Be to, turime šabloną, pagal jį įsitikiname, kad sumokėta teisingai. Jei nori, gali pats pabandyti, kaip pasiseks. Monetos ir banknotai visi skirtingo dydžio.

Išsitraukęs iš užpakalinės kišenės, prasegiau piniginę. Jei dabar ji iškristų iš rankų, turėčiau bėdos. Nervingai pagraibiau po monetų skyrelį. Kas čia? Euras? Dešimt centų? Beviltiškas reikalas.

- Iš viso trys eurai trisdešimt, - kantriai pasakė padavėjas.

Aklai padėjau jam ant stalo monetas.

Padavėjas susibraukė jas į delną.

- Beveik teisingai, - patvirtino. - Davei tris eurus septyniasdešimt.

- Kas lieka - arbatpinigiai, - ištariau nusikamavęs.

Vyro žingsniai vėl nutolo.

Negrabiai knebojau riešutinį tortą. Buvo nejauku valgyti ir nematyti, ką valgai. Pabandžiau įsivaizduoti, kaip tas tortas atrodo. Ar ant jo užkrėsta grietinėlės? Tomėkas buvo teisus - tikrai nauja patirtis.

Gerokai toliau kairėje išgirdau pažįstamą juoką. Padėjau šakutę į šalį. Pagaliau aptikau Sandros pėdsaką!

Tyliai atstūmiau kėdę. Kolą palikau ant stalo. Aišku, kad neberasiu kelio atgal. Bet nesvarbu. Apčiuopomis nuslinkau per salę į tą kampą, kur spėjau įsikūrus Sandra su draugėmis.

- Cha cha, labai juokinga! - Tai Vanesa.

Sustojau per numanomą metrą nuo merginų stalo. Vaikystėje dažnai svajodavau būti nematomas. Dabar buvau, ir manęs nė kiek negraužė sąžinė, kad slapta klausausi savo buvusiosios.

- Vienu žodžiu, kol kas man reikia bent trumpam nuo jo atsikvėpti! - pareiškė Sandra.

- Kalbi taip, lyg vis dar ko nors norėtum iš Mikos, - Nadinė atrodė nustebusi. - Ar jis vis neduoda ramybės, vis dar skambinėja?

Paraudau. Tikrai, per tas dvi savaites po išsiskyrimo porą sykių skambinau Sandrai. Ir kartais naktį nubudęs ir prisiminęs ją, pasiūsdavau žinutę. Bet kad neduodu ramybės - būtų per smarkiai pasakyta!

- Jis niekaip negali susitaikyti, - Sandra atsiduso. Bet atrodė tarytum patenkinta. - Turiu omeny, tai buvo tikrai didelė meilė, mums abiem. Karšti jausmai... tai buvo tikrai rimta...

Tamsoje pasigirdo žingsniai.

- Jūsų gėrimai! - pranešė moteriškas balsas.

„Kakava“, - dingtelėjo man. Sandra labiausiai mėgo kakavą.

- Latė makjato, - ištarė Sandra. - Dievinu pieną su espresu!

Patiekusi gėrimus padavėja nuėjo.

- Apie ką mes kalbėjom? - Nadinė skubėjo grįžti prie įdomios temos.

- Kad Sandrai reikia atsikvėpti! - priminė Vanesa.

- Gal per tą laiką suprasiu, kad iš tiesų man geriausia su Mika, - sumurmėjo Sandra. - Tie metai kartu buvo super, tiesiog pasaka. Bet gal po truputį darosi aišku, kad ilgai mudu vis tiek netempsim. Kaip vaikinui, Mikai lyg ir trūksta cinkelio.

Kraujas sutvinkčiojo smilkiniuose. Sandra kalbėjo apie mane nė kiek nesivaržydama, lyg skubėdama išberti paskutinių futbolo rungtynių rezultatus.

- Trūksta cinkelio. Turi galvoje seksą - ar ką? - paklausė Vanesa ir spigiai nusijuokė.

- Nesąmonė, - Sandra siurbtelėjo kavos. - Turiu galvoj jo asmenybę.

Beveik būčiau norėjęs, kad ji turėtų omeny seksą.

- Tiesiog bėda ta, kad Mika visados eina lengviausiu keliu. Jis toks patenkintas viskuo, kaip yra. - Sandra kuo toliau, tuo labiau karščiaivosi. - Kad bent ko nors imtūsi! Kaip susiklosto, taip jam ir gerai. Laisvalaikio programa? Trintis dviese

ant sofos, įsijungus telį. Aišku, kartais ir man tai patinka, tik jau ne amžinai. Bičiukas neturi nei jokio pomėgio, nei jokių interesų. Šiaip aš jį vis tiek myliu, bet jei jis kuo greičiausiai nepasikeis, nieko iš mudviejų nebus.

Tie žodžiai, tartum pralaužę užtvanką, užtvindė man smegenis. Lengviausiu keliu... O kas čia blogo? Be to, Sandra buvo neteisi: aš turėjau interesų. Mano interesas buvo ji. Per praėjusius metus tik tą ir dariau – stengiausi kuo geriau pažinti Sandrą.

Žinojau, kaip ją prajuokinti. Žinojau, kokių grupių muzika jai patinka. Buvau vienintelis suprantantis, kodėl Sandra būtinai apsižliumbia žiūrėdama filmus apie imperatorieneį Sisi. Žinojau, kur ji praleido vasaros atostogas būdama aštuonerių ir kad labiausiai mėgsta ledus su karštomis avietėmis.

Žinojau, koks jos batų dydis ir kokia mėgstamiausia spalva.

Aš buvau Sandros reikalų ekspertas. Kaip ji galėjo tvirtinti, kad esu nuobodyla, neturintis jokių interesų?!

Suskambo mobiliukas.

Vanesa švilptelėjo pro dantis.

– Čia tikrai jis! – susijaudinusi pasakė ji Sandrai.

– Kas? Mika? – Nadinė, matyt, dar nežinojo naujienų.

– Baikit! – Sandra paspaudė telefono mygtuką.

Menkoje mobiliuko šviesoje galėjai įžiūrėti jos veidą. Ji šypsojosi. Ne mėgdžiodama Pink – buvo nuoširdžiai išsišiepusi. Kartais taip šypsodavosi ir man, kai buvome ką tik įsimylėję. Prieš šimtą metų, kaip man staiga pasirodė.

– Alio, – Sandra kiek patylėjo. – O, Florianas! Čia tu. Iš kur gavai mano numerį? – Jos balsas vos virpėjo lyg lengvai kauštelėjusios. – Klausyk, aš dabar su dviem draugėmis kavinėj. Turbūt šią akimirką nelabai susišnekėsime.

Ji vėl pritilo, paskui nusijuokė skardžiu varpeliu.

Man kažkas apsivertė pilve.

– Aišku. Tai susiskambinsim šiandien vakare.

Ji išjungė mobiliuką.

– Tai jis, – ištarė tartum apsvaigusi. – Geras, a? Iš kažkur ištraukė mano numerį!

– Apie ką jūs kalbat? – Nadinė netvėrė smalsumu.

Kažkas dzingtelėjo ant grindų. Matyt, viena iš panelių ranka nustūmė stiklą nuo stalo.

– Velnias! – išsprūdo Nadinei.

Vanesa apsimestinai įtraukė oro.

– Ką tik sumovei tarptautinį aklujų diplomą!

- Labai juokinga! - susierzinusi atkirto Nadinė. - Gal paaiškinsi, Sandra? Kas toks čia buvo? Ar man išvis nebus leista žinoti?

- Florianas, tas vaikinai, didžėjus iš *Vaikiki* klubo. Vakar netyčia susitikome kine. O dabar jis nori susitart su manim dėl rytojaus. Ten bus tokia mažytė šventė prie Kastinio. Jis klausia, ar po jos nepasistatytume dviese palapinės.

Pagautas nevilties atlošiau galvą į sieną. Florianas. Tai toks naujojo vardas. Sandra atrodė kaip ant sparnų.

Mano vieta neilgai buvo tuščia - kai kas jau spėjo ją užimti. Tiesa, Sandra dar svarstė galimybę sugrįžti. Ir tuo pat metu jau dairėsi tarp vienišų širdžių.

Naujas, naujas, naujas.

Gerklė man degte degė.

Prisiminiau nedidelę raudoną palapinę Sandros senelių sode. Prisiminiau Sandros veidą virš manojo. Buvo taip gera, visiškai kitaip, nei galėjau įsivaizduoti. Mūsų bendra paslaptis, mums abiem pirmas kartas. Tą akimirką viskas atrodė tiesiog tobula.

- Noriu tik atkreipti dėmesį, - atsiliepė Vanesa. - Ar ne tu aiškinai, kaip užknisa miegoti su bičiuku palapinėje? Kažką apie skruzdėlių antpuolį ar panašiai.

- Ne, - paprieštaravo Nadinė. - Sandra tik sakė, kad pirmą kartą palapinėj nepatartina. O su šituo Florianu... na, čia jau būtų, tarkim, pakartojimas. Mylėtis palapinėje - tai žiauriai romantiška!

Vadinasi, net ir tai Sandra nuodugniai aptarė su draugėmis. Mūsų meilės naktis virto anekdotu apie skruzdėles.

Apsigrėžiau ir leidausi atgal tuo pačiu keliu, kuriuo buvau atėjęs, apgraibomis tarp išrikiuotų staliukų.

- Ui!

Kažkam užmyniau ant kojos.

- Tsipšau, - sumurmėjau.

Staiga man pasidarė trošku. Pasijutau tame rūsy kaip kokiame kalėjime. Nusigavęs iki durų, stumtelėjau jas ir pro užuolaidą išsmukau į laiptinę.

Šuoliais per tris pakopas užlėkiau į viršų. Vos gaudžiau kvapą, širdis taip daužėsi, kad, rodos, tuoj plyš.

Ne, dunksėjo mintyse, ne, ne, ne!

Užbėgęs laiptais sustojau. Kairėje buvo durys į lauką, bet aš vis tiek pasukau dešinėn.

Ten buvo atvira *Freak City* kavinės salė, ant žybsinčio kuniško biliardo automato užsikėlęs kojas sėdėjo Tomėkas, prie vieno staliuko du vaikinai su

dredais žaidė šachmatais.

Vidury salės stovėjo biliardo stolas. O virš stalo buvo palinkusi mergaitė ilgomis tamsiomis garbanomis. Tą pačią akimirką, kai apstulbęs įsistebeilijau į ją, ji irgi pakėlė akis. Didžiules, žalias. Beveik kaip amazonės.

Išvydusi mano rankose Didlio albumą, mergaitė plačiai nusišypsojo.

Sumišęs šyptelėjau ir aš.

Čia, kur patyriau didžiausią pralaimėjimą, vėl aptikau tą nepažįstamą mergaitę.

[1](#) Keistas, pamišęs miestas (angl.). Čia ir toliau vertėjos pastabos.

PENKTAS

Nė nesuvokdamas, ką išvis darau, žengiau tiesiai prie jos. Matyt, ten, apačioj, tamsiam rūsy, man pasimaišė protas. Gyvenime nebuvo pasitaikę, kad be niekur nieko užkalbinčiau visiškai svetimą žmogų. Šia prasme buvau iš tų droviųjų.

Mergaitė šypsojosi.

- Labas! - pasakiau. - Aš Mika.

Ji linktelėjo galvą ir nužvelgė mane su pašaipėle. Aplink akis žaidė juoko raukšlelės. Buvo išblyškusi, bet jai šitai tiko. Su tamsių garbanų kupeta atrodė beveik kaip skudurinė Pelenė, kurią Irisė gavo dovanų per Kalėdas. Bet nepasidažiusi ir lyg neprijaukinta, lyg laukinė. Akimirką toptelėjo: Ronja, plėšiko duktė. Kadaise šią knygą man buvo skaičiusi mama.

Mergaitė, gyvenanti girioje. Nenorinti vadovauti plėšikų gaujai ir kalbanti su gauruočiais nykštukais.

- Ronja, - sumurmėjau sau. Matyt, gana garsiai.

Bet ji nė nemirktelėjo, įžūliai įsmeigusį į mane akis. Tartum kažko laukė. Gal kad atsiprašyčiau?

Galbūt anąsyk, prieš tris dienas, kai su Kalimeru ir Basčiu dūlinome jai iš paskos, ji vis dėlto trumpai grįžtelėjo į mus? Gal įsiminė mano veidą ir dabar laukė pasiaiškinimo? Žioplų, kad čia atsigrūdau.

Ji atkišo man lazda. Biliardą buvau žaidęs vos kartą gyvenime. Sutrikęs paėmiau lazda, prisitaikiau ir bakstelėjau rutulį - pro šalį.

Garbanė atrodė susikaupusi. Vis dar neištarė nė žodžio. Gal toks buvo jos būdas bausti mane už aną persekiojimą.

Ji paėmė iš manęs lazda, prisitaikė - ir mėlynas rutulys įsiritė į kišenę.

- Jėga!

Nušokęs nuo žaidimo automato, Tomekas priėjo artyn. Pripažindamas iškėlė į viršų nykštį, išsišiepęs mergaitei. Matyt, ši ir jam patiko, gal juodu buvo net artimiau pažįstami.

Mergaitė atkakliai tylėjo.

Dėl manęs jau būtų galėjusi ką nors ir pasakyti. Bet ką.

Iš lauko pasigirdo žingsniai. Į salę įplasnojo moteriškė odiniu švarkeliu ir siauručiais džinsais. Rankoje ji laikė raudonai išdažytą motociklininko šalną su lipduku, vaizduojančiu mirštantį kareivį. „Karas kvailas daiktas“ - skelbė užrašas apačioje.

Nenorom nusišypsojau.

- Sveikučiai! - ji pamojo Tomekui ir nutrenkė šalną ant pirmo pasitaikiusio stalo.

Nuėjo už baro, lyg tai būtų jos nuosavas versliukas, pasiėmė nuo lentynos mineralinio vandens ir patraukė gurkšni tiesiai iš butelio.

- Mielasis, gerasis, stropusis Tomekai! - grįžusi prie biliardo stalo, niuktelėjo jam į pašonę. - Tu man dar skolingas registracijos lapus. Gal buvo kur nors išplaukę tavo chaosėlyje? Kaip matau, ir vėl beprotiškai užsiėmęs.

Tomekas paraudo.

- Man rodos, tie sąrašai guli biure, - neaiškiai suburbėjo jis ir nejaukiai susigrūdo rankas į kelnių kišenes.

Moteris pavartė akis. Paskui apsidairė ir smalsiai nužvelgė mane.

- O tu - Lėjos draugas? - ji mirktelejo mergaitei.

Lėja. Tai toks jos vardas. Trumpas ir skambus. Dabar ir Tomekas sužiuro į Lėją.

Nesumojau, ką atsakyti.

- Na, tai... - netvirtai numykiau ir nuleidau akis.

Ir tada atsitiko kai kas nepaprasta. Moteris pakėlė rankas ir akimirksniu sumetė vieną po kito kelis ženklus. Tai įvyko taip greitai, kad nespėjau įsikirsti, kas čia dedasi. Tik pirštai sušmėsavo ore. Moteris trumpai bakstelėjo į mane, paskui vėl atsigrėžė į Lėją.

Lyg pakerėtas įsistebeilijau į jas abi.

Dabar atėjo Lėjos eilė. Jos rankos leidosi į tą patį keistą žaidimą kaip ir pašnekovės. Mergaitė bent kiek niekinamai pašnairavo į mane ir susiraukė.

Nėmaž nesupratau, ką ji pasakė.

Gestų kalba! Aišku, žinojau, kas tai yra. Buvau matęs vienoje televizijos pokalbių laidoje. Bet tikrovėje ir čia pat, šalia?

- Ji... - užsikirtau ir bejėgiškai grįžtelėjau į Tomeką. - Ji kurčnebylė?

Lėja įrėmė rankas į šonus ir nuvėrė mane įžūliu žvilgsniu. Treptelėjo koja ir sužaubavo akimis. Paskui padarė lėtą gestą. Jos smilius palietė ausį ir plačiu lanku nukeliavo iki burnos. Kurčia, sudėliojo lūpos. Ištarė tą žodį be garso, bet taip lėtai, kad supratau, ką ji sako.

- Ne kurčnebylė, tik kurčia, - taip ir išvertė Tomekas. - Ir, kaip matai, šiek tiek moka skaityti iš lūpų. Beje, retas kuris iš kurčiųjų yra nebylys, tik jiems nėra jokio noro kalbėti.

- Bet kodėl? - suglumęs spoksojau į Tomeką.

- Nekokia patirtis ir šiaip, - gūžtelėjo pečiais Tomekas. - Daugelio kurčiųjų kalba skamba keistokai. Tarsi monotoniškai. Dažnai žmonės jų nesupranta arba

laiko trenktais. Tai koks čia džiaugsmas?

Staiga man nušvito. Šita mergaitė visai nebuvo tokia kietuolė, kaip pamaniau anąsyk gatvėje, ji paprasčiausiai negirdėjo nei manęs, nei mano bičiulių! Mūsų šūkalojimai pavymui išvis jos nepasiekė. Ir tas sunkvežimis jai tebuvo begarsis šešėlis. Akimoju man viskas paaiškėjo!

Lėja žvelgė nedraugiškai. Bet netikėtai nusišypsojo.

Jos rankos vėl ėmė šokti ore.

- Ji klausia, ar buvai Tamsiojoj kavinėj, - išvertė moteris.

Tik linktelėjau galvą, lyg būčiau pagautas.

Lėjos rankos vėl griebėsi nesuvokiamų judesių.

- Ar patiko? - persakė moteris.

Matyt, Lėja paprašė jos išversti.

- Keista ten buvo, tame rūsy, - pasakiau. - Ar Lėja jau buvo Tamsiojoj? - paklausiau grįžtelėdamas į moterį.

Mergaitė susiraukė, o rankomis tik niekinamai numojo.

Moteris vertė jos žodžius.

- Sako, ten, rūsy, jai iš karto būtų šakės. Kurčia ir dar akla - vis dėlto gal šito per daug.

Rimtai susidomėjau, kuris iš tos daugybės rankų judesių reiškė žodį „šakės“. Ar gestų kalboje kiekvienai sąvokai yra atskiras mostas?

- Atleisk, žmoniškai net neprisistačiau, - staiga pareiškė moteris ir padavė man ranką. - Mano vardas Bitė!

Papurčiau jos ranką.

- Mika, - pasakiau. - Iš kur mokat gestų kalbą?

- Vaikine, - pasipiktino Bitė, - man tik trisdešimt penkeri! Jei dar bandysi mane jūsinti, tučtuojau pulsiu į depresiją, ir mano celiulitas turbūt patrigubės!

Ji nusijuokė ir persakė Lėjai. Ši išsišiepė.

Trisdešimt penkeri. Vos metais jaunesnė už mano mamą. Bet geriau jai šito nesakysiu.

- Rimtai. Gali vadint mane Bite. Mano abu tėvai negirdintys, tai aš dar vaikystėj išmokau gestų kalbos. O dabar kartais papildomai dirbu kurčiujų vertėja. Jei kam nors reikia pas gydytoją, į valdiškus namus ar šiaip, gali mane tam reikalui užsisakyti. Be to, rengiu gestų kalbos kursus. Gal įdomu, jaunuoli?

Ji mirkstelėjo man. Mokyti gestų kalbos! Kada ir kam?

Tą akimirką koridoriuje išvydau Sandra, Vanesą ir Nadinę. Matyt, buvo ką tik užlipusios iš Tamsiosios ir stoviniavo ten visos trys, bet manęs nematė. Greitai nusigrėžiau, atsisukau į Bitę.

- Aišku, kad įdomu, - sumelavau.

Pats nežinau, kodėl taip pasakiau. Tą akimirką man tebuvo svarbu, kad nenutrūktų pokalbis. Kol mus pastebės Sandra. Tegu pamato, kad ir be jos mano gyvenimas tęsiasi.

- Iš tikrųjų? - Bitė pakėlė antakius. Nepatikliai išmeigė į mane akis. - O gal turi pažįstamą žmogų, su kuriuo galėtum praktikuotis?

Linktelėjau galvą ir parodžiau į Lėją. Ji išties buvo žiauriai graži, aišku, būčiau neatsisakęs pasišnekėti su ja akis į akį, kaip pasišneka Bitė. Be tarpininko, turinčio viską išversti.

Be to, Lėja būtų galėjusi pamokyti mane gestų kalbos žodžiu. Žodžių, kurių neišmoksi jokiuose kursuose. *Durnių laivas. Kliba. Geniukas.* Būtume galėję trise su Kalimeru ir Basčiu susikurti slaptą kalbą! Ir per pertraukas mokyklos kieme šnekėtis visokiomis temomis, kad pašaliniai nesuprastų, - jėga!

Bitė pranešė Lėjai, ką aš pasakiau.

Suglumusi Lėja dūrė pirštu į save. Išraudo visa kaip burokas. Aišku, juk ne kasdien pasitaikydavo, kad visiškai nepažįstamas bičas, lyg iš dangaus nukritęs, būtų ėmęs ir čia pat pasisiūlęs išmokti jos kalbą. Turbūt išvis su nedaugeliu ji galėjo be vargo pasišnekėti. Su savo šeima, žinoma. O šiaip?!

Tikriausiai dabar šita Lėja manė, kad vos išvydęs įsimylėjau ją iki ausų. Suknistas reikalas. Jei tarpdury nebūtų stovėjusi Sandra, niekad nebūčiau taip idiotiškai pasisiūlęs.

- Čia tai bent! - vėl mirkstelėjo man Bitė.

Matyt, turėjo tokį kvailą įprotį. Bet šįsyk pamerkę man kaip sąmokslininkė. Lyg sakydama: „O ji tikrai tau parūpo!“

Ji labai klydo. Aišku, kad Lėja mane domino. Tačiau įsimylėjęs buvau aną šviesiaplaukę prie durų.

Šis samariečio pasirodymas buvo skirtas Sandrai - ne Lėjai.

- Kai Tomekas ras sąrašus, iškart tave įtrauksiu, - Bitė netvėrė džiaugsmu.

- Žinau! - pliaukštelėjo sau per kaktą Tomekas. - Jau prisiminiau, kur nudėjau tuos lapus. Prie vasaros festivalio sąskaitų.

Bitė papurtė galvą.

- Ten jiems visai ne vieta. Nesumanyk kada nors tapti mokesčių konsultantu. Eime abu, atsinešim.

Tomekas su Bite nuskubėjo link siaurų durų su priklijuotu lapeliu „Biuras“. Raidės buvo kreivai pakeverzotos, o apačioje sidabrinio rašikliu sukraigliotas prierašas „Veeee!“ Aiškiai Tomeko darbas.

Pagaliau Sandra pamatė mane.

- Mika?! - apstulbusi sušuko per visą salę.

Nustebęs atsigrėžiau. Sandra nieku gyvu neturėjo pastebėti, kad jos laukiu.

- O, Sandra! - ištariau kaip įmanydamas abejingiau. - Labas, Vanesa, sveika, Nadine! Ką jūs čia veikiat?

Ką jūs čia veikiat? Pasakiau taip, lyg pats būčiau trynęsis čia per dienas. Prie biliardo stalo su šita gražute, kurią Sandra dabar nužiūrėjo tartum laukinį žvėrelį.

Sandra sutrikusi priėjo artyn. Negrabiai pakštelėjo man į skruostą. Vos susivaldžiau nestvėręs jos į glėbį. Rankos pradėjo nejučia drebėti, ir aš nervingai sugniaužiau sunertus pirštus. Tikiuosi, niekas nepastebėjo!

- Smagu tave matyti, - ištara Sandra.

Ji kalbėjo tuo savo „minkštiklio balsu“, kuriuo, tiesą sakant, tik skalaudavo tėvą, norėdama ką nors išmilminti. Lygiai tokiu balsu neseniai prašė jo pinigų motoriniam dviračiui.

- Kaip tik šnekėjome apie tave, - pridūrė ji. - Mes buvome rūsy, Tamsiojoj kavinėj.

- Aaa. Ir aš esu buvęs. Fantastika, ką?

Pats stebėjausi, kad esu toks atsipalaidavęs. Laisvas ir atviras, visko matęs ir girdėjęs. Tamsioji kavinė, *Freak City*, civilinės tarnybos raudonplaukis, apsimetantis supermenu. O juk man tai buvo išvis naujas pasaulis.

Pasaulis, kuriame nėra nesijaučiau kaip namie.

Sandra išsižiojo. Ir vėl užsičiaupė. Jos akyse atsispindėjo sumišimas. Naujieji saulės akiniai kyšojo plaukuose.

- O kas ji tokia? - pagaliau paklausė linktelėdama Lėjai.

Tas linktelėjimas neatrodė itin draugiškas. Su išvaizdžiomis panelėmis Sandra visados elgdavosi taip, lyg šios būtų prigimtinės jos priešės. Neturiu supratimo, kodėl.

Lėja irgi linktelėjo. Jos veide buvo matyti susidomėjimas.

Greitai atsukau Lėjai nugarą. Vieną kitą žodį ji mokėjo perskaityt iš lūpų, okei. Bet girdėti negirdėjo, ir aš galėjau tuo pasinaudoti.

- Tai Lėja, mano nauja draugė, - pasakiau tyliai. - Prieš porą dienų susipažinome mieste. Ji pati, deja, negali prisistatyti. - Atsisukęs nusišypsojau Lėjai. - Ji kurčia, negirdi, - ir aš atkartojau gestą, ką tik sužinotą iš jos. Pirštu lėtai nuvedžiau sau nuo ausies prie burnos.

- Eina sau! - išsprūdo Vanesai. - Dar pasakyk, kad moki gestų kalbą!

- Nesąmonė, - atšoviau. - Tik vieną kitą žodį. Bet netrukus taip ir bus. Ketinu užsirašyti į kursus. Sunku taip šnekėtis - lyg nuotrupomis.

Sandra, rodos, ūmai apsiraminu. Pažvelgė į Lėją su užuojauta, tartum toji būtų automobilio pardaužta katytė.

Matyt, Lėja akimirksniu tapo nebe konkurentė. Kai tik paaiškėjo, kad kurčia.

Vanesa su Nadine išvis nepratarė nė žodžio. Buvo tiesiog netekusios žado.

Atsilapojo biuro durys, ir prie manęs prišokavo Bitė. Po pažastimi buvo pasikišusi kelis susegtus lapus.

– Galėčiau pasiūlyti tau vietą antradienio grupėje. Kiekvieną antradienį nuo šešių iki aštuonių. Arba, žinoma, intensyviuosius vasaros atostogų kursus. Tiesą sakant, jie skirti specialiosios pedagogikos studentams, bet jei nori, rasiu tau vietą. Kasdien nuo pirmadienio iki penktadienio, po tris valandas popiet. Mokymas prasideda paskutinę mokslo metų dieną ir trunka visas atostogas.

Linktelėjau galvą.

– Kuo greičiau, tuo geriau, – nusprendžiau. – Jei priimtum mane į tuos kursus, būtų super.

Tylomis triumfavau. Išgirdusi žodžius „specialioji pedagogika“ Sandra tiesiog pabalo. Puikiai ją pažinojau: jai netilpo galvoj, kad nuobodyla buvęs vaikinai laisvalaikiu bendraus su tikrais studentais.

– Įdomus tu tipas! – pareiškė Bitė ir vėl man mirktelejo. – Turėdamas tokią motyvaciją greitai išmoksi!

Ji pažvelgė į laikrodį.

– Žmonės, man jau reikia bėgti. Esu susitarusi dirbtuvėse – ten, priešais. Karbiuratorius kažko streikuoja. Mika, įrašyk čia savo telefono numerį, paskambinsiu, kai žinosiu tikslesnį laiką.

Sukraiglijau šalia savo vardo mobiliuko numerį ir gražinau registracijos lapą Bitei.

Dabar buvau užsirašęs oficialiai. Į gestų kalbos kursus. Jei būtų sužinoję Bastis su Kalimeru, būtų pasiuntę mane gydytis – šimtu procentų.

Pamojusi mums, Bitė išbėgo. Šalmą užmiršo ant stalo. Paliko kaip kokią laisvės atgarsį apniukusioje *Freak City*.

– Tai tu rimtai – mokysies gestų kalbos? – dusliai pakartojo Vanesa.

Jos akys buvo apvedžiotos mėlynu angliniu pieštuku. Niekad nepastebėjau, kaip jai tai netinka.

– Aišku, – patvirtinau. – Vasaros atostogos ir taip baisiai ilgos. Norisi pagaliau nuveikt ką nors prasmingo. Ne šiaip prasitrinti. Išmokti naują kalbą – juk įdomu.

– Gal ir aš užsirašysiu į kokius nors kursus, – suskubo įsiterpti Nadinė. – Akvarelės ar panašiai. Visokių pasiūlymų pilna.

– Taigi sakau, – pritariau, tartum būčiau kuo puikiausiai informuotas apie

atostogų kursas. O juk iki šiolei vasaros atostogas praleisdavau baseine.

Sudūzgė mano mobiliukas.

Atlenkęs jį, mečiau žvilgsnį į ekranėlį. Žinutė. Susidedanti iš trijų nurodymų: „Didlis, Undinėle Arielė arba Princesė Lilifėja!“

- Man reikia eiti! - pasakiau ir pagautas kiek perdėto veiklumo užlenkiau mobiliuką. - Esu dar susitaręs su viena pažįstama.

Linktelėjau Sandrai, Vanesai ir Nadinei ir apėjęs biliardo stalą kaip niekur nieko apkabinau Lėją. Dar niekad nebuvau to daręs - neprašomas lietus visiškai svetimą žmogų. Pajutau, kaip ji įsitempė mano glėbyje. Tiesą sakant, elgiausi tiesiog kiauliškai.

Sumišęs linktelėjau ir jai, pasakiau „Ate visoms!“, apsisukau ir paknopstom puoliau prie durų.

Bet buvau darsyk sustabdytas. Sustabdė garsas, duslus kaukštelėjimas, verčiantis akimirksniu atsigręžti. Rodos, lyg kažkas būtų nutrenkęs betono luitą.

Lėja laikė rankoje mėlynąjį biliardo rutulį - juo telžė į stalą. Matyt, žinojo, ko griebtis, nesvarbu, kad negirdėjo.

Ji iškėlė aukštyn Didlio albumą. Greitai sugrįžau ir nutvėręs pasikišau jį po pažastimi.

O tada kai kas nutiko. Niekas, be manęs, to nematė. Kairė Lėjos ranka ėmė drebėti. Lygiai taip, kaip drebėjo ir mano rankos, kai ką tik mane sveikino Sandra, ir akimirką vos susitvardžiau.

Lėjos žvilgsnis sakė, kad ji dar ir kaip įsikirto, kas čia vyksta. Nors ir negirdėjo mūsų pokalbio.

Ji liovėsi perdėtai drebinusi ranką.

Paraudau. Lėja nusišypsojo.

- Didlis žavingas, - bespalviu balsu ištarė Vanesa, nė nepastebėjusi tos trumputės scenos.

- Čia mano sesei, - suniurzgiau.

Atsidūręs lauke ilgai gaudžiau orą. Tai bent genialus pasirodymas!

Sandros, negalinčios patikėti, žvilgsnis! Aš ir ta gražutė nepažįstama panelė!

Perskuodęs parką iš džiaugsmo nusikvatojau. Taip garsiai, kad visas pulkas žvirblių purptelėjo į orą ir pradingo tarpekliuose tarp namų.

ŠEŠTAS

Namuose visur kyburiavo rožiniai balionai ir popierinės girliandos. Prie veidrodžio, lentynoje. Tuos balionus vakar vakare pripūčiau aš su tėčiu.

Irisė lakstė po kambarius, viską kritiškai apžiūrinėdama.

– Šitas kabo kreivai, – priekaištingai pareiškė.

– Balionai niekad os nekabo kreivai, – atsakiau. – Kabo, ir tiek. Nei tau kreivai, nei tiesiai!

– Bet anas kabaliuoja gražiau! – ji parodė į balioną šalia.

Ko gero, Irisė buvo teisi. Patampiau už dovanų raištelio, kuriuo vakar priraišiojome balionus.

O ji jau išrūko patikrinti, kas vyksta lauke.

– Su žirniukais servetėles, ne šitas baltas! – apkliauksėjo tėtį, kartu su mama terasoje dengiantį stalą.

Turėjo ateiti keturios Irisės draugės iš mokyklos. Ir dar močiutė su teta Vera. Juta, geriausia mamos draugė, irgi žadėjo pasirodyti. Ji buvo Irisės krikšto mama ir dalyvaudavo beveik visose šeimos šventėse.

Vien prisiminus Jutą, man gerklėje įstrigo gniužulas.

Sučirškė skambutis.

– Teta Vera! – sesė puolė mūsų vienintelei tetai ant kaklo.

Vera šnopavo. Ji gyveno su močiute anapus gatvės, antrame aukšte. Bet kol atėjo iki mūsų, gerokai supluko.

Vienas po kito sugužėjo visi svečiai.

Kai apie pusę keturių paskutinį kartą subirbė skambutis, žinojau, kad tai gali būti tik Juta.

Mama keistai pažiūrėjo į mane.

– Gal atidarytum? – paklausė, lyg pati negalėtų nueiti prie durų.

Atsidusau. Visai nenorėjau susitikti su Juta, be to, šimtą metų nebuvo jos matęs.

Sudirgęs nušliaužiau į koridorių ir stumtelėjau duris.

Lauke stovėjo Juta, apsikrovusi nežmonišku kalnu dovanų. Rankose laikė mažiausiai tris dėžes, o ant viršaus dar gulėjo milžiniškas meškiukų guminukų maišas. Šalia Jutos atsainiai atstačiusi klubą puikavosi Sandra. Neturiu nuovokos, nuo ko buvo nusižiūrėjusi šitą pozą. Turbūt pamatė kokiam nors muzikiniame klipe.

– Staigmena! – pareiškė Sandra ir pagaliau atsistojo žmoniškai.

Kažkodėl ne itin nustebau ją išvydęs. Tikriausiai galėjau įtarti. Ką aš žinau. Šiaip ar taip, nuo mūsų susitikimo *Freak City* be paliovos galvojau apie ją. Rodos, mano mintys tiesiog tapo kūnu.

- Mama prikalbino eiti drauge! - tiek tepaaiškino Sandra ir prasibrovė pro Jutą į koridorių.

- Sandra! - išgirdau už nugaros džiūgaujant sesutę.

Juta kaltai žiūrėjo į mane. Aš gūžtelėjau pečiais.

Kuo dėta Juta, kad yra Sandros mama? Ir kuo dėta, kad Sandra nusprendė skirtis su manim?

Lygiai taip pat kuo gi dėtas aš, kad mano buvusioji yra ne kieno kito, o geriausios mamos draugės duktė!

- Sveika, Juta, - pasakiau, nerangiai ją apkabindamas.

Ji paglostė man veidą.

- Pamatysi, viskas bus gerai, - sušnabždėjo lyg atsiprašydama už Sandros elgesį.

Mama susipažino su Juta prieš aštuonerius metus viename *Tupperware* vakarėlyje. Nuo to laiko jiedvi tapo neišskiriamos. Bet iš tikrųjų aš tik prieš metus pastebėjau, kad Juta turi dukterį. Ji atsivedė Sandrą į kasmetinę mūsų vasaros šventę - ir man atsivėrė akys.

Meilė iš pirmo žvilgsnio.

Šventei įsibėgėjus, mes su Sandra nusimuilinom į svetainę ir žiūrėjom „Kol tu miegojai“. Pačioj romantiškiausioj vietoj Sandra sugriebė mane už rankos. Kokie tada buvome jauni. Keturiolikos!

Praėjusią vasarą Sandra dar nešiojo ilgus plaukus ir buvo tokia apvalutė. Per tą laiką gerokai pasikeitė.

- Gerai atrodo, - kabindama švarką sumelavo Juta. - Sandra pasvaičios ir nustos. Jai tavęs trūksta. Puikiai matau. Jūs pasakiškai tinkat vienas kitam!

Prisiminiau Florianą, su kuriuo Sandra šįvakar ketino statytis palapinę prie Kastinio ežeriuko. Ar pasipasakojo Jutai?

Ar Juta žino, kad mudu su Sandra mylėjomės? Tikriausiai ne. Sutarti jiedvi gerai sutarė, bet nebuvo baisiai artimos.

Išėjome į terasą.

Sandra stovėjo su Irise prie dovanų stalo ir išsamiai viską aptarinėjo.

- Lipdukų albumas - čia tai daiktas! - pasakė ji. - Anksčiau ir aš tokį turėjau. Bet šitas daug daug šaunesnis. Jei nori, galiu suveikti tinkamų lipdukų.

Mamos skruostai buvo nesveikai įraudę. Žvilgsnis kaltai šokinėjo nuo manęs prie Sandros. Aišku, kad reikalas buvo aptartas iš anksto.

- Smagu, kad vėl pas mus pasirodei! - pratarė ji Sandrai.

Juta šypsojosi.

- Sandra baisiai apsidžiaugė sužinojusi, kad Irisė laukia jos gimtadienio šventėje, - patikino ji.

- Pasiruošt, vanduo, marš! - tėtis įmetė į varlininką sodo žarną ir Irisė su draugėmis krykšdamos nulėkė prie baseinėlio.

Teta Vera įsispraudė tarp tėčio ir močiutės. Ir mano tėtis, ir teta Vera buvo tikri milžinai. Tik skirtingų proporcijų. Tėtis buvo lieknas atletas. Teta Vera, priešingai - liulantis kalnas. Po skyrybų ji įsitaisė kažkokį valgymo sutrikimą - kimšo į save visa, kas po ranka papuola. Ir visiems nuolatos tvirtino, kad laikosi dietos.

- Ar galiu jums supjaustyti tortą? - paklausė ji imdama į ranką peilį.

- Aišku, - mama pastūmė Jutai kėdę. - Mika su Sandra, judu, žinoma, norėsite sėdėt greta?

Nieko neatsakiau.

- Aišku, greta! - bičiuliškai atsiliepė Sandra.

Ji nusišypsojo man ir prisitraukė kėdę taip arti, kad mudviejų kojos susilietė.

- Ar jau susitaikėt? - rūgščia mina paklausė teta Vera.

- Ne, - atšoviau.

- Logiška! - pareiškė Sandra. - Juk niekad ir nebuvom susipykę. Mes ir dabar geriausi draugai. Tik nebevaikštom kartu. O šiaip viskas kaip buvę.

- Matai, - teta Vera nepatenkinta nužvelgė mus.

Su dėde Karlu ji nebeturėjo jokio ryšio. Bet lankėsi pas psichologą ir kur buvus, kur nebuvus vis pasakojo, kad su juo praleisti metai tėra prarastas laikas.

Ar metai su Sandra - irgi prarastas laikas?

- Kai dar tokie jauni, tai viskas pusė bėdos, - nusprendė teta Vera ir įtėškė man į lėkštę torto gabalą. - Dar ir santykiai ne tokie rimti. Ir išsiskirti nelabai sunku. Juk tiesą sakau?

- Žinoma, - sutiko Sandra.

Eik švilpt, pamaniau.

- Skanaus visiems, - palinkėjo teta Vera, ilgesingai nužiūrėdama mūsų torto gabalus. - Jūs galite sau leisti. O aš dabar laikausi vaisių dietos.

- Vargšėlė! - tarė Juta. - Pavydėtina savidrausmė! Ir niekad nesusigundai?

- Veros valia geležinė, - suskubo atsakyti mama ir draugiškai pažvelgė į mošą.

- Kalorijų lentelės, riebalų kiekiai - ištisa programa.

- Na, o kaip darbe? - teta Vera sumišusi nusigrėžė nuo mamos ir kreipėsi į Jutą.

Žinojau, kad šios ji negali pakęsti. Kartą vakarieniaujant aiškiausiai tai pasakė.

Juta trūktelejo pečiais.

- Pakenčiamai. Tiesą sakant, man trūksta pusiausvyros. Kokio nors sporto. Visą dieną prie kompiuterio - taip ir susirgti gali.

Sulig žodžiu „sportas“ teta Vera lyg jausdama kaltę pradėjo lupti apelsiną. Ji visada turėjo su savim kokį nors vaisių. Ir butelį mineralinio iš sveiko maisto parduotuvės. Be paliovos iš jo gurkšnojo.

Kažkodėl prisiminiau Tamsiąją kavinę. Buvo keista valgyti tortą nė nenutuokiant, kaip jis atrodo.

Jei būčiau aklas, maniau sau, taip ir gyvenčiau. Sėdėčiau dabar čia ir nieko nematyčiau.

Nei tetos Veros, kramtančios apelsiną taip, tartum šis būtų iš polistireno.

Nei savo tėčio, nuobodžiaujančio ir žvilgčiojančio į laikrodį ant rankos. Šeimos šventės jam tiesiog kančia. Kur kas geriau koks nors žygis.

Nei Sandros, sėdinčios per porą centimetrų nuo manęs, vilkinčios marškinėlius su Šakiros atvaizdu ir mūvinčios senus savo mėgstamus džinsus, su grandinėle ant kojos, mano padovanota per mūsų draugystės metines.

Visus juos tik girdėčiau.

O jei būčiau kurčias? Kaip Lėja?

Tada negirdėčiau ničnieko, ką jie šneka. Sėdėčiau sau, valgyčiau pyragą ir fantazuočiau, apie ką sukasi jų kalbos.

- Galėtum kada nors palaipioti su Svenu! - pasiūlė mama Jutai. - Jis nuolat užsimušdamas ieško partnerių. Anksčiau su juo visados laipiodavo Mika. Buvo gražu - tokie tikri tėvo ir sūnaus žygiai. Bet kai dabar Mika paauglys... - sutikusi apmaudų mano žvilgsnį ji liovėsi aimanuoti.

Tas laipiojimas buvo amžina mūsų ginčų tema. Šimtą kartų buvome dėl jo susirovę.

- Aš irgi visai neturiu ūpo sportuoti, - vėl prakalbo mama. - Bet jei tau norisi ką nors daryti, Svenas kartais galėtų tave pasiimti. Į laipiojimo salę. O gal ir į kalnus. Juk ketinai kitą savaitgalį, tiesa? - mama lyg prašydama atsisuko į tėtį.

Tėtis pašoko iš savo svajų.

- Žinoma, - sumurmėjo. - Ar esi kada nors laipiojusi, Juta?

Ši papurtė galvą.

- Beje, o Viktorija atseit ruošiasi tekėti už fitneso trenerio! - sukrizeno mama. - Restlingas ar Vrestlingas - ar kaip to vyruko pavardė?

- Apie ką tu kalbi? - nedraugiškai nužvelgė ją teta.

- Taigi Viktoriją. Švedijos kronprincesę. Paskutiniame „Galos“ numeryje rašoma.

Apie Europos karališkąsias šeimas mano mama išmanė daugiau nei apie nuosavą šeimą. Be „Galos“, buvo užsiprenumeravusi dar du paskalų žurnalus.

- Na, o kaip gestų kursai? - paklausė Sandra.

Visos šnekos akimoku nuščiuvo. Iškėlusi tarp dviejų pirštų balansuojančią desertinę šakutę, Sandra provokuojamai žiūrėjo į mane.

Sumišęs paėmiau kavos puodelį.

- Tuoju prasideš, - pasakiau.

Labai čia reikėjo, kad visi prie stalo išgirstų jos klausimą.

Sandra prisislinko dar arčiau. Prispaudė kelį prie manojo - niekaip nesupratau, ką tai galėtų reikšti.

- Kas tokie? - perklausė tėtis, lyg negerai išgirdęs.

Mama irgi atrodė suglumusi.

- Ai, lankysiu tokius gestų kalbos kursus, - pasakiau gal kiek skubotai.

Norėjau kuo greičiau užlenkti šią temą. Ar negana, kad išvis į juos užsirašiau. Jei dabar dar sužinos visa šeima, niekad neišsrėbsiu šitos košės.

- Ges-tų-kal-bos-kur-sus? - pakartojo tėtis, lyg būčiau galutinai iškvėšęs.

Gurkštelėjau kavos. Ji buvo per karšta, nusiplikiau lūpą.

- Tai kurčnebylių kalba, - paaiškino Sandra, tartum mano tėtis būtų menkaprotis.

- Jie ne nebyliai, - pasakiau ir pasijutau kaip kvaišelis. - Kalbėti jie moka. Tik jų kalba skamba neįprastai.

Išsisukau nuo tėčio žvilgsnio.

- Kas jūs toks, jaunuoli? - išsigandusi paklausė mama. - Kas pasidarė mano sūnui Mikai?

Juta nusikvatojo, prunkštelėjo ir Sandra. Nesupratau, kas čia tokio šmaikštaus. Aš mokysiuos naujos kalbos - na ir kas? Visiems atseit baisus juokas, kad bent kartą imsiuosi ko nors prasmingo.

- Kaip ten sakei, gal pakartotum paraidžiui? - iš tėčio veido buvo sunku suprasti: vieną akimirką atrodė lyg sumišęs, kitą besišaipantis. - Mokysies gestų kalbos? Bet tarp mūsų nėra kurčiujų! Su kuo ketini šnekėtis? Su neprigirdinčia tujų gyvatvore?

Taip, kurčiujų tarp jūsų nėra, pamaniau. Bet, laimė, pasaulyje ir be jūsų dar esama vieno kito žmogaus.

- O gal iš tikro gera mintis, - raminau mama. - Vėliau gali net praversti. Profesiniam darbe. Užsienio kalbos dar niekam nepakenkė.

- Tai ne kalba, o pagalbinė ženklų sistema, - pertraukė ją tėtis.

Man buvo keista, kad jis staiga taip užsiplieskė. Pastarąjį pusmetį vis putojo, kad tik tupiu savo kambaryje ir nieko neveikiu. Dabar ėmiau šį tą veikti - ir vėl jam negerai.

Sandra susimąščiusi žvelgė į mane. Jau suprato, kad namuose niekam nepasakojau apie Lėją. Aš ir neketinau. Tėvams nebuvo reikalo visko žinoti.

- Gerai, - pasakė tėtis. - Dabar bent jau aišku, kodėl per vasaros atostogas neturi laiko kelionei po urvus.

Įsižeidęs jis pamaišė kavą. Pasirodo, mus išskyrė gestų kalbos kursai.

Dar sausį jis man kliedėjo apie tą landžiojimą po urvus. Dvi savaitės Prancūzijoje, tyrinėjant urvus su pažįstama nuotykinių kelionių grupe. Be galo atidėlioju savo sprendimą, o vakar vakare galutinai atsisakiau. Tik ne dėl kursų. Jau kuris laikas man su tėčiu vis nesisekdavo sutarti. Dvi savaites praleisti su juo vienam urve šiuo metu atrodė neįmanoma.

- Jaunimas vis ką nors prasimano! - pasakė teta Vera, pagaliau sudorojusi apelsiną.

Vos spėsime nutvarkyti stalą, ji slapta įsidės didžiausią gabalą torto, paskui sulapnos namuose prie televizoriaus. Ne pirmas kartas, visi tai žinojo, tik niekas garsiai nekalbėjo.

- Tai domina ne tik jaunimą, - pataisiau tetą. - Mano mokytoja Bitė mamos amžiaus.

- Bitė, aha. Tai šitam reikalui net tikrų mokytojų yra? Kaip matau, esi puikiai informuotas. - Tėtis atsistojo. - Mums garbė, kad sūnus teikiasi pranešti, kuo užsiims laisvalaikiu.

Ir nuėjęs į vidų demonstratyviai įsijungė telį.

- Vienas mano pusbrolis irgi negirdėjo, - tai buvo pirmas per visą popietę močiutės ištartas sakiny.

- Tikrai?

Ji linktelėjo galvą.

- Kūdikystėje persirgo vidurinės ausies uždegimu. Ir liko visiškai kurčias. Nieko negalėdavai susišnekėti.

- Tai tu truputį moki gestų kalbos?

Močiutę mano klausimas pralinksmino.

- Niekus kalbi. Kurgi būtume galėję jos išmokti? Nė jis neišmoko. Kažkaip susitvarkėme ir be to. Susirodydavom rankomis kojomis. Mūsų pusbroliui to pakako. Jis ir šiaip nebuvo didis protautojas.

- Sako, kad kurtieji - kupini apmaudo žmonės, - įsiterpė į pokalbį Juta. - Jie

patiria tiek daug nusivylimų. Aklieji visados kur kas dėkingesni, jei nori jiems padėti. Bet kurtieji? Jiems labiau patinka būti tarp savųjų, ne kartą esu taip girdėjusi.

Pagalvojau apie Lėją. Man visiškai nesusidarė įspūdis, kad ji nelinkusi užmegzti draugysčių. Priešingai.

- Einu į savo kambarį, - pasakiau.

Sandra irgi atsistojo, lyg tai būtų savaime suprantama.

- Ir aš einu, - pasakė.

Mamos nudžiugusios susižvelgė.

Širdis lipo pro gerklę, kol skuodžiau į kambarį, o Sandra man iš paskos. Ji dvelkė mano mėgstamaisiais kvėpalais. Vaiskiai skimbčiojo grandinėle ant kojos, pažįstama melodija.

- Maniau, šitą jau seniai būsi uždažęs, - pasakė ji, išvydusi grafitį ant kambario sienos.

Sumišęs spoksojau į grindis.

- Kas ten per istorija su ta kurčia mergaite? - Sandra įsmeigė į mane smalsias akis.

- Jokios istorijos, - skubiai atsakiau. - Pažįstami, ir tiek.

- Ji graži, - pasakė Sandra. Ir žengė dar žingsnį artyn. - Jei nebūtų neįgali, tikrai imčiau pavydėti.

Iki tol man nė į galvą nebuvo atėję, kad Lėja neįgali.

Be to: kodėl Sandra turėjo pavydėti, jei norėjo manim nusikratyti? Tų moterų tikrai nesupaisysi.

- Nadinė sako, kad turėtume dar kartą pabandyt, - ji prisiglaudė ir apkabino mane.

- Nadinė? - nusivylęs paklausiau.

- Na taip. Gal ir aš panašiai manau!

Sandra padėjo galvą man ant peties, rankomis laikė apkabinusi. Kūnu aiškiai jutau jos krūtis.

Vėl nenorom prisiminiau raudonąją palapinę. Greitą, karštą Sandros kvėpavimą. Kaip ji galėjo su manim taip elgtis, po tokios nakties?

- Tavo daikčiukas pabudo? - Sandra sukikeno.

Paleidau ją ir sutrikęs žingtelėjau atgal. Neabejojau, kad papasakos savo draugėms. Prie anekdoto apie skruzdėlių antpuolį labai tiks istorija apie pasistojusį daikčiuką.

- Norėtum dars kart pabandyti? - žvelgiau į Sandrą ilgesingai.

Norėjau su ja mylėtis. Dabar, tučtuojau. Man buvo nesvarbu, kad beveik visa

Šeima sėdi apačioje, terasoje, ir laukia mūsų grįžtant.

Aš buvau nebe vaikas. Atėjo metas jiems pagaliau suprasti.

Skimbtelėjo Sandros mobiliukas. Žinutė.

- Galbūt...

Staiga Sandra kažko sukrito. Jos žvilgsnis nukrypo į žadintuvą ant naktinio stalelio. Buvo penkiolika po penkių.

Aš irgi vėl prisiminiau šventę prie Kastinio. Ji turėjo prasidėti pusę septynių.

- Man reikia laiko pamąstyti. Atokvėpio. Kai tik žinosiu, iškart pasakysiu, - abejingai šyptelėjo Sandra. - Dabar turiu bėgti. Noriu į tokį vakarėlį su panelėmis.

Įdomu, ką dabar veikia Florianas. Tikriausiai kaip tik stato jai palapinę. Sandra apie jį neužsiminė nė žodeliu.

- Tik nekvailiok! - ji juokais perspėjo mane. - Kada nors susiskambinsim, okei?

Ir išėjo iš kambario. Giliai įkvėpiau. Jos kvėpalai pripildė mano plaučius. Akimirka apsvaigo galva.

SEPTINTAS

- Ko toks sukiužęs, seni? - nutvėręs prie mokyklos vartų, Kalimeras skaudžiai trinktelėjo man per petį. - Ko neatėjai pasismagint prie Kastinio? Ir Sandra buvo! Visą laiką stebėjau ją, dėl tavęs. Esi man skolingas. Ji liko nepaliesta, jei supranti, ką noriu pasakyti.

Kalimeras užsimaukšlino ant akių baltą reperio kepurę. Metų metus nesiskirdavo su ja. Nenusiimdavo net per pamokas. Kiek mano akys užmatė, jis buvo vienintelis bičas mokykloje, kuriam niekas dėl to nereikškė pretenzijų.

- Neturėjau nuotaikos, - pasakiau.

Liežuvis kirbėjo paklausti apie Florianą, bet Kalimeras prasižiojo pirmas.

- Sandra buvo persiutusi, - suskubo pranešti. - Matyt, buvo susitarusi su tuo Florianu, didžėjum iš *Vaikiki*. Bet tasai pasirodė jau kaip reikiant prisilupęs. Pirmiau parke su saviškiais surengė varžybas, kas daugiau įmes. Florianas laimėjo, užtat buvo užsipylęs ir tas savo paskutines keturias su puse smegenu ląstelės.

Abu nusikvatojom. Pro šalį prakaukšėjo naujoji mūsų mokytoja. Stažuotoja; niekas nevadino jos kitaip, tik Seksbomba.

- Ir kodėl seksas su nepilnamečiais užtraukia bausmę? - atsiduso Kalimeras.

Pabaksnojau pirštu sau į smilkinį.

- Jei ir būtų teisėta, tau su Seksbomba jokių prošvaisčių. Geriau pasiieškotum savo metų.

Man dingtelėjo Lėja. Ji buvo mano metų. Iki šiol nepasakojau apie ją nei Kalimerui, nei Basčiui.

- Tai kaip ten buvo su ta Sandra ir Florianu? - vis dėlto nesuvaldžiau smalsumo.

Mes žengėme į klasę, kur Seksbomba kraigliojo lygtį ant lentos. Sijonas glaudžiai aptempė jos užpakaliuką, o kasa virpčiojo sulig kiekvienu judesiu.

- Bičiukas jau nesilaikė ant kojų, - pašnabždom pasakojo Kalimeras. - Atsidrėbė ant kažkokio pripučiamo čiužinio ir išsyk nusmigo. Sandra jam dar gerokai vožtelėjo. Kažkur į žabtus. Nė nemaniau, kad turi tokią stiprią dešinę. Bet bičas buvo visai išsijungęs, nė nepajuto.

Širdyje džiūgavau. Nieko sau šiknius, pagaliau Sandra tai suprato.

Į klasę išliaužė Bastis pavargusiu veidu. Išvydęs Seksbombą, kaipmat nusigiedrijo.

- *Cama redonda*², - sukuždėjo Kalimeras ir dar labiau užsismaukė kepurę ant

akių.

- Ką tai reiškia?

- Maždaug „grupinis seksas“, - išvertė Kalimeras. - Ispaniškai.

Išraudau. Tą akimirką ir man toptelėjo lygiai tas pat. Ar kada nors pagaliau tai baigsis? Ar mano tėvas, vos pamatęs moterį, irgi iškart galvoja apie seksą?

Prieš akis iškilo teta Vera, Juta, mama.

Tai jau ne.

Mano tėvas senas. Jam galvoje tik laipiojimas. Nieko nuostabaus, kad pastaruoju metu neberandam bendros kalbos.

Susimąstęs kramsnojau pieštuką.

- Beje, motina klausia, kada tave vėl pamatys! - nutraukė mano mintį Kalimeras. - Vis klausinėja apie tave. Man rodos, esi jos slaptas mylimukas!

Kalimero mama buvo klasiška moteris. Ispanė - ir aš buvau išties įkritęs jai į širdį. Elgiausi su ja daug mandagiau ir meiliau negu Kalimeras. Kartą ji man pasakė, kad esu jai kaip sūnus.

- Kada nors būtinai užsuksiu, - pažadėjau.

- Sakai? - Kalimeras linktelėjo. - Gal penktadienį, kai atsiimsim pažymėjimus? Ką iš viso veiksi per atostogas?

Paraudau. Anksčiau ar vėliau teks pasisakyti apie tuos gestų kalbos kursus. Bet dabar atrode visai netinkamas metas.

- Prašom atsiversti matematikos vadovėlį, 132 puslapį! - pareikalavo Seksbomba, nutaisiusi griežtą miną.

- Ar ji ir lovoje taip vadovauja? - išsiviepė Kalimeras.

Įdomu, ką dabar veikia Lėja? Ar eina į mokyklą, kaip ir aš? Ar yra mokyklų kurtiesiems?

Seksbomba... Tikriausiai tokio žodžio gestų kalba nėra. Nežinau, tas kurtumas turbūt gerokai užknisa!

- Gal neprigirdi? - Seksbomba sužaubavo akimis. - Visus metus per matematiką tik sapnavai. Tai gal bent pabaigoj susiimsi ir išspręsi mums šitą lygtį?

- *Cama redonda!* - suniurzgė man Kalimeras.

- Prašom nepasakinėt! - priekaištingai nužvelgė mus Seksbomba.

Nutirpusiomis kojomis atsistočiau ir nuėjau prie lentos.

* * *

- Ką dabar veiksi? Mes su Basčiu einam pažiūrėti prie *Mejerio foto*, vakar jis

pakeitė savo vitriną.

Mejeris buvo fotografas, įsikūręs netoli mokyklos ir pagarsėjęs erotinėmis nuotraukomis. Jau du kartus jo vitrinoje buvome aptikę vyresnių bendramokslių atvaizdų.

- Turiu kitų planų.

Lyg pagautas nukreipiau akis į šalį. Per pertrauką netikėtai kilo mintis darsyk užsukti į *Freak City*. Gal ten rasiu Lėją? Dėl nepaaiškinamų priežasčių būtinai norėjau ją pamatyti.

- Tik nesakyk, kad esi ką nors užpinklinęs. Slepi nuo mūsų naują panytę? - nepatikliai nužvelgė mane Kalimeras.

- Nusišneki! - papurčiau galvą.

Mes nuo pirmos klasės neišskiriami draugai. Nuo Kalimero niekad neturėjau paslapčių.

Tik apie naktį su Sandra nieko jam nepasakojau. Kalimeras tebesaugojo garbingą skaisčiosios mergelės vardą, ir mano naujiena tik būtų be reikalo įvairiusi jam depresiją.

- Ar girdit, Seksbomba išutino man pastabą! - uždusęs prisistatė Bastis.

Lūpų kampe stirksojo cigaretė, jis demonstratyviai ją užsidegė prie mokyklos vartų.

- Eik sau. O už ką?

- Ištyrė, kad paskutinį ligos raštelį buvau pasirašęs pats. Ir perspėjo, kad jei darsyk taip padarysiu, prikirs man dokumentų klastojimą.

Su Seksbomba tikrai nevertėjo juokauti.

- Mika užsuko kažkokį reikalą ir nenori mums jo išduoti! - Vis dar susirūpinęs Kalimeras nenuleido nuo manęs akių. - Kas tau darosi? Keistai atrodei. Tikiuosi, netyčia nepavirtai gėjum.

Kalimeras su Basčiu nuolat skaldydavo juokelius apie gėjus.

- Nesąmonė!

Prieš savo valią paraudau kaip burokas. Dabar Kalimeras, aišku, pamanyt pataikęs kaip pirštu į akį.

Sunerimę juodu su Basčiu persimetė žvilgsniais.

- Vis tiek tu man patinki, ar gėjus, ar ne gėjus! - kilniadvasiškai pareiškė Bastis ir išpūtė dūmus man į veidą.

- Man irgi! - taikiai pritarė Kalimeras. - Bet keturiese su Seksbomba tada, deja, nebeišeis. Visai netrokštu, kad graibytum man apie subinę ar panašiai.

- Viskas, man tikrai jau laikas! - Bičiukai mane galutinai priveikė. - Jei pamatysit kokią nors gražutę vitrinoj, nufotografuokit man mobiliuku.

- Būtinai! - Bastis įsikibo Kalimerui į parankę. - Eikš, brangusis, eime.

- Baisiai juokinga! - sudirgęs apsisukau ir nuėjau savais keliais.

Reikėjo iškart jiems pasipasakot. Kvaila buvo daryti iš viso šito paslaptį. Be reikalo išpūsti tokį burbulą. Juk ničnieko neįvyko. Galimas daiktas, ničnieko ir nebus. Aš aptikau panelę, paskui kurią visi trys sekėme gatve. Ir kas? Absoliučiai nieko ypatingo.

Juk abudu patys pasakė: jiems nė kiek nerūpi, ką šiaip jau veikiu. Jiems visiškai tas pat, su kuo tąsaisi.

Bastis su Kalimeru nusipaistė. Bet liko tolerantiški. Aš gėjus - tikrai juokinga!

Prisiminiau Lėją - negalėjau suprast, kas man kliudė apie ją papasakoti.

Ar kad ji kurčia? Tikriausiai mano bičiulius tai menkai jaudina. Lėja išvaizdi, visa kita ne taip jau svarbu.

Gal jie net nuspręstų: ji negirdi - jėga! Jei, tarkim, susitiktume visi kartu, galėtume ir toliau laidyti kvailus juokelius apie Seksbombą nebijodami, kad Lėja kaipmat pasiuš mane tolyn.

Jei susitiktume... Nepajėgiau nė įsivaizduoti, kad tokia Lėja susitiktų su geriausiais mano draugais. Šie du pasauliai, rodos, ne itin dera tarpusavy.

Sėdau į metro ir nuvažiavau miesto centro link. Ten leidausi tuo pačiu keliu, kuriuo praėjusį ketvirtadienį sėlinau paskui paneles. Šįkart bent jau nereikėjo slapstyti.

Šiandien parkas buvo pilnas žmonių. Jie gulinėjo pasitiesę iškylos pledus ir ražėsi saulės atokaitoj.

O *Freak City*, matyt, buvo uždaryta.

Nusivylęs paklebenau durų rankeną ir pamačiau, kad klydau. Kavinė veikė, tik to veiksmo buvo nedaug. Prie vieno staliuko sėdėjo moteris neįgaliųjų vežimėlyje. Tomėkas stovėjo prie baro ir vartė kino žurnalą.

- Sveikas! - ištarė nustebeš. - Čia vėl tu!

Sumišęs linktelėjau galvą. Papurčiau Tomėkui ranką.

- Gal įpiltum obuolių sulčių?

- Aišku.

Tomėkas pastūmė žurnalą į šalį ir pripylė stiklinę. Iš padilbų nužvelgė mane.

- Ko atėjai? Šiandien superinis oras. Turėtum būti baseine su bičiuliais.

- Ar Lėja yra? - nutariau griebti jautį už ragų.

Tomėkas suraukė antakius. Negi pavyduliuoja?

- Dar nėra, - jis žvilgtelėjo į laikrodį. - Ateina visados apie pusę dviejų, ji čia pietauja. Taip įprato laikui bėgant. Jei nori, gali palūkėti.

Pasiėmiau obuolių sultis ir nuėjęs prie kiniško biliardo įmečiau monetą.

Aparatas ėmė blykčioti.

Paukšt. Nekliuvo.

Paukšt. Nekliuvo.

Paukšt. Nekliuvo.

Ką aš čia išvis veikiu?

Laukiau mergaitės, su kuria nesugebėčiau net iš bėdos susikalbėti.

Sudūzgė mano mobiliukas. SMS su nuotrauka iš Kalimero.

Spustelėjau mygtuką.

Bičiukai man perfotografavo penkiasdešimtmečių dvynukių beveik peršviečiamais naktiniais atvaizdą. Nuotrauka auksiniais rėmeliais kabojo Mejerio vitrinoje. Moteriškės buvo vėjavaikiškai susigarbiniavusios plaukus ir prisidengusios tais keistais skarmalais atrodė taip, kad nei bėk, nei rėk. Gal šita klaikia nuotrauka norėjo priblokšti savo vyrus? Nieko nuostabaus, kad skyrybų Vokietijoje be paliovos gausėja.

Užverčiau akis ir pasiunčiau nuotrauką į virtualią šiukšliadėžę, kurioje ji akimirksniu prasmego.

Mano ranka sugraibė biliardo svirtelės mygtuką.

Paukšt – ir prasprūdo!

Už nugaros išgirdau bruzdesį. Žingsnius. Į kavinę įėjo dviese. Iš kažko supratau, kad tai Lėja. Mane apėmė panika. Lyg užhipnotizuotas įsispoksojau į žybčiojančius biliardo automato ženklus, nedrįsdamas atsisukti.

– Dvi kolos! – išgirdau balsą nuo baro. – Ir pietus mums su Lėja.

Balsas skambėjo keistai. Monotoniškai, lyg kalbėtų robotas. Smalsumas nugalejo – atsigrėžiau pažiūrėti.

Prie baro stovėjo Lėja su kita mergaite. Lėjos draugė buvo trumpaplaukė pervertu antakiu, vilkėjo ryškiai mėlyną *Adidas* striukę.

Tomekas linktelėjo galvą ir parodė joms tuščią staliuką.

Štai ką jis turėjo galvoje. Žinoma, kad kurtieji kalba, tik jų kalba keistoka. Tačiau Lėja visą laiką tylėjo kaip užsisiuvus.

Eidama prie staliuko ji pamatė mane šalia biliardo automato. Sutrikęs nusišypsojau jai.

Lėja kumštelėjo savo trumpaplaukę draugę ir jiedvi įsileido į tylų pokalbį gestais.

Rankos sušmėsavo ore, abi mergaitės nuolat žvilgčiojo mano pusėn. Aišku, šnekėjo apie mane, nors aš pats nesupratau nė žodžio. Trumpaplaukė nusijuokė. Jos garsus juokas, priešingai nei ištarti žodžiai, nuskambėjo visai įprastai.

– Mielas! – kažkurią akimirką ištarė ji balsiai, tartum Lėja galėtų išgirsti. Ir

kartu palietė sau smakrą.

Abi susėdo prie staliuko.

Mielas. Ką ji turėjo omeny? Negi vis dar kalbėjo apie mane?

- Gal nori prisėsti prie panielių? Šiandien makaronai su pomidorų padažu. Tik be panikos, ne mano gamybos, - plačiai išsišiepė Tomekas.

Jei jam tikrai patiko Lėja, jis atrodė kilniadvasiškai pasiruošęs pralaimėti.

Dėkingas šyptelėjau. Kišenėje dar turėjau aštuonis eurus - užteks, pamaniau.

- Gal ir noriu. Manai, jos neprieštaraus?

- Jų ir paklausk! - pasiūlė Tomekas ir apsisukęs nuėjo į šalia esančią virtuvėlę.

Pokštelėjo atidaromas dangtelis. Tomekas tyliai susikeikė. Mirtinas bičas.

Sėstis prie dviejų panielių, kurios nesupras nė žodžio, ką pasakysiu!

Pačiupau savo stiklinę. Sukaupęs visą drąsą, tiesiu taikymu nudrožiau prie užimto staliuko ir parodžiau į tuščią kėdę šalia Lėjos.

Mergaitės susižvalgė. Trumpaplaukė sukikeno.

Lėja nesijuokė. Perliejo mane niekinamu žvilgsniu ir galiausiai maloningai linktelėjo. Kartu dešine ranka padarė trumpą gestą. Praskėtė nykštį ir mažąjį pirštėlį. Matyt, šis gestas reiškė „taip“.

Taigi dabar jau žinojau žodį „taip“.

„Taip“ ir „mielas“.

Ką šiais dviem žodžiais būčiau galėjęs pasakyti?

Jūs idiotas?

Taip.

Apsimetat dunduku?

Taip.

Kas yra „šlykštaus“ priešingybė?

Mielas.

Mane apėmė neviltis. Sėdžiu šalia - ir esu per kokius septynis milijonus šviesmečių nuo normalaus pokalbio su Lėja.

- Aš Francė, - staiga tarė Lėjos draugė savuoju bespalviu balsu.

Ji parodė į save ir suplasnojo abiem rankom. Paskui parodė į Lėją.

- Čia Lėja!

Ji mostelėjo ranka maždaug sau prie kaktos.

Nė velnio nesupratau.

Sugrižęs prie mūsų staliuko, Tomekas pastatė mergaitėms po buteliuką kokakolos.

- Taigi visai paprasta! - pasakė išvydęs mano ištįsusį veidą. - Francė ką tik parodė savo ir Lėjos vardų gestus!

- Vardu gestus? - atsisukau į Tomeką. - Kaip suprasti?

Tomekas gūžtelėjo pečiais.

- Hmm. Mes, girdintieji, kalbėdami irgi minime savo vardus. Bet kurtiesiems truputį sudėtingiau. Jie turėtų kaskart parodyti vardą paraidžiui, tiesa? Todėl ir parenka vardą atstojančius gestus. Tiesiog kiekvienam žmogui sugalvoja kokį nors trumpą mostą. Tada lengviau kalbėtis ir apie bendrus pažįstamus.

Tomeko žodžiai mane nustebino. Susidomėjęs atsigrėžiau į mergaites.

- Francė! - lėtai ištarė Francė. Ir darsyk suplasnojo rankomis. - Lėja! - ir smiliumi pabaksnojo sau į kaktą.

- Francės vardo gestas reiškia drugelį! - kantriai paaiškino Tomekas. - Vaikystėje ji rinko drugelius. Tada dar galėjai jų nusipirkti blusų turguje. Persmeigtų ir įrėmintų po stiklu. Dabar Francė yra gamtos saugotoja ir tokios drugelių kolekcijos niekad nebepirktų. Bet tas mostas jai taip ir liko. Be to, juk gražus vardas, ką?

Linktelėjau suglumęs.

- O Lėja?

- Lėjos gestas reiškia protingumą. Mokykloje ji tiesiog pirmūnė. Pavyzdžiui, visai nedaro rašybos klaidų, nors paprastai kurtiesiems šitai ne itin sekasi. Ji gudragalvė, anksčiau ar vėliau pats pamatysi.

Prisiminiau tą trumpą akimirką, kai ji pakišo man drebančią ranką. Tikriausiai sakydamas „gudragalvė“ Tomekas tai turėjo omeny. Bičiukas buvo velniškai teisus.

- Ir kiekvienas kurčiasis turi tokį vardo gestą? - galutinai priblokštas paklausiau.

- Ne tik kiekvienas kurčiasis, - patvirtino Tomekas. - Gestu jie įvardija ir kiekvieną girdintįjį. Juk kartais norisi pasikalbėt ir apie juos. Man Lėja priklijavo gestą „raudoni plaukai“!

Jis dukart pirštu patapšnojo sau lūpas, o paskui persibraukė per plaukus. Logiška, iš tikro! Gal gestų kalba ne taip jau baisiai sunki.

- Kiekvienas politikas, superžvaigždė ar sportininkas turi savo vardo gestą! - Tomekas suraukė kaktą. - Pala, kokį gestą jie sumanė Angelai Merkel? Niekaip neprisimenu!

Įsmeigiau akis į Francę.

- Angela Merkel, - lėtai pakartojo Tomekas.

Francė įdėmiai žvelgė Tomekui į veidą. Matyt, stengėsi skaityti iš lūpų.

Ir Lėja iškart sumojo, ko nori Tomekas. Ji persibraukė delnu per lūpų kampučius, šie akimirksniu grėsmingai nutišo žemyn.

Norom nenorom susijuokiau. Nutisę lūpų kampučiai! Bjauroką vardą jie davė Vokietijos kanclerei. Ir vis dėlto tai buvo tiesa, Angela Merkel kartais atrodydavo mažumą susierzynusi ir pikta.

- Dažniausiai pasirenkamas koks nors į akį krintantis išvaizdos ar būdo bruožas ir pagal tą detalę sukuriamas vardo gestas, - paaiškino Tomėkas. - Kai kada kurtieji būna gana negailestingi. Jei esi klaikiai storas, būsi pavadintas dručkiu, jei tavo atsikišę dantys, tau tučtuojau priklijuos „kapliadanti“. Bet jiems tai neatrodo nemandagu. Tiesiog jiems svarbu tiksliai žinoti, apie ką kalba. Gestų kalba daug tiesesnė už visas kitas pasaulio kalbas. Daiktai kur kas aiškiau vadinami savo vardais. Bent jau aš taip manau!

- Ar ir tu lankei gestų kalbos kursus? - paklausiau Tomėko.

Jis kryptelėjo galvą. Staiga paniuro. Šiandien nevilkéjo supermeno marškinėlių. Buvo apsirengęs senus nudėvėtus marškinius ir pasirišęs geltoną kaklaraištį.

- Norėjau. Tris ar keturis kartus buvau nuėjęs į Bitės pamokas. Bet paskui man pasidarė visko per daug. Ištįsą dieną darbas čia, *Freak City*! Be to, esu vieno kino klubo narys ir dar turiu nuolat rūpintis nukaršusiu savo seneliu. O dar tos pamokos kiekvieną vakarą! Visi tie žodžiai ir ta bjauri gramatika. Nieko neišėjo, teko mesti. Deja! Ir vis tiek šį tą prisimenu.

Jis žvilgtelėjo į Lėją. Jei iki šiol dar buvo abejonių, tai dabar galutinai paaiškėjo, kad Tomėkas buvo pradėjęs lankyti gestų kalbos kursus dėl Lėjos.

- Mikrobanginė! - staiga susigriebė jis. - Turiu pašildyti jums valgį, nes dar numirsit čia man iš bado!

Tomėkas dingo virtuvėlėje, girdėjau ten bruzdant.

Jo kalbos pasėjo man nerimą. Gramatika? Nė į galvą nebuvo atėję, kad gestų kalba gali turėti atskirą gramatiką. Jau per anglų ir prancūzų pamokas gramatika mane žiauriai kniso. Būtojo laiko formos, tiesioginė kalba, tariamoji nuosaka. Staiga susivokiau, į kokią avantiūrą leidžiuosi.

Akimoju vėl išgaravo drąsa. Reikės paskambinti Bitei ir pasakyti, kad išbrauktų mane iš sąrašo. Nėra jokios prasmės. Pernelyg sudėtingas reikalas.

Net jei kada nors sugebėčiau sudėlioti porą sakinių gestų kalba... kas gi man sakė, kad Lėjai išvis bus įdomu susipažinti su manim?

Mergaitės vėl ėmė gestikuluoti. Atrodė kuo puikiausiai nusiteikusios. Turbūt šokinėjo nuo temos prie temos.

Stebėjau jas išsiblaškęs.

Savo pašėlusias garbanas Lėja šiandien buvo susirišusi. Jai tai tiko, atrodė tikrai super. Priešingai nei Sandra, buvo beveik nepasidažiusi. Tik akių vokai vos

patepti blizgalu.

Blizgalai... ar mano sesutė galėtų susidraugauti su Lėja? Irisė, tiesiog dievinanti Sandra? Pašokanti iš džiaugsmo kiekvieną kart, kai ši peržengia mūsų namų slenkstį?

Irisei būtų per daug sudėtinga. Ji niekad nesusikalbėtų su Lėja.

Taip ir mačiau įnoringą jos veiduką: „Noriu, kad sugrižtų Sandra!“

Tiesą sakant, to norėjau ir aš. Ir vis dėlto Lėja mane sudomino...

Visą tą laiką nenuleidau akių nuo mergaičių. Lėjos rankos kalbėjo, o veidas tuo tarpu stebėtinai keitėsi. Tartum kiekvieną žodį ji dar būtų pabrėžusi žvilgsniu. Kartais beveik pikta suraukdavo kaktą ir kai kuriuos žodžius be garso ištardavo lūpomis. Susidarė išpūdis, lyg ir jos mimika būtų tos kalbos dalis!

Vieną akimirką Lėja šyptelėjo ir perbraukė sau per smakrą.

Gestas, reiškiantis „miela“! Išsyk ją atpažinau.

– Miela! – ištariau lėtai.

Lėja linktelėjo man ir plačiai nusišypsojo. Kaipmat vėl pasijutau drąsus.

Iš virtuvėlės pasirodė Tomekas su trimis pilnomis makaronų lėkštėmis.

– Gardėsite iš skardinės! – pasakė ir vėl grįžo prie baro.

Mergaitės pabeldė į stalą. Matyt, tai irgi buvo koks nors gestas. France išsišiepė.

– Skanaus! – ištarė balsu.

Nervingai puoliau žiaumoti.

Staiga prie stalo su Lėja ir France pasijutau nejaukiai. Sėdėjau su dviem panelėmis, be paliovos plepančiom tarpusavy, ir nė velnio nenutuokiau, apie ką.

Lėja su France irgi ėmėsi makaronų. Dabar nebegalėjo mostaguoti rankomis.

Tylomis valgė savo pietus, išmeigusios akis į lėkštes.

Dabar, jiedviem liovusis šnekėtis, mane dar labiau pagavo keistas jausmas.

Kai kartais valgydavau su bičiuliais, pokalbiai niekad nenutrūkdavo. Kramtydavom ir vis tiek plepėdavom. Pilna burna. Viskas buvo įmanoma.

Kurtiesiems, ko gero, taip neišeina. Jie arba kalba, arba valgo. Ir viena, ir kita tuo pačiu metu būtų per sunku.

Nepakeldamas žvilgsnio kimšte kimšau į burną makaronus. Kokie visi nuščiuvę. Kokia tylą prie mūsų stalo. Lyg visi būtume netekę žado!

Tas tylėjimas mane žiauriai veikė. Pradėjau prakaituoti. Tetroškau vieno – kuo greičiau dingti iš čia.

Apsidžiaugiau pagaliau sulapnojęs savo patiekalą.

– Sąskaitą! – paprašiau sumišęs.

Priėjo Tomekas su nutrinta ruda pinigine.

- Staiga toks greitas?

Pasidėjęs ant stalo bloknotėlių, vieną po kito surašė abu mano užsakymus.

Obuolių sultys. Makaronai. Ir užbraukė storą brūkšni.

- Su gėrimu iš viso keturi eurai penkiasdešimt, - įteikė man sąskaitą Tomekas.

Pastūmiau jam monetas per stalą.

- Tai aš jau vyniojuos! - pasakiau ir pernelyg skubiai pašokau.

Francė spoksojo į mane nieko nesuprasdama. „Jau vyniojuos!“ - šito ji tikrai

nespėjo perskaityt iš lūpų. Reikėjo kalbėti lėčiau ir apsieiti be žargono.

- Jau einu! - ištariau lėtai, kaip koks dundukas.

Mergaitės to nesitikėjo ir neryžtingai sužiuro į mane.

Staiga Lėja pačiupo Tomeko bloknotą. Kažką į jį pakraigliojo, išplėšė lapelį ir atkišo man.

Mobiliojo numeris ir el. pašto adresiukas.

Jos numeris, jos paštas. Šimtu procentų.

Mane nupylė raudonis.

Tomeko veidas suakmenėjo. Žvilgsnis įsmigo į lapelį ir liko ten prirakintas. Vis dėlto bičiukas nebuvo taip pasiruošęs pralaimėti, kaip maniau.

Sutrikęs išibrukau lapelį į kišenę. Francė nusišiepė. Prikando lūpą, lyg norėdama susilaikyti nuo komentaro. Jos rankos pabrėžtinai ramiai gulėjo ant stalo.

Vos tik dingsiu iš kavinės, ji užbers Lėją klausimų kruša!

Kuo greičiau sprukau lauk.

Atrodė, kad lapelis pradegins kišenėje skylę.

Lauke mane pasitiko didmiestis.

Mašinos, dviračių skambučiai ir šunų lojimas. Garsų lavina užliejo mane, seną pažįstamą. Niekad nebūčiau manęs, kad triukšmas gali taip raminti.

Slogučio lyg nebūta. Vėl lengviau atsipūčiau.

Visai nebuvau tikras, ar dar ieškosiu Lėjos.

AŠTUNTAS

- Gerai, bičiuli, laikykis! Perduodu ragelį! Pražuvėlis ką tik parsirado!

Dar nebuvo uždaręs paskui save durų. Koridoriuje stovėjo tėtis ir siūlė man ragelį.

Bičiuli. Pakęsti negaliu, kai jis šitaip. Apsimeta, lyg būtų jaunuolis ir visados puikiausiai nusiteikęs.

Nenoromis paėmiau ragelį, ir tėtis švilpaudamas dingo virtuvėje.

- Sveikas, Kalimerai!

- Tavo tėvas - jėga! - Kalimeras jau buvo suvystytas to saldžialiežuvio. - Paklausė, ar nereikėtų mums vėl kada nors palaipiot! Mums visiems trims, kaip senais gerais laikais!

Mat anksčiau Kalimeras retkarčiais eidavo su mumis į laipiojimo salę.

- Šiuo metu neturiu laiko, - sumurmėjau tyliai, kad nieku gyvu neišgirstų tėtis.

- Laiko ar noro? - paerzino Kalimeras. - Mika, žmogau. Tavo senis kietesnis už tave. Negalima visą jaunystę pratupėt tarp keturių sienų ir pralaukt, gal atsitiks kas nors nepaprasta!

Kalimerui tik duok pašnekėti. Juk ne kas kitas, o jis pats visą laiką prakiurkso prie kompiuterinių žaidimų. Tuo tarpu aš šį tą veikiu. Buvau nuėjęs į *Freak City*, paskui į miesto biblioteką. Valandą naršiau kompe ieškodamas knygų apie kurčiuosius. Nepasakyčiau, kad buvo daug ko rinktis, bet porą romanų aptikau. Tačiau nesiruošiau savo geriausiam draugui dabar užti ausis. Ne kas kitas, o aš - bibliotekoje! Kalimerui tai būtų maždaug tokia pat egzotika, kaip išgirsti, kad esu slaptasis *Weight Watchers*³ valdybos pirmininkas.

- Tu per daug nusiminięs dėl Sandros! - nusprendė jis. - Geriau pasiieškok kitos panytės. Ar maža gražučių kiaunių strykčioja aplink? Nebūtina dėl Sandros prasmaksoti potencialiausius gyvenimo metus.

Iškrapščiau iš kelnių kišenės lapelį. Lėjos numeris. Lėjos el. paštas.

Kalimeras buvo teišus. Visiškai kvaila laukti, kol Sandra pagaliau apsispręs. Nepakenks per tą laiką ištiesti čiuptuvus ir į kitą pusę. Aš parašysiu Lėjai. Ir kursas lankysiu. Jau vien dėl to, kad neišdrįsiu pasisakyti Bitei neateisias. Prieš valandą ji atsiuntė man žinutę su pamokų laiku.

- Susipažinau su tokia panele, - lyg visai tarp kitko sušvabždėjau į ragelį.

Virtuvės durys buvo vos privertos, stengiausi kalbėti dar tyliau.

Kalimeras sušnopsė tartum dūstantis ungurys.

- Taip ir žinojau! Taip ir maniau, seni, pažįstu tave kaip brolių. Aiškiai

nujaučiau, kad kažkas vyksta. Ji daug vyresnė už tave?

Suraukiau kaktą.

- Kodėl vyresnė? Iš kur ištraukei?

- Kad darai tokią paslaptį! Arba ji baisi kaip karas, arba vyresnė ir ištekėjusi.

Antraip jau seniai būtum pasipasakojęs man ir Basčiui.

Kalimero logika man buvo tiesiog neįkandama.

- Ji yra garsi ir nenori, kad purvasklaida suuostų apie mūsų ryšį, - atkirtau.

- Eik tu? - Kalimeras netvėrė savam kaily. - Kas tokia? Sakyk gi, aš garantuotai niekam neprasitarsiu! Gal kokio nors futbolininko žmona? Kažkokiam laikrašty skaičiau, kad seksualiai jos visiškai apleistos.

- Ką čia pezi, - jau pasigailėjau išvis prakalbęs apie tai. - Aš pajuokavau. Nė kiek ji ne garsi, o visai vidutinė. Maždaug mano amžiaus. Ir ne baisi kaip karas, o, sakyčiau, net labai gerai atrodo. Manau, ir tau patiktų.

Pradėjau irzti. Ko čia suku ratus kaip apie karštą puodą? Reikia pagaliau prisipažinti Kalimerui.

Jis pavadino mane broliu. Nieko tragiško neatsitiks.

- Prisimeni panelę, kuriai anąsyk sekėm iš paskos? Lygiai prieš savaitę?

Kitame laido gale stoji tylą. Rodos, girdėjau, kaip veikia Kalimero smegenys.

Jis buvo gana išvaizdus ir sąmojingas vyrukas. Bet, jei kalbėsime apie moteris, tai jam tiesiog nesisekė.

Kalimeras šimtą metų buvo įsikliopinęs Eleną, bet Bastis nugvelbė ją iš pat panosės. Kita mergaitė, Ankė, kurią jis dievino mėnesių mėnesius, tapo lesbiete ir dabar tąsėsi su būreliu vyresnių merginų. Gal čia ir buvo tikroji priežastis, dėl ko Kalimeras nuolat tyčiojosi iš gėjų. Istorija su Anke jį gerokai priveikė.

Sandrą Kalimeras irgi buvo įsimylėjęs, kartą kauštelėjęs šią paslaptį man patikėjo Bastis. O dabar aš ruošiausi suduoti Kalimerui dar vieną smūgį: slapta susitikau su Lėja, iš išvaizdos lyg jam sutverta.

Susitaršiusios garbanos, išdidi, tiesi eisena. Akys kaip amazonės. Mane graužė sąžinė. Brolis. Brolis. Kainas su Abeliu - geras pavyzdys, kaip greit viskas gali nueiti šuniui ant uodegos.

- Sveikinu, seni! - Kalimeras sunkiai nurijo seilę. Iš balso buvo girdėti: nedaug trūksta, kad apsiverktų. - Rodos, darai boboms kerintį išpūdį. Kai kitą kartą kurią nors nusižiūrėsiu, tau neužsiminsiu nė žodžiu.

- Iš tikrųjų tai nieko nevyksta, - skubiai patikinau. - Tik netyčia ją sutikau, mieste. Persimetėm keliais žodžiais...

- Aišku, aišku. Klausyk, man jau reikia... - staiga Kalimeras prabilo nedraugingai.

- Juk nepyksti, ką?

Tiesiog puikumėlis. Kalimeras manęs nekenčia, o aš nė nespėjau paminėti svarbiausio dalyko. Kad Lėja kurčia.

- Beje, mama tikisi, kad penktadienį tikrai būsi pas mus per pietus. Tai geriausiai iš karto atsivesk ir savo mažylę, šiaip ar taip, mama vėl priruoš septyniems.

- Ji ne mano mažylė! - stengiausi neparodyti susierzinimo.

- Nesvarbu. Prisimink mane, seni, kai ją čiupinėsi. Ji buvo man pažadėta, tikiuosi, tau tai aišku kiekvieną sušiktą sekundę.

Kalimeras neatsisveikinęs padėjo ragelį.

Įsispoksojau į telefoną. Tiesiog juokinga. Iki šios akimirkos net nemokėjau pasakyti Lėjai paprasčiausio sakinio. Jos čiupinėjimas buvo stadija, dūluojanti nepasiekiamoje tolybėje.

Vėl aiškiai suvokiau, kokia iš tiesų sudėtinga visa ši istorija. Jei Lėja būtų normali panelė, tikriausiai jau seniai būčiau paskyręs jai pasimatymą. Ir turbūt jau šiandien būčiau pasirūpinęs gumytėm.

Bet Lėja buvo kitokia. Apie seksą iki šiol aš nė nepagalvojau.

O kodėl ne?

- Rūpesčiai? - iš virtuvės pasirodė tėtis su prijuoste.

Rankoje jis laikė atkišęs į mane mėsinį peilį, lyg norėdamas išrėžti vieną kitą filė gabaliuką.

Papurčiau galvą. Juk nelabai galėjau pasakoti tėčiui kaip tik ketinąs iš savo geriausio bičiulio paveržti panelę. Lygiai taip pat negalėjau jam atskleisti, kad svarstau, ar su panele, su kuria neiššina pasišnekėti net ir apie orą, - ar vis dėlto kada nors atsidursiu su ja lovoje.

Nesupratau, kaip iki šiol man nė nebuvo kilusi tokia mintis.

Juk šiaip žiūrėdamas į moterį aš visados galvoju tik apie viena. Kodėl su Lėja ne taip?

Tikriausiai dėl visko kalta Sandra. Ji tebegyvena mano mintyse.

- Kur mama? - greitai pakeičiau temą.

Tėtis atrodė nusivylęs. Turbūt tikėjosi vyriško pokalbio. Tėvas ir sūnus drauge prie alaus butelio terasoje.

- Išėjusi su Juta.

Tėčio balsas atrodė toks pat nedraugiškas kaip ir Kalimero.

Nesvarbu, ką šiuo metu būčiau daręs. Vis tiek būčiau daręs blogai.

- Kokių čia knygų prisitempei? - tėtis mostelėjo į prigrūstą maišelį.

- Mokyklai, - pamelavau. Taip netikusiai, kad net pačiam pasidarė nepatogu.

Aišku, tėtis mane permatė. Pažiūrėjo nusivylęs. Ir apsisukęs grįžo į virtuvę.

* * *

0-1-5-1... Vėl išjungiau telefoną. Jau trečią kartą susiruošiau siųsti žinutę. Bet kažkaip vis neišdrįsau.

„Gal 5dienį vakare į kiną?“

Vėl pradėjau rinkti Lėjos numerį.

Mobilusis suvibravo. Žinutė iš Sandros. Būtinai dabar!

„Dar nemiegi?“

„Ne“, – atsakiau.

Nepraėjo nė dvi minutės, kaip suskambo mano telefonas.

– Negaliu užmigti, – atsiduso ji į ragelį.

Buvo pirma nakties. Septintą užbirbs mano žadintuvas.

– Aš irgi dar nesumerkiau akių.

Šalia mano pagalvės gulėjo kurčiosios aktorės Emanuelės Labori biografija. Ant viršelio – jos dailus veidas. Jaunystėje Emanuelė priskaldė visokių nesąmonių. Svaiginosi narkotikais, važinėjo prisikabinusi prie metro traukinių, vagiliavo. Vėliau tapo žinoma aktore. Gavo pagrindinį vaidmenį viename vokiečių kino filme, pasakojančiame apie kurčiuosius. „Anapus tylos“. Filmą susišlavė krūvą premijų. Kai turėsiu laiko, reikės atkapstyti videotekoje!

– Dar galvoji apie tai? – sušnabždėjo Sandra į ragelį.

– Apie ką?

Padėjau knygą į šalį ir susirangiau po antklode. Neturėjau jokio noro, kad tėvai išgirstų, kaip vidurnakčiais dirbu už pagalbos telefoną.

– Na, apie mus! – pasakė Sandra. – Juk abudu buvome supersusižaidę.

Pajutau, kaip širdis ima plakti greičiau. Nieko negalėjau padaryti. Taip būdavo kiekvienąsyk išgirdus Sandros balsą.

– Ar jau apsigalvojai? – paklausiau gniauždamas kvapą.

Ji tiesiog išmušdavo mane iš vėžių.

Jei būtų pasakiusi, kad viskas vėl bus gerai, būčiau tuoj pat ištrynęs Lėjos telefoną. Niekados nebėjęs į *Freak City* ir pasiuntęs Bitei trumpą žinutę, kad dėl kursų apsigalvoju.

Aišku, jos visos būtų ant manęs supykusios. Bet man dėl to būtų buvę nei šilta, nei šalta. Sandra vis tiek man atrodė pati svarbiausia.

– Dar ne, – atsiliepė ji. – Duok man dar laiko. Kol baigsis atostogos.

Kam, po velnių, jai reikia taip ilgai laukti, kad apsispręstų? Kol baigsis

atostogos – juk tai visa amžinybė.

– Dabar turiu baigti, – pasakiau išsižeidęs.

– Na gerai, – Sandra irgi atrodė užgauta.

Nutraukiau pokalbį ir paspaudžiau „siųsti“. Žinutė Lėjai išskrido iš mano kambario ir tą pačią akimirką nutūpė pas ją.

Kur ta Lėja gyvena? Išvis nenutuokiau.

Kuri laiką dar laukiau atsakymo. Bet juk buvo vidurnaktis. Ji tą žinutę atras tik rytoj rytą.

[3](#) Pažodžiui „Svorio stebėtojai“ (angl.) – JAV bendrovė, tarptautinėje rinkoje siūlanti svorio metimo metodą.

DEVINTAS

- *iHola hijo! iHola, mi amor! ¿Has adelgazado?*⁴ - Kalimero mama žiūrėjo į mane susirūpinusi.

Man ji tikrai patiko, nors nė nesupratau, ką šneka.

- Ką pasakė? - persimečiau žvilgsniu su Kalimeru.

- Ji tau pasipiršo, - gūžtelėjo pečiais šis ir išsišiepė.

Laimė, Kalimeras nuoskaudų ilgai nenešiojo. Tą Lėjos istoriją pasistengė užmiršti ir nuo ano pokalbio telefonu apie tai nė neužsiminė.

Šiandien buvo paskutinė mokslo metų diena, prieš mus driekėsi ilgos saulėtos savaitės.

Kalimero mama įstūmė mane į grūste prigrūstą virtuvę. Šen ir ten kabojo visokie valgomi dalykai: česnakų kasos, pusė kumpio ir džiovintų žolių kuokštai.

Taisyti valgį buvo didžioji jos aistra.

Kvėpėjo triušiu, troškintu raudonojo vyno padaže, ir mano pilvas sugurgė.

Moteriškė ir vėl ėmė man tauškėti be taškų ir be kablelių.

- Jai reikėtų pagaliau išmokti vokiškai! - sušnabždėjau Kalimero pusėn, bejėgiškai spoksodamas į vaišių šeimininkę.

- Pats žinai, kaip būna! - nuobodžiaudamas atšovė Kalimeras. - Ji niekada nebuvo kalbos genijus. O dabar, kai mano tėvas išnešė muilą, ir ji... susidėjo su tuo... keistu ispanu, gali išvis užmiršti. Be to, vokiečių jai netinka. Sako, tai valdininkų kalba.

Mane suėmė juokas.

- Tu irgi keistas ispanas! - pasakiau.

- Bet ne toks! - išsigynė Kalimeras. - Tas tipas tikrai kuoktelėjęs. Kartą buvau jo namuose: visur bulių kautynių nuotraukos. Anksčiau Chosė pats dalyvaudavo jose. Ką gi, neblogas pasiruošimas, jei nori susitvarkyt su mano motina!

Kalimero mama buvo ugninga moteris su geroku kilogramų pertekliu. Ji visados dėvėdavo plačiai priklostytas sukneles giliomis iškirptėmis, o juodi plaukai būdavo sukelti ir susukti į įspūdingą kuodą. Kai imdavai su ja ginčytis, tai net plunksnos dulkėjo. Gal Kalimeras ir teisus.

Kalimero mama padėjo man prieš nosį garuojančią triušienos porciją.

- Pasakyk jai, kad skaniai atrodo!

- Pats pasakyk, *hijo!*

Mano bičiulis nusižiovavo. Jis nekentė vertėjauti.

- Tai kaip su ta mažyte? - grūsdamas gardumyną sau į burną, Kalimeras

nepatikliai dėbsojo į mane. – Laikotės už rankučių? Laižotės? Glamonėjatės? Kaip toli jau esat nuėję, žiopliukai?

Man buvo nejauku aptarinėti tokias temas Kalimero mamos akivaizdoje. Gal ji vis dėlto kai ką suprato, niekad negalėjai žinoti. Be to, ir nemandagu. Kartais Kalimeras elgdavosi taip, lyg jo mamos nė nebūtų kambaryje.

– Nieko dar išvis neįvyko! – sušvokščiau sumišęs.

Stropiai pjausčiau mėsą gabaliukais ir mandagiai šypsojauši šeimininkei. Kalimeras abejingai kimšo didžiausius kąšnius į burną ir kramtė čepsėdamas.

– Mes dar tik bandome susipažinti. Žinai, čia toks etapas prieš laižymąsi ir glamones. Man labai gaila, jei niekas šito tau nesakė. Bet paprastai vyrui ir moteriai viskas klojasi tokia tvarka.

Kalimeras jau buvo sutvarkęs pusę lėkštės.

– Nagi, ir su kuo jau spėjai susipažinti? Ar papai dideli?

Jo mama valgė tylėdama. Dažniausiai taip ir būdavo. Anksčiau ar vėliau imdavome šnekėtis mes dviese, o ji sėdėdavo, ir tiek. Kitaip atrodydavo tik tada, kai atsirasdavo jos naujasis draugas, buvęs toreadoras. Tada jų kalbos pildavosi kriokliu, o Kalimeras turėdavo neatsilikdamas nė akimirką versti.

– Ji vardu Lėja, – mestelėjau jam informacijos kąsnelį. – Tai daugmaž viskas, ką apie ją žinau. A, tiesa, moka žaisti biliardą. Ir net gana padoriai.

– Eik tu! – Kalimeras pasmeigė paskutinį mėsos gabalą ir kaipmat jį prarijo. – Tai jėga, žmogau. Turėsi mums su Basčiu ją tuojau parodyt. Kada pasimatot?

Nenorom prisiminiau nelemtą mūsų susirašinėjimą. Į kiną – kaip man galėjo šauti tokia idiotiška mintis? Būtume galėję rinktis tik filmą su subtitrais, o tuos kelis, kurie dabar buvo rodomi, Lėja buvo jau mačiusi.

Taigi susitarėme dėl sekmadienio baseine.

Kada nors būtume galėję susitikti ir pažiūrėti filmų įrašų. Su subtitrais yra kiek tik nori. Pažiūrėti filmų įrašų... kada ir kur?

Kol kas visai nenorėjau pristatyti Lėjos savo tėvams.

– Pasimatysim sekmadienį, – skubiai išbėriau. – Žinai...

Pagaliau turėjau pasakyti. Kokia gi čia drama? Ji negirdi. Baisus sunkumas tai ištarti?

– Lėja... tai va, ji...

Suskambo telefonas, ir Kalimeras pašoko.

Likau prie stalo vienas su jo mama. Ji man kažką sakė ispaniškai. Ničnieko nesupratau, tik linksėjau galva.

Nesulaukęs lifto, pasukau į laiptus. Visa laiptinė trenkė kažkokiu cheminiu valikliu.

Ketvirtame aukšte žemyn pralėkė suprakaitavęs tipas. Žmogelis visas įraudęs šnopavo ir, rodos, baisiai skubėjo.

Užlipęs iki durų paskambinau.

- Dink iš čia! - išgirdau Bitės balsą. - Nešdinkis ir kad daugiau tavęs išvis nematyčiau!

Apačioje trinktelėjo laiptinės durys. Bitė aiškiai turėjo omeny tą tipą.

Sutrikęs pasibeldžiau.

- Čia tik aš, - pratariau. - Mika. Atėjau į pamoką.

Bitė atplėšė duris. Jos akys buvo raudonos ir užtinusios, o plaukai styrojo į visas puses.

- Vyrai kiaulės, - tepasakė.

Aplumęs spoksojau į savo batų galus. Kad jau teisi, tai teisi.

Bitė nutvėrė mane už peties ir išitraukė į prieškambarį. Butas buvo visas apstatytas superprašmatniais baldais. Ant sienų kabo spalvingai įrėminti modernūs grafikos atspaudai.

- Sutikai laiptinėje tokį bjaurų šimtametį senį?

- Na, šimtametis - gal per smarkiai pasakyta, - suabejojau. - Ir kad bjaurus... nežinau.

- Jūs, vyrai, visados išvien! - atkirto Bitė.

Ji nusiprausė veidą vonioje ir pradėjo negrabiai dažytis. Užsitėškė ant veido gerokai kreminės pudros ir įtūžusi ėmė teplioti. Staiga man pasirodė panaši į indėnę.

Neprašomas prisėdau svetainėje. Pirmąją kursų popietę įsivaizdavau šiek tiek kitaip.

Kambario viduryje stovėjo juodas lakuotas stalas, virš jo kabaliavo rožinis žvakių sietynas. Sofa, ant kurios pritūpiau, buvo raudonos odos. Kairėje šalia jos stirksojo pakrypusi kompaktinių plokštelių lentyna. Akivaizdu, kad ne šiaip pakrypusi, o tyčia.

- Įdomūs baldai, - sumurmėjau, kai Bitė sugrįžo į kambarį.

Dabar buvo maždaug apsitvarkiusi.

- Dirbu pardavėja baldų parduotuvėj, - paaiškino ji. - Vertėjauju tik papildomai. O šiuo metu dar ir vedu gestų kalbos kursus pradedantiesiems. Bet tai išimtis. Paprastai juos veda patys kurtieji. Tik dabar vienas kurčiasis mokytojas ligoninėj.

- Kurčiasis gali mokytis? - neįstengiau įsivaizduoti.

- Žinoma! Juk gimtakalbio pamokos visada pačios geriausios. Nustebtum, kaip puikiai jie susitvarko!

Mano žvilgsnis užkliuvo už bjauriai neskoningo šviestuvo.

- Tas vyrukas buvo mano klientas, - pamažu apsiramina Bitė. - Praėjusią žiemą užsakė savo žmonai žvėriškai brangią integruotą virtuvę. Baigę skaičiuoti visas išlaidas, mudu susitarėme susitikti.

Netekęs žado linktelėjau galvą.

- Aš, idiotė, nieko nelaukdama šokau su juo į lovą! - nebesitvardė Bitė. - Tarsi man būtų to reikėję! Bet ko tikėjausi? Negi vyrukas paliks žmoną, įtaisęs jai integruotą virtuvę už dvylika tūkstančių eurų?

Dvylika tūkstančių eurų?! Jei tokios kainos, tai beveik verčiau grobti ne banką, o virtuvės studiją.

- Vyrui, perkantys žmonoms virtuves, iš karto kelia įtarimą, - plūdosi Bitė. - Arba iki ausų prisidirbę, arba ruošiasi kokiai šlykštybei. Priešingu atveju už tuos pinigus keliautų kartu atostogauti!

Raudonas it burokas sėdėjau ant tos dizainerių sofas. Dar niekad suaugęs žmogus nebuvo su manim taip kalbėjęs. Kaip lygus su lygiu, tarytum aš išmanyčiau tuos reikalus, apie kuriuos ji šneka.

- Pirmiausia jis man prisiekė visais šventaisiais, kad paliks žmoną, - toliau kalbėjo ji. - Bet, žinoma, niekad os to nepadarė. Iš pradžių sakė, kad jai klaiki depresija, paskui jie negalėjo sau leisti skyrybų. O dabar jis ką tik man prisipažino, kad ji išvis nieko nenutuokia. Jis niekad jai apie mane nepasakojo, nors jau prieš tris mėnesius tvirtino viską namuose išsiaiškinęs. Galiu nė nesvajoti, kad jie išsiskirs! Aš jam tik nereikšmingas nuotykis.

Sėdėjau ir tylėjau.

- O kaip tau? - be kvapo paklausė Bitė. - Irgi kokia nors meilės drama? Ar aš vienintelė amžinai įminanti į tokį neįmanomą mėšlą?

- Aš turėjau draugę, - sumišęs pratrūkau. - Mes buvome tikrai laimingi. Bent jau aš! Bet jai pasidarė nuobodu. Staiga ji padėjo tašką. Baseine.

- Baseine? - Bitė nustėrusi išmeigė į mane akis. - Kaip stilinga. Mane kartą vienas atstatė žinute. Irgi neprilygstama. Erhardas. Juokingas vardas tokiam nykiam bailiui! Beje, o kuo vardu tavo buvusi draugė?

- Sandra, - pasakiau.

- Sandra, - pakartojo Bitė. - Jūs buvote kaip reikiant artimi?

- Mes mylėjomės, - pasakiau. Buvo keista išstarti tai garsiai. Bitei pirmajai pasipasakojau. - Prieš mėnesį. Tikrai buvo gera. Baigęs mokyklą norėjau važiuoti su ja į Manheimą. Ji gana talentinga, nori būti dainininke. Ten yra tokia

Popakademija.

- O Dieve, vargšeli! Moterys kartais tikros beširdės! Pirmąją meilę sunku pamiršti. Ir pirmosios kančios pačios sunkiausios. Paskui jau tik rutina.

Staiga Bitė pašoko.

- Mums jau metas!

- Kur?

- Taigi į kursus! Juk atėjai mokytis gestų kalbos. Pala! O ką tu čia išvis veiki?

Rodos, Bitė tik dabar ėmė suvokti, kad kažkas ne taip.

- Aš maniau, kursai bus tavo namuose! - paaiškinau. - Tu man parašei laiką ir savo adresą!

- Iš tikrųjų? - Bitė visai suglumo. - Aišku, kad kursai universitete. Mano namuose vyksta tik intensyvus asmeninių katastrofų seminaras. Bet jis išdrikęs per kelis semestrus ir jame niekad nebūna laisvų vietų.

Buvęs mano susikaustymas išgaravo - nusijuokiau.

Bitė išbėgo iš kambario ir grįžo nešina šalmu.

- Imk, laikyk. Nuvešiu tave motociklu. Beje, čia mano tėvai.

Praeidama ji parodė į nuotrauką, stovinčią prieškambaryje ant komodos.

- Čia pernai per *Oktoberfest*.

Jie atrodė labai šauni pora ir kuo puikiausiai šventiškai nusiteikę. Abudu laikė iškėlę po alaus bokalą.

Tik laiptinėje man dingtelėjo: abu Bitės tėvai kurti. Ji tai paminėjo, kai matėmės pirmą kartą.

- Klausyk, tavo tėvai... - Mes jau buvome nulipę iki laiptinės durų. - O ar sunku augti su negirdinčiais tėvais?

Bitė gūžtelėjo pečiais.

- Man rodos, visai paprasta. Žinoma, gana dažnai turėdavau jiems vertėjauti. Bet prie to priprantama.

- Ar kartais susiginčydavot?

- Kartais? - Bitė pralinksmėjusi nusijuokė. - Nuo tada, kai man sukako dvylika, tik tai ir darėm. Jiems netiko, kaip vaikštau apsirengusi, mano pirmąjį draugą jie vadino Piktšašiu, o cigaretes skandino klozete. Pats normaliausias šeimyninis beprotnamis. Užtat dabar tikrai gražiai sutariame.

Sustojome prie Bitės motociklo. Aš užsivožiau ant galvos šalną. Bet dar pakėliau antveidį į viršų.

- O nebūtum norėjusi turėti girdinčius tėvus?

Bitė pagalvojo.

- Tiesą sakant, ne, - nusprendė. - Žinai AC/DC? Tais laikais buvau jų fanų

klubo pirminikē! Pas mane galējome leisti jū gabalus visu garsu! Visiems žiauriai patiko. Tik kaimynai iš namo priešais vis kviesdavo policijā.

Bitē ijungē motociklo variklī, ir mes nubirbēme universiteto link.

[4](#) Sveikas, sūnau! Sveikas, mielasis! Toks sulysēs? (isp.).

DEŠIMTAS

Tėvai su Irise smaksojo į televizorių. Priešais, ant stiklinio stalelio, stovėjo milžiniškas dubuo su traškučiais, tėtis buvo atsikimšęs butelį alaus.

- Kur buvai? - mama tik akimirką dirstelėjo į mane ir vėl įniko į laidą.

Po Irisės gimtadienio niekas iš mano šeimos nė kart neužsiminė apie gestų kalbos kursus. Gal tėvai nusprendė, kad tai išvis tebuvo juokai.

Popietinėje Bitės pamokoje išmokau tiek, kad jaučiausi tiesiog pakylėtas. Bet neketinau pasakotis namie. Jei jie nerodo nė menkiausio susidomėjimo mano gyvenimu - patys kalti.

Tėvai nuolat skųsdavosi, kad aš toks atsitvėręs ir niekur neinu, nieko neveikiu su šeima. Bet patys irgi elgėsi ne kitaip. Kaip aš gyvenu, jiems nė trupučio nerūpėjo.

Todėl ir nutariau pasakyti tik pusę tiesos:

- Buvau mieste.

- Kalimeras skambino, - tarstelėjo tėtis, neatitraukdamas akių nuo ekrano.

Rodė serialą apie gydytojus, Irisė jau kelias savaites buvo įsimylėjusi pagrindinio vaidmens atlikėją. Jos kambaryje kabėjo to tipo plakatai, be to, užaugusi ji nusprendė būti gydytoja.

Bet kodėl šitą nesąmonę žiūri tėvai, man buvo nelabai aišku.

- Paskambinsiu jam vėliau, - pažadėjau lyg už kažin ką atsiprašydamas.

- Sekmadienį mudu su Kalimeru einame į laipiojimo salę, - netikėtai pranešė tėtis. Jo balsas skambėjo nedraugiškai, beveik šaltai. - Jei nori kartu, labai prašom, džiaugsiuosi. Jei ne - tavo bėda. Išeitume apie pirmą. Dėl visko jau sutarėme.

Sekmadienį turėjau baseine susitikti su Lėja.

- Negaliu, - pasakiau. - Turiu planų.

- Taip ir žinojau.

Tėtis nė neatrodė išsižeidęs. Greičiau visai abejingas. Akimirką dar pastovėjau tarpdury ir tylomis nukiūtinau į savo kambarį.

Mika and Sandra forever! Tai buvo pirma, ką pamačiau uždegęs šviesą. Bet užrašas staiga man pasirodė gerokai blyškesnis. Jei norėsiu užtepti šiuos žodžius, net neprireiks daug dažų. Užteks nedidelio kibirėlio, tikrai ne daugiau.

Numečiau krepšį šalia stalo.

Atseit poryt tėtis eis laiptoti su Kalimeru. Kažkodėl ši mintis man nepatiko. Visai nedžiugino, kad jie kalbės apie mane. Be to, nenorėjau, kad elgtųsi abudu

kaip tėvas su sūnum. Kaip du bičiuliai. Kalimeras pats turi tėtį. Ką aš kaltas, kad šis negana juo rūpinasi.

Pasiėmiau iš lentynos seną mokyklinį aplanką ir įsegiau atsineštus iš Bitės kursų lapus. Pirštų abėcėlė. Kiekvienai raidei – atskiras ženklas. Dabar jau mokėjau paraidžiui sudėlioti savo vardą. Bet dažniausiai naudojami gestai. Beveik kiekvieną žodį atitinka atskiras rankų judesys. Dar prisideda ir kūno judesiai, ir veido išraiška. Šiaip ar taip, gana sudėtinga, tai supratau palyginti greitai.

„Šeima“ – parodyčiau abiem rankom. Du ratukai, sueinantys į vieną didelį ratą. Absurdas. Mūsų šeima gali būt kas nori, tik ne glaudus ratas.

Ėmiau kartotis kitus žodžius.

Tėvas. Motina. Brolis. Sesuo.

– Ką čia darai?

Lyg iš žemės išdygusi, kambaryje stovėjo Irisė.

– Mokausi, – atsakiau ir susierzinęs padėjau pratimų lapą į šalį. – Uždavė mokykloj. Ir iš viso – koks tavo reikalas? Ir kodėl nepasibeldei? Kiek tau galima kartoti – atsibodo!

Irisės akys buvo įsmeigtos į apverstą lapą.

– Meluoji! Mokslo metai baigėsi, dabar atostogos! – pareiškė ji. – Darei kažkokią keistą rankų mankštą. Aš mačiau!

Rankų mankštą! Neįmanoma, kokia ta mažė užsispyrus.

– Ar tavo serialas jau pasibaigė?

Beviltiškai mėginau atsikratyti Irisės.

– Daktaras Veisas pabučiavo seselę! – užsigavusi pareiškė Irisė. – Tokią kvaišą. Be to, ji visą laiką pasakoja visokias melagystes. Ir vagiliauja. Bet jam nė kiek nerūpi! Ir jis bučiavo ją taip ilgai, mažiausiai penkiolika minučių.

Va, ir mano sesutei tenka meilės kančių. Vis dėlto gyvenime pasitaiko ir teisybės.

Įsidrąsinau.

– Aš čia mokausi tokios ypatingos kalbos, – pasakiau vėl atversdamas lapą. – Įsivaizduok, jei būtum kurčia.

Irisė linktelėjo galvą.

– Ir nesuprastum, ką aplink žmonės šneka. Ir pati kalbėtum labai sunkiai, nes vaikystėje nebūtum gerai išmokusi.

– O kodėl ne?

Nuo kada Irisei pasidarė taip įdomu viską žinoti?

Susimąščiau.

- Todėl, kad mes mokomės kalbėti girdėdami žodžius. Kūdikis girdi žodį „mama“ ir anksčiau ar vėliau ima tiesiog veblenti pamėgdžiodamas garsus! Bet jeigu jis kurčias, tai negirdi tų žodžių ir negali įsidėti jų į galvą, o paskui atkartoti.

Šito Irisei buvo per daug. Ji suraukė kaktą.

Tiesą sakant, ir man buvo per daug. Aiškindamas sesei, tuo pat metu klausiau savęs, kaip tai įmanoma. Kaip kurtieji išmoksta kalbėti, jei niekados nėra girdėję, kaip skamba ištartas žodis?

Kuo daugiau galvojau, tuo didesnė atrodė mįslė.

„Pietus mums su Lėja!“ - kavinėje garsiai ir aiškiai paprašė Lėjos draugė Francė. Gerai, jos balsas buvo bespalvis, bet ką ji pasakė, puikiai galėjai suprasti. Kas išmokė Francę šitokios gudrybės?

Ir kodėl Lėja per visą laiką neprasižiojo? Man net smegenys užkaito.

- O toliau? - nekantriai paklausė Irisė.

Stebėjau, kad ją išvis sudomino ši tema.

- Vis dėlto norėdami susikalbėti tie žmonės susikūrė savą kalbą. Rankų kalbą.

- Slaptą kalbą! - Irisė buvo pakerėta.

Su draugėmis ji nuolat mėgindavo koki nors slaptą kalbėjimo būdą. Pavyzdžiui, „ver“ kalbą. „Ver-ma-ver-no ver-bro-ver-lis ver-dun-ver-du-ver-kas.“ Irisės slaptosios kalbos buvo tokios niekam tikusios, kad jas galėjai kaipmat perprasti.

- Galima vadinti ir slapta kalba, nes ją supranta visai nedaugelis, - sutikau.

- Parodyk man ką nors! - ėmė maldauti Irisė.

- Gal geriau pasiklausytum Dramblio Benjamino? - sudejavau. - Gali įsijungt mano grotuvą!

- Ne! - Irisė sunėrė rankas ant krūtinės. - Noriu pasimokyti slaptos kalbos! Dabar!

Neištvėriau nesusijuokęs. Labai apsirikau dėl Irisės. Paprastai ji niekadous neužsimanydavo ko nors mokytis. Dėl namų darbų kiekvieną sykį vykdavo tikrų tikriausias karas.

- Tarkim, šis ženklas reiškia „mielas“! - brūkštelėjau smiliumi sau per smakrą.

- O kaip pasakyti „mama“?

Šnairomis žvilgtelėjau į lapą. Bitė buvo mums jau parodžiusi vieną kitą svarbų žodį.

- „Mama“ šitaip, - pasakiau ir perbraukiau plaštakos briauna iš kairės į dešinę sau prieš veidą. - O „tėvas“ - labai panašus gestas. Tik iš viršaus į apačią.

Irisė pakartojo paskui mane.

– Ir kūdikis sugebėtų! – pareiškė ji.

– Yra dar tūkstančiai kitų žodžių, – pristabdžiau Irisę.

Buvo aišku, kad jos įkarštis netrukus atvės.

– Kai kitąsyk važiuosim atostogų į Italiją, galėsiu pasišnekėt su močiutėle! – staiga sučiauškęjo Irisė.

Šeimyniniame viešbutuke, kuriame pastaruosius trejus metus visados praleisdavome Sekminių atostogas, buvo tokia priekurtė senelė. Dažniausiai triūsdavo virtuvėje, bet kartais ateidavo į restorano salę ir draugiškai linkčiodavo svečiams.

– Nemanau, kad ji moka gestų kalbą, – pasakiau.

Šitai irgi sužinojau per pirmąją pamoką. Gestų kalbą moka ne visi kurtieji. Ypač jei klausą praranda jau pagyvenęs žmogus – dažnai jis tiesiog susitaiko su negale ir nebedalyvauja pokalbiuose. Maža to, yra ir dar vienas gana didelis keblumas: pasaulyje esama ne vienos tvirtai nusistovėjusios tarptautinės gestų kalbos – jų šimtai. Italijoje vartojama visiškai kitokia gestų kalba nei Anglijoje arba Turkijoje. Net pačioje Vokietijoje atskirų miestų gestų kalbos gali skirtis. Miunchene daugelis žodžių nusakomi kitais rankų mostais nei Hamburge, Berlyne ne vienas gestas reiškia visai ką kita nei Brēmene. Gali sutapti tik keletas jų.

– Vakarienė paruošta! – šūktelėjo iš apačios mama.

Nutvėriau seserį už peties.

– Irisė, bet šita gestų kalba bus mūsų paslaptis, ar supranti?

Irisė neryžtingai pažvelgė į mane.

– O kodėl?

– O todėl. Mamai su tėčiu nebūtina visko žinoti. Prisieki?

– Prisiekiu!

Ir mudu kartu nulipome žemyn.

* * *

– Ar galiu prie kompiuterio?

Tėtis nepatikliai dėbtelėjo į mane. Paprastai įsijungdavau kompą tik popiet, ruošdamas pamokas arba sumanęs paplepėti su draugais. Vakaraus beveik niekados prie jo neprisėdavau.

– Vėliau turėsiu pagūglinti dėl vieno dviračių maršruto, – perspėjo tėtis.

Jis vėl kiurksojo prie telio, žiūrėjo kažkokį filmą apie mafiją. Mama buvo

nuėjusi gulti. Irisė jau kelios valandos saldžiai miegojo.

- Iki to laiko seniai būsiu baigęs!

Mane kniste kniso, kad dėl kompiuterio visados turiu atsiklausti tėčio.

Geriausia būtų nuosavas.

- Na gerai. Bet ką tokiu laiku dar veiksi internete? Tik nelisk į kokius nors puslapius, kur nuo aštuoniolikos!

Kuo jis mane laiko?

- Tik noriu pasitikrint paštą!

Tėtis pritildė televizorių.

- Laiškelis iš Sandros?

Nenorom linktelėjau. Kada nors teks papasakoti apie Lėją. Kada nors, bet ne dabar.

- Gal susitaikėt? Per Irisės gimtadienį taip atrodė.

Papurčiau galvą.

- Viskas baigta. Bent kol kas. Bet ji dar nori pagalvoti.

- Aha.

Staiga tėtis susierzino. Štai pagaliau - tas tikrasis tėvo ir sūnaus pokalbis, kurio jis visada troško. Ir kuris kaipmat viršijo jo jėgas.

- Merginos! - mestelėjo jis. - Sunkus atvejis. Nieko naujo, ir anksčiau taip būdavo. Gal kartais Sandra panorėtų į laipiojimo salę? Arba į kalnus. Pasikviesk! Vasaros atostogos ilgos. Kada nors ketinu pasiimti Jutą. Galėtume surengti tokią lyg ir šeimyninę iškylą.

Net akis išverčiau. Negi jis mano, kad Sandra sugrižtų pas mane vien dėl pasilaipiojimo kalnuose?

- Pažiūrėsiu, - numykiau.

Sandra išvis sukurta ne sportui. Per daug baimintusi dėl makiažo. Ir dėl šukuosenos, kurią gali sudarkyti šalmas.

O Lėjai gal ir patiktų. Man ji pasirodė linkusi į nuotykius, nors iš tiesų nebuvo tikras.

Nuėjau į tėčio darbo kambarį. Lentynose rikiavosi taurės iš praėjusių laikų. Sienos nukabinėtos diplomais. Dar prieš kelerius metus tėtis treniravosi visose įmanomose draugijose. Badmintono, aikido, skvošo. Tiesą sakant, jokių abejonių, kad ir iš manęs troško padaryti sportišką vaikiną. Sportas, o labiausiai kalnai, buvo jo didžioji aistra. Aišku, tėtį žeidė, kad jo sūnus toks grybas, kad tam sūnui rūpi visai kiti dalykai. Kinas, bariukai, maudynės. Gestų kalba... Nieko nuostabaus, kad taip priešišškai sutiko šią žinią!

Įsijungiau kompiuterį. Kaip darbalaukio foną tėtis buvo įdėjęs mūsų šeimos

nuotrauką. Seną nuotrauką – Irisė tuo metu dar nėjo į darželį.

Tuomet mes visi atrodėme žiauriai laimingi.

Kas nuo to laiko pasikeitė?

Trys laiškai, rodė mano pašto dėžutė.

Vienas jų buvo brukalas, norintis man įsiūlyti pigiausių viagros tablečių.

Antras laiškas buvo nuo Sandros, trečias – nuo Lėjos.

Sandra atsiuntė bendrą laišką, skirtą dar devyniolikai kitų žmonių. Prie jo buvo prisegta pora skaitmeninių paskutinio jos pasirodymo nuotraukų. Ir būsimos koncerto anonsas. Po mėnesio ji dainuosianti muzikos festivalyje ne kur kitur, o parke priešais *Freak City*.

Be to, Sandra pranešė pradėjusi muzikuoti su nauja grupe. *Coloured Pieces* netikėtai paliko dainininkė, taigi dabar Sandra stojo ir šios grupės priešakyje.

Kaipgi jai pavyko prasimušti į tokią žinomą grupę? Ir kodėl ji iki šiol man nieko nesakė?

Užsimiršęs spoksojau į nuotraukas.

– Sandra atrodo kaip tikra žvaigždė!

Už nugaros stovėjo tėtis. Ar šitoj šeimoj išvis nebėra jokio privatumo?

– Ji dabar dainuoja su *Coloured Pieces*, – pasakiau ir spragtelėjau kitą nuotrauką.

Sandra, įsitvėrusi mikrofoną, aplinkui džiūgaujanti minia.

– Su *Coloured Pieces*? Oho. Net ir aš apie juos žinau, o tai šį tą reiškia! Esu girdėjęs kartą per *Oktoberfest*! – Tėtis nusijuokė. – Būtų šaunu, jei vis dėlto vėl susieitumėt. Tokią fantastišką panelę ne kasdien sutiksi. Dėl tokios reikia pasistengti, supranti? Bent kartą būk vyras! Kovok!

Būk vyras? Ką tėvas nori man pasakyti? Kad esu lopas?

– Norėjai prie kompiuterio? – paklausiau atžariai. – Aš dar turiu kai ką atlikti.

Ne itin švelni užuomina. Netaręs nė žodžio tėtis apsisuko ir grįžo į svetainę.

Tuoj pat išgirdau MTV reklamą. Kartais man kyla klausimas, gal jis tiesiog nenori suaugti ir pasenti? Gal dėl to nuolatos kišasi į mano reikalus?

Kovok! Kovok!

Spragtelėjau Lėjos laiškeli.

Labas, Mika... dėl baseino sekmadienį. Pirmiau turiu būt tokiam klaikiem mamos tetulės 70-mečio gimtadieny. Paskui iškart ateisiu į baseiną. Tu jau eik į vidų, aš tave rasiu! Negaliu sulaukti. Iki, Lėja.

P. S. Ar esi gūglinęs, ką reiškia tavo vardas? Jis reiškia „kas yra kaip Dievas“. Ar tu suomis?

Įsmeigiau akis į ribantį ekraną. Lėja iškniso apie mano vardą, čia tai bent. Suomija.

Tėvai dar prieš man gimstant taupė kelionei į Suomiją ir vis ją atidėliojo. Abudu tvirtino mylintys Suomiją, nors nė vienas nebuvo ten lankęsis.

Galiausiai tuos sutaupytus pinigus sukišo mašinai. Ir apie ankstesnius planus dabar teprimena mano vardas.

Kodėl gi Lėja man tokia draugiška? Aš ją tada kavinėje bjauriai apmulkinau. Ir kodėl Sandra atsiuntė man tą sumautą visiems skirtą laišką, nors nuolat aiškina vis dar mane mylinti?

Tikrai galėjo pati man pasakyti, na, apie tą naują grupę.

Išjungiau kompiuterį ir susiradau tėčio lentynoje vardų žinyną. Tėvai buvo nusipirkę jį prieš gimstant Irisei, kuri laiką mes vis skaitinėjome apie įvairius vardus. Ėmiau smalsiai ieškoti Lėjos vardo.

Liūtė, perskaičiau greta kelių kitų reikšmių.

Liūtė. Juk tinka.

Padėjau knygą atgal į lentyną. Poryt pasimatysiu su Lėja.

VIENUOLIKTAS

Maudykla buvo sausakimša. Pagaliau pasibaigus mokslo metams, visi bandė praėjusių mėnesių bjaurastį paskandinti chloru apnuodytame baseino vandenyje. Lėja manęs čia niekad nesuras! Bet bent jau nėra pavojaus susitikti Sandra. Jai labiau patinka vandens pramogos uždarame baseine. Gal ji kaip tik dabar suka ten ratus su Florianu? Sėdi su juo ant šilto akmens prisitraukusi kelius, šviežiai lakuotais nageliais?

Pasukau į bangų baseino pusę, lipdamas per žmonių patiesalus. Kairėje blybė radijas, keli turkų vaikinai susėdę ratu rūkė vandens pypkę.

- Torbenas Miuleris kviečiamas prie didžiojo įėjimo! - sugriaudėjo per garsiakalbius. Ir tuoj pat pasigirdo kitas baseinininko pranešimas: - Po dešimties minučių bus įjungtas bangavimas!

Okei. Blogiausiu atveju išsikviesiu Lėją per garsiakalbius.

Bet iškart susizgribau. Aišku, negalėsiu išsikviesti, taigi belieka tikėtis, kad jai pavyks susirasti mane minioje.

Prie tvoros aptikau paskutinį laisvą žolės lopinėlį ir pasitiesiau rankšluostį.

Žvilgsniu ėmiau klaidžioti po galvų, pripučiamų čiužinių ir saulės skėčių jūrą. Tikra kvailystė buvo tartis čia susitikt! Iš viso kvaila susitikinėt su Lėja kur nors kitur, ne *Freak City*. Apie ką mudu galim šnekėtis? *Kaip* šnekėtis? Juk nespoksosim visą popietę vienas į kitą netardami nė žodžio.

Gal tikrai geriau būčiau ėjęs su tėčiu ir Kalimeru. Kai toks gražus oras, laipiojimo salė būna tuščia, niekas nekliudo rinktis pačius geriausius ruožus.

Kai prisiminiau tėtį su Kalimeru, man net sutraukė pilvą.

Staiga prie vandens čiuožyklos pamačiau garbanotą Lėjos galvą.

Pašokau nuo rankšluosčio.

- Lėja! - pamojavau.

Veidą nuplieskė raudonis. Vos šūktelėjęs, tą pačią akimirką susivokiau. Žinoma, ji neišgirs ir mano riksmo. Jai visa maudykla po atviru dangum tėra begarsis plotas, kimšte prisikimšęs žmonių, žiopčiojančių burnomis tartum nebylūs klounai.

Į mane dėbsojo vaikai nuo gretimos paklotės.

Sumosavau smarkiau - jei ji nors trumpai žvilgtelės į mano pusę, turėtų pamatyti!

Lėja pasuko galvą, ir mūsų žvilgsniai susitiko. Ji pamojo atgal.

Tik dabar pastebėjau, kad ji ne viena. Šalia pėdino nedidelis berniūkštis.

Matyt, į pirmąjį pasimatymą už prižiūrėtoją ji atsitempė broliuką. Jėga!

Abu tiesiu taikymu patraukė čionai ir netrukus sustojo prieš mane.

Lėja linktelėjo ir pakėlė ranką, aš padariau tą patį. Tada atsigrežiau į mažąjį knisių, atsivilkusį iš paskos.

- Labas! - nedraugiškai pasisveikinau su bambliu.

- La! - atsakė šis ir numetė savo rankšluostį šalia manojo.

Išsinėrė iš drabužių ir paliko vien su juodomis glaudėmis, ant kurių puikavosi Žmogaus Voro atvaizdas.

- Aš Kevinas, - prisistatė. - Francės brolis. Rodos, pažįsti mano seserį?

Apstulbęs išispoksojau į Keviną. Kuo toliau, tuo gražiau. Jei Lėja turėtų prižiūrėti savo brolių, dar kaip nors suprasčiau. Bet ką, po galais, *mūsų* pasimatyme veikia jos geriausios draugės brolužis?

- Turiu maksimum pusvalandį! - dalykiškai paskelbė Kevinas ir sukryžiaęs kojas atsisėdo ant rankšluosčio. - Paskui esu susitaręs su bičiuliais prie teniso stalų. Įsidėmėjai?

Dabar jau ničnieko nesupratau.

Lėja išsitraukė iš kuprinės raštuotą paklotę, pasitiesė ant žemės ir atsisėdo. Tada nusitraukė marškinėlius. Apačioje vilkėjo žydrą bikinį, juo akimirksnį nuslydo mano žvilgsnis. Jos krūtinė buvo mažesnė negu Sandros, oda įdegusi saulėje. Visa nusėta strazdanomis.

Kevinas griežtai nužiūrėjo mane.

- Tai ką? - paklausė. - Aš amžinai čia nesėdėsiu, žinokit!

Lėja pavartė akis. Rankomis kažką įnirtingai paaiškino bambliui. Tasai linktelėjęs galvą atsakė - irgi gestų kalba.

- Gerai jau, gerai, - sumurmėjo. - Gal turite ko nors atsigerti?

Nustėręs spoksojau į berniukštį. Jis išigudrino plepėti ir tuo pat metu kalbėti gestais. O juk buvo visiškas vaikas!

Lėja įkišo ranką į kuprinę ir ištraukusi numetė Kevinui pepsio buteliuką. Kevinas godžiai gurkštelėjo.

- Iš kur moki gestų kalbą? - paklausiau jo, kai padėjo butelį į šalį.

Jis patraukė pečiais.

- Francė išmokė. Mama sako, kad kalbėjau gestais, kai dar nemokėjau ištarti nė žodžio. Mūsų šeimoje visi moka gestų kalbą. Bet tėvams sunkiau, jie mokėsi jau būdami suaugę.

Buvau pritrėkštas.

Kevinas nenuleido nuo manęs akių.

- Lėja atsiuntė man žinutę - paprašė, kad atečiau pavertėjaut. Bet jau sakiau:

turiu tik pusvalandį. Be to, mane tai knisa. Vis turiu dalyvauti, kai Lėja susitinka su kokiais nors tipais. Amžinai ką nors išikliopinusi, lygiai kaip mano sesuo. Paskutinis Lėjos draugas buvo absoliutus idiotas.

Kevinas žiūrėjo į mane taip, lyg reikėtų patikrinti, ar ir aš absoliutus idiotas, ar ne.

Tai, ką jis pasakė, sukėlė nerimą. Aš lyg ir jaučiausi kaip didvyris, kad išvis pakviečiau Lėją į pasimatymą. Jeigu sąžiningai, man net nebuvo kilusi mintis, kad galbūt ir kiti vaikinai ja domisi. Gal tokią nesąmoningą išvadą padariau todėl, kad ji kurčia?

- O ji jau daug turėjo draugų? - paklausiau atsigręžęs į Keviną.

Kevinas išvertė Lėjai ir įžūliai išsišiepė. Ji pasipiktinusi pažvelgė į mane ir gana nedraugiškai sumosavo ranka.

- Ji sako, kad ne tavo sušiktas reikalas! - išvertė Kevinas.

Tik užverčiau akis į dangų.

- Ar būtina viską išversti? - pratariau sugniužęs. - Aš klausiau tavęs!

Kevinas išsišiepęs išvertė Lėjai ir tai.

- Paklausk jos ko nors apie šeimą! - paskubom nutraukiau Keviną ir pagaliau atsisukau į Lėją.

Tasai bamblys buvo tikras šlykštukas. Bet Lėjai, rodos, patiko toks žaidimas, nes ji taikiai mirktelejo man.

Kevinas sklandžiais judesiais padarė porą gestų. Atpažinau šeimos ženklą. Du ratukai, sueinantys į didesnę ratą. Lėja susiraukė. Tą akimirką virš mūsų praskrido būrys paukščių. Atrodė keistai, tartum Lėjos kakta būtų nuslinkęs šešėlis. Jos rankos ėmė nesustodamos kalbėti.

- Jos mama priešpiet dirba sekretore, - vertė Kevinas. - O tėvas stambi žuvis geležinkeliuose. Šeimoje jie keturi. Sesuo vyresnė ketveriais metais. Dar yra du broliai, bet nebegyvena namuose.

- Ar tu visados buvai kurčia? - paklausiau žiūrėdamas Lėjai į veidą.

Ji turėjo mažytį apgamėlį, kurio iki šiolei nebuvo pastebėjęs. Lūpos putlios ir švelnios, tikriausiai bučiuoti ją žiauriai malonu.

Lėja linktelejo ir vėl sušneko gestais.

- Nuo pat gimimo. Tėvai ilgai nenorėjo pripažinti, nes iki tolei šeimoje niekad nebuvo kurčiųjų.

Nutilome, ir aš išispoksojau į jos patiesalo raštą.

Triukšmas aplink buvo nežmoniškas. Iš visų pusių klykė vaikai, plerpė muzika, vandenyje pliaukšėjo mauduolių kūnai. Netilpo galvoj, kad Lėja viso to negirdi.

Šalia gulinęją vaikai išsidangino kažkur maudyklos baro link, likome tik mes

trise.

- Lėja nori paklausti, ar turi brolių ir seserų! - pasakė Kevinas.

Plėšte atsiplėšiau nuo patiesalo raštų.

- Turiu seserį.

Kevinas išvertė.

- Irisę, - pridūriau. - Jai septyneri. Mano tėtis mokytojas. O mama ruošia maistą pobūviams.

- Smagu! - išvertė Kevinas Lėjos žodžius. - Tokia jauki, graži šeima.

Vėl įsmeigiau akis į audeklą. Gal pažiūrėti ir graži, nors iš tikro taip nėra. Bet negi šitai paaiškinsi Lėjai? Tik ne čia, ant šito patiesalo lauko baseine. Kai šalia berniūkštis, girdintis kiekvieną mūsų pokalbio žodį. Ar iš viso kada nors galėsiu niekieno netrukdomas pasišnekėt su Lėja?

- Lėjai šeimoje visokios bėdos, - nutraukė mano mintis Kevinas.

Jis vėl ėmė versti, ką ji sako.

- Kodėl?

Pažvelgiau į Lėją. Jos akys buvo tokios žalios, kad man apsisuko galva. Veide šmėstelėjo užsispyrimas. Man pasidarė tikrai įdomu, su kiek bičiukų ji jau buvo susidėjusi. Ir ką iš tiesų tai reiškė? Ar tikrai jos gyvenimas nelabai kuo skyrėsi nuo kitų merginų gyvenimo?

- Jos broliai - du tinginių maišai, - išvertė man Kevinas. - O sesuo nežinia ką vaizduoja, tikra ožka. Be to, dabar namie pakilę baisūs ginčai dėl Lėjos ateities. Ji norėtų studijuoti. O tėvai prieš. Vienas jos dėdė turi plastiko gaminių įmonę, Lėja galėtų eiti ten mokine. Bet tai jos visai netraukia.

- O ką tu nori studijuoti? - paklausiau žiūrėdamas į Lėją.

- Psichologiją, - išvertė Kevinas.

Staiga jo balse pasigirdo nuovargis. Aišku, tas nuolatinis vertėjavimas išsunkia.

- Negi negalite pasikalbėt apie ką nors įdomaus? - paklausė jis. - Aš tuoj užmigsiu!

Mes su Lėja nusijuokėm.

- Ar yra kurčiųjų mokyklų? - pasitikslinau.

Kevinas apsimestinau pratisai nusižiovavo, bet vis dėlto išvertė mano klausimą.

Lėja linktelėjo galvą.

- Miunchene yra kurčiųjų vidurinė, - paaiškino Kevinas. - Ten Lėja ir mokosi.

Vaikėzas pažiūrėjo į laikrodį. Laikas pralėkė lėkte.

Netikėtai prie mūsų atstypino kažkoks tipas. Jis buvo aukštas, visas

išsitreniravęs ir pavydėtinaai gražiai įdeges. Be to, apžėlęs trijų dienų barzda, apie kokią aš pats nė sapne galėjau nesvajoti. Aš ir barzda – sudėtingas reikalas.

Pastebėjusi šešėlį, atslenkantį pirma žmogaus, Lėja pakėlė akis.

Jos veidas akimirksniu pasikeitė, tartum sušvelnėjo, ji pašoko, lyg aš būčiau tuščia vieta ir iš tikro ji visą laiką tebūtų laukusi šito bičo.

Vaikinas abejingai linktelėjo mums su Kevinu, o Lėją tvirtai apkabino ir pabučiavo į abu skruostus.

Juodu iškart ėmė kalbėtis gestais.

Penkiolika metų man neteko susidurti nė su vienu kurčiuoju. O dabar...

Kevinas atsiduso.

– Atsargiai, flirtas! – sušnibždėjo man, tartum Lėja ar anas tipas būtų galėję išgirsti.

Lėjos veidas spindėjo, ji šypsojosi lyg įkvėpusi linksminamųjų dujų.

– Kas šitas tipas? – paklausiau.

Pasijutau ne kitaip kaip atstatytas.

– Marselis, – sumurmėjo Kevinas. – Mano sesuo ir Lėja abi mirtinai jį išsiklopinusios. Sesuo net išsitatuiravo ant rankos jo vardą. Šviesiai mėlynu rašalu. Jau prieš gerą pusmetį. Ir kas rytą per pusryčius vis iš naujo paryškina.

– Aha, – dėbtelejau į likusią be darbo savo vertėją. – Turbūt trūksta kurčių vaikinių, ką?

Kevinas nusiviepe.

– Oi, jų užtektinai. Tik matai, daugelis atrodo ne visai taip kaip Marselis, jei supranti, ką noriu pasakyti.

Čia jis neklydo. Ir girdinčių vaikinių dauguma, įskaitant mane, atrodo ne taip kaip Marselis. Galėjai pamanyti, kad bičiukas išlindęs tiesiai iš „Gelbėtojų“ serialo. „Gelbėtojų“ su subtitrais, žinoma!

– Ką jie ten šneka? – paklausiau.

Kevinas patraukė pečiais.

– Privatu, žmogau. Bet galiu tau pasakyti: Lėja neriasi iš kailio. Manau, jei suvystys Marselį, mano sesuo mirs iš sielvarto. Ji svaigsta dėl šito bičo dar nuo tada, kai mokėsi pradinėje mokykloje, dviem klasėm žemiau už jį!

– Sakai?

Dieviškasis Marselis patapšnojo Lėjai per petį ir atsainiai linktelėjo mums. Ir nužirgliojo link šuolių bokšto.

Lėja vėl atsisėdo. Akimirką mūsų žvilgsniai susitiko. Bandžiau neišsiduoti, kad tas tipas tiesiog įvarė man baimės. Jei Lėja dairosi į tokius, tai ką aš čia veikiu ant šito raštuoto patiesalo?

Vis dėlto ji nedavė laiko gniuždančioms mintims.

- Ką ruošiesi veikti po mokyklos? - paklausė ji, o Kevinas išvertė.

- Net nežinau... - burbtelejau sutrikęs.

Bet staiga pamačiau gerą progą išmesti savo kozirį. Tegu Lėja nemano, kad nėra panelių, kurios manim domėtusi.

- Tiesą sakant, norėjau į Manheimą. Paskui savo draugę. Na, tiksliau, buvusią draugę. Ji dainininkė, ruošiasi į Popakademiją.

- Jėga! - nušvito Kevinas.

Pagaliau užgriebiau temą, kuri ir ją pradžiugino.

- Popakademijoje miklinosi Deivas Metė, Leito Al Dyno perkusininkas!

- Čia Lėja taip pasakė? - paklausiau sumišęs.

Kevinas papurtė galvą.

- Nusišneki. Apie muziką ji neturi žalio supratimo, savaime aišku. Net nežino, kas tai yra. Bet gal kada nors ir aš norėčiau į Popakademiją. Taupau būgnams.

O tavo buvusioji garsi?

- Ji dainuoja su *Coloured Pieces*, - pakreipęs galvą paaiškinau Kevinui.

Jis pakerėtas žiūrėjo į mane.

- Žinau! - pasakė ir užniūniavo garsiausią jų gabalą.

Man netilpo galvoj, kad devynmetis gali taip nusimanyti apie muziką. Bet ne lengviau buvo suvokti, kad sėdi čia su mumis ir verčia mūsų pokalbį.

Lėja sėdėjo nutilusi. Paskutinės mūsų pokalbio dalies Kevinas nebevertė, ir ji atsidūrė nuošaly. Staiga pasirodė, lyg gūžtusi, lyg jos čia išvis nebebūtų. Iš žavios spinduliuojančios merginos akimoju nieko neliko. Ji tebesėdėjo šalia ant patiesalo, bet buvo visiška priešingybė to žmogaus, kuris vos prieš dešimt minučių gyvai plepėjo su Marseliu.

Kevinas atsistojo.

- Man jau laikas pas bičiukus! - pasakė, lyg būtų keturiolikos, o ne devynių.

Jis atkišo delną. Lėja atsiduso. Pagraibė kuprinėje ir ištraukė suglamžytą penkių eurų banknotą.

Kevinas įgrūdo pinigus į savo kuprinę, pasičiupo rankšluostį ir linktelėjo mums.

- Gal dar kada pasimatysim, seni! - pasakė man. - Su dauguma tipų tenka susidurti vienintelį kartą. Lėja išranki. Bet tu nieko sau. Jei dar reikės vertėjo, pranešk!

Jis perlipo per mano rankšluostį ir pasišalino.

Liko tylą.

Mudu su Lėja neryžtingai žiūrėjome vienas į kitą. Dabar, išėjus Kevinui, vėl

tapome bežadžiai kaip anksčiau.

Jei būčiau galėjęs, būčiau švilptelėjęs tam smirdžiui, kad sugrižtų. Vos Kevinas dingio, man į galvą atėjo šimtai dalykų, kurių norėjau paklausti Lėja. Įdomesnių dalykų nei mokykla ar studijos. Bet buvo per vėlu.

Lėja įkišo ranką į kuprinę ir ištraukė bloknotą. Paskui sugraibė tušinuką.

„Šaunu, kad atėjai!“ – parašė ir atkišo man bloknotą.

Spoksojau į jos raštą. Gražus braižas, smulkios aiškios raidės.

Taigi mūsų pokalbis atrodė dar nebaigtas.

„Bikinis tau tinka“, – parašiau. Bet tuoj pat užbraukiau. Kokia kvailystė. Lėja tikrai pamanyt, kad man tik viena galvoj, jei nuo to pradėsiu. Ir išvis – negi reikia taip tiesiai?

„Ar visada duodi Kevinui penkis eurus už vertimą? – pakeverzojau bloknoto lapelyje. – Lupikiškos kainos!!!“

Lėja perskaitė mano pastabą.

„Paprastai vertėjai kainuoja mažiausiai 40 eurų už valandą, – parašė žemiau. – Ir Kevinas už juos daug geresnis. Be to, tylės kaip žemė!“

Įdomu, ko tik tas bamblys nežino apie Lėjos gyvenimą.

„Francės mama kaskart pasiunta, jei sužino, kad pasiėmėm jį vertėjauti! – pridūrė Lėja. – Bijo, kad kalbame prie jo kokias nors šlykštybes!“

Ji nupiešė prie šio sakinio šypsėnėlę, ir aš nusijuokiau.

„Ar turi kokį nors pomėgį?“ – paklausiau.

Ji pakreipė galvą.

„Kinas, – suraitė ant lapelio. – Mėgstu keliauti. Ir kaupiu niekam nereikalingas žinias.“

„Niekam nereikalingas?“ – išmeigiau į ją akis.

Ji nusišiepė.

„Pavyzdžiui, ar žinotai, kad pasaulyje belikę trys cilindro meistrai?“

Šalia klausimo ji nupiešė cilindrą.

Papurčiau galvą. Tikriausiai šioje planetoje tebuvo likę trys žmonės, nešiojantys cilindrą. Mano senelis turėjo, dar savo tėvo. Bet senelis mirė, o cilindrą sugraužė kandys.

„Ar tu dar nekaltas?“ – parašė Lėja.

Įsispitrinau į tuos žodžius. Akimirka jai pavyko išmušti mane iš vėžių. Ar Lėja visados tokia tiesmuka? Turbūt reikia džiaugtis, kad nepaklausė prie Kevinio.

Nutvertas bandžiau išvengti jos žvilgsnio. Ir šiaip man buvo keista, kad nuolatos spokso į mane. Tartum visai nejaustų atstumo.

„Aš jau nesu nekaltas, – toliau rašė ji, lyg gvildentų pačią paprasčiausią temą. –

Tai atsitiko per vieną vakarėlį Kelne. Tokiame kurčiųjų jaunimo kultūros festivalyje. Tas tipas irgi buvo iš kurčiųjų, užmiršau jo vardą. Įdomi patirtis, bet ne daugiau.“ – Ji vėl nupiešė šypsenėlę.

Lėja baigė mane priveikti. Nejučiom prisiminiau, kaip Sandra anąsyk mano kambaryje sakė visai nepavydinti.

Neabejojau, kad išvydusi šią sceną, tuoj pat išleistų nagus. Jei pamatytų, kaip mes su Lėja pusnuogiai gulime maudykloje ir ji nė kiek nesivaržydama kamantinėja mane apie lytinį gyvenimą. Ir kaip niekur nieko pasakoja pasibarškinusi su visiškai svetimu tipu. Pasijutau susijaudinęs ir sumišęs apsiverčiau ant pilvo.

Pasisiekiu tušinuką.

„Mylėjausi su savo buvusiaja, – parašiau. – Man buvo žiauriai gerai.“

Lėja linktelėjo ir paėmė iš manęs tušinuką.

„Tikriausiai todėl, kad abu buvot įsimylėję. Kitąkart ir aš mylėsiuos su tuo, kuris man tikrai patiks.“

Pažvelgiau į Lėją. Visą tą laiką, kol draugavau su Sandra, tik apie ją vieną ir galvojau. Galima sakyti, niekad nė mintis nekildavo, kad kada nors gal mylėsiuos su kita mergaite. Bet šis tiesus, be užuolankų pokalbis su Lėja piršte piršo tokius vaizdus.

Akimirką įsivaizdavau, kaip nutraukiu žemyn Lėjos bikinį, kaip prisiglaudžiu jai prie krūtinės. Užsimerkiu. Saulės spinduliai kuteno mano nuleistus vokus. Ką aš čia veikiu? Juk iš tikrųjų noriu grįžti pas Sandrą. O Lėja svaigsta dėl to kurčiojo Deivido Bekhemo įsikūnijimo. Geriausiu atveju su ja galime būti draugai. Bet tai, kas ką tik man pasivaideno, neturėjo daug bendro su draugyste.

Kai atsimerkiu, Lėja laikė prikišusi bloknotą man prie veido.

„Dar myli savo buvusiają?“ – buvo brūkštelėjusi lyg ir skubotai.

– Taip, – ištariau lūpomis.

Lėjos veide sušmėsavo keistas šešėlis. Užuojauta? Apgailestavimas? Bet tik akimirksnį. Ji numetė bloknotą į šalį ir išsitiesė greta. Mūsų galvos gulėjo viena prie kitos, pečiai švelniai lietėsi. Lėja kvepėjo – atostogomis ir vasara, ir *Nivea* kvapsniais. Vėl užsimerkiu. Jos kvapas tarsi liūliavo mane. Staiga visai atsipalaidavau. Mums pavyko pasišnekėti, puikiausiai galėjau įsivaizduoti, kad kada nors tapsime tikri draugai. Kad pristatysiu Lėją tėvams, bendrausiu su ja gestų kalba ir susipažinsiu su vienu kitu iš to tūkstančio bičių, dėl kurių ji kliedi.

Saulė kepino kaip reikiant, pagaliau atėjo vasara. Gulėjau čia, beveik susiglaudęs su Lėja, ir nė nepajutau, kaip užsnūdau.

Kai pabudau, maudykla pasirodė ištuštėjusi. Mano sprandas buvo nusvilęs

saulėje, o Lėja išnykusi. Nebuvo nei jos patiesalo, nei kuprinės.

Prie savo krepšio radau prikabintą raštelį.

„Ar dar pasimatysim? Galėtume būti draugai! Rodos, tu man tikrai patinki...“

DVYLIKTAŠ

Pastūmęs kambario duris, taip ir nustėrau. Skersai mano lovos drybsojo Kalimeras, apsiskleidęs „National Geographic“ numeriais, ir ramiausiai juos vartaliojo. Tie žurnalai buvo tėčio, jis man juos skolindavo itin nenoriai. Ant kilimo sėdėjo Irisė – šukavo savo Barbę ir aštuonišimtąjį kartą klausėsi „Benjaminas Gėlelė gelbsti bebrus“. Karlos Kolumnos tekstą mokėjau atmintinai.

– Marš iš čia! – paliepiu seseriai.

Ji įsižeidusi pažvelgė į mane.

– Marš, marš! – pakartojau.

Priėjęs prie grotuvo ištraukiau Benjaminą Gėlelės kompaktą ir šiurkščiai įgrūdau jai į rankas.

Kalimeras abejingai pakėlė akis nuo žurnalų. Rodos, jam nė kiek nebuvo keista, praleidus popietę su mano tėčiu, galiausiai perimti ir visą likusį mano gyvenimą. Tįsojo ant mano lovos lyg savo kambaryje. Lyg su savo sesute ir su savo tėčio žurnalais.

– Kalimeras daug geresnis už tave! – Irisė žliumbdama prasibrovė pro mane.

– Kurgi ne, – burbtelėjau ir užtrenkiau duris jai iš paskos.

– Ko toks sušniukęs, seni? – Kalimeras nusižiovavo. – Man patinka Benjaminas Gėlelė. Ir tavo šeima labai miela. Nėr ko rodyti sukništą nuotaiką. Tavo tėvas sako, kad paskutiniu metu labai pasikeitei.

– Tikriausiai kaltas užterštas geriamasis vanduo, – atkirtau. – O gal reikalas tas, kad man penkiolika, o nebe šešeri? Tėvams visados sunku tai suvirškinti!

Kalimeras numetė žurnalą į šalį.

– Tiek to, nesiginčykim, – pasakė taikiai. – Man rūpi faktai. *Sex and crime*⁵. Beje, kriminalą dėl manęs gali ir praleisti.

– Kokie dar faktai?

Prisėdau šalia Kalimero. Nuotoliniu pulteliu įjungiau radiją.

Kol dar nebuvo susidėjęs su Sandra, dažnai taip leisdavome laiką. Su Kalimeru, dviese ant mano lovos. Klausydavomės muzikos ir plepėdavom be galo, net apie intymiausius dalykus...

Tik pastarosiomis savaitėmis taip darydavom rečiau. Aš jam jau nesipasakojau. Gal todėl, kad jis daug ko tiesiog nebegalėjo suprasti. Kad mačiau: kiekvienas einame skirtingu keliu.

– Kur buvai? Be mūsų su Basčiu, daugiau draugų neturi, šitas atkrinta.

Vadinasi, popiet buvai susitikęs su kokia nors panele. Tai su kokia? Tu vėl su Sandra? Ar buvai pas karštąją biliardo aistruolę?

Pagarsinau radiją. „Video killed the Radio Star!“ Man ši daina žiauriai patiko. Su ja pirmąsyk į eterį išėjo MTV. Kaip gaila, kad Lėja niekadoms neišgirs šito hito.

- Buvau su Lėja baseine, - ištariau kiek įmanoma abejingiau. - Sandra vis dar neapsisprendė. Jai reikia dar laiko. Bet manau, kad galiu tikėtis ne paties blogiausio.

Kalimeras kumštelėjo man į petį.

- Nagi, rodyk bučinių žymes!

- Nėra ko rodyti, - atstūmiau jį. - Iki to dar toli. Ir iš viso apie tai niekas nekalba. Mes geri bičiuliai, ir tiek.

- Dar toli? - Kalimeras nusijuokė. - Tu beveik pilnametis, žmogau. Šiais laikais kas antrą darželinuką kamuoja kokia nors lytiniu būdu užkrečiama liga. O tau dar toli, kad bučiuotum panelę? Su Sandra baseine visai ką kita išdarinėjai. O šita Lėja neliečiamoji, ar ką?

- Ji kurčia, - pasakiau.

Kalimeras nutilo ir įsispoksojo į Sandros vardą, išrašytą ant sienos. Nebuvau tikras, kad išvis mane suprato.

- Tu mane maustai, - ištarė pagaliau.

Lėtai papurčiau galvą. Kažkodėl kaip tik tokios reakcijos ir bijojau.

- Ji tikrai... kurčia? - atsigrėžė į mane Kalimeras. - Užpinklinai neįgalią merginą, brolau? Šakės!

- Ji ne neįgali, - norėjau apginti Lėją. - Tik nieko negirdi. Ir viskas.

Kalimeras išleido atodūsi iš pačios plaučių gilumos.

- Bet tai ir yra... neįgali, - pasakė. - Ir ko čia užsikepei?

- To, kad man šlykštus šitas žodis! - užrikau ant jo. - Aš irgi kasdien nekartuju, kad tu lytinis kretinas.

- Tai ačiū.

- Be to, aš jos neužpinklinau. Ji man patinka. Noriu su ja draugauti, ir tiek.

Vėl abu nutilome. Galiausiai Kalimeras darsyk kumštelėjo man į petį.

- Mika. Susiradai moterį, nemokančią kalbėti! Visam pasauly vyrai apie tai svajoja milijonus metų.

Nesuvokiama. Kodėl geriausias mano draugas turi būti visiškai dundukas?

- Ji *moka* kalbėti, - pataisiau. - Tik kalba keistai.

- Neįgaliai, - pasakė Kalimeras.

- Oi, užsikimšk!

- O Sandra žino?

Kalimero balsas tartum pasikeitė. Nebūčiau galėjęs pasakyti, kaip.

Pasigirdo lyg ir kokia viltis?

Nežymiai linktelėjau.

- Sandra žino, kad mes susipažinome. Bet nenutuokia, kad susitinkam. Ji mano: Lėja kurčia, todėl nėra jokio pavojaus.

Kalimeras pasikasė kaktą.

- Ir ką, ji teisi?

Mano veidas plykstelėjo tuo nepakenčiamu raudoniu.

- Neturiu nuovokos. Pažiūrėsime.

- Bet kaip jūs susikalbat?

Atsidusau. Daina baigėsi, suskambo *Nirvanos* „Smells like Teen Spirit“.

- Šiandien maudykloje buvo gestų kalbos vertėjas, - paaiškinau.

- Nori mane suvystyt, ką? - Kalimeras spoksojo į mane taip, lyg būčiau visiškai nučiuožęs.

- Kodėl?

- Susitinkat pasikutinėti ir pasikviečiat vertėją? Tokį tipą su kostiumu, diktofonu ir portfeliu?

- Mes norime ne pasikutinėti, bet iš pradžių susipažinti. - Jaučiau, kad šis pokalbis pradeda mane siutinti. - Be to, ten buvo ne tikras vertėjas, o toks mažius. Devynerių metų.

Kalimeras pratrūko kvatotis.

- Atleisk, bet tai jau visiškos šakutės. Nežinau, ką sakyti. Tyliu. Manai, ji atsitemps tą pyplį ir tada, kai lipsite į lovą? Juk kaip nors reikės tau pasakyti, ką turi daryt! Iš viso - kaip bus „dulkintis“ gestų kalba?

- Koks tu šiknius, - pasakiau.

Stvėriau pagalvę ir užvožiau jam per makaulę. Minutėlę kvailiojome suvirte ant lovos, kaip kartais anksčiau.

Bet staiga abiem pasidarė nejauku, akimirksniu liovėmės. Sumišę atšokome vienas nuo kito.

- O jei rimtai, - pratarė Kalimeras, visas uždusęs. - Ką darysi, jei ji užsinorės ne tik pasišnekėti? Jei jai prireiks tavo kiaušiu, supranti?

Bičiukas iš tikrųjų gali mirtinai užsiutint.

- Žinai, Kalimerai, darant tai nebūtina be paliovos vapėti. - Paėmiau pagalvę ir švystelėjau iš lovos. - Kartais galima užsičiaupti ir susitelkti į reikalą. Yra žmonių, kurie nuolatos šneka apie seksą, ir yra žmonių, kurie tiesiog tai daro. Man įdomiau žinoti, kaip tai daroma, o ne sukti galvą, kaip čia pašnekėjus.

- Ekspertas prabilo, - nusišaipė Kalimeras.

Trūktelėjau pečiais.

- Beje, mes su Sandra mylėjomės. Seniai norėjau tau pasakyti, tik vis nebuvo progos.

Vos tai ištaręs, tą pačią akimirką pasigailėjau. Nušokau nuo lovos ir priėjau prie grotuvo. Įdėjau kompaktą, per gimtadienį padovanotą tėčio. Pati Smit. Tiesą sakant, visai nebloga.

- Aš jau eisiu.

Kalimeras atsistojo. Atrodė kaip per galvą gavęs. Buvusio artumo neliko nė kvapo. Man buvo gaila, kad taip beatodairiškai užsipuoliau, bet nieko nebegalėjau pakeisti. Puikiai žinojau, kaip Kalimeras kenčia dėl to, kad dar niekad nėra nė palietęs mergaitės. Nebent nykiai pasiglamžęs, ne daugiau. Be to, dabar aiškiai parodžiau, kaip nedaug jam pasakojau apie savo gyvenimą. Praėjo vos kelios savaitės, o mes nutolome per šviesmečius.

- Aš sutvarkysiu, - pasakiau tyliai, kai jis ėmė rankioti žurnalus.

- Ačiū.

Kalimeras pasičiupo kuprinę ir nuėjo prie durų. Atrodė tartum supykęs. Man kėlė neviltį, kad pokalbis nutrūko taip ūmiai. Mielai būčiau dar apie šį tą pasišnekėjęs. Iš tikrųjų jaučiau nemenką poreikį išsikalbėti.

- Tarp kitko, aš mokausi gestų kalbos, - skubiai pasakiau. - Per vasaros atostogas. Kasdien popiet nuo pirmadienio iki penktadienio. Irgi norėjau tau pasakyti, bet kažkaip vis neįsipaišiau.

Kalimeras linktelėjo.

- Dar viena kita nutylėta smulkmena? Paskambink man, kai būsi vėl normalus, Mika.

Jis pastūmė duris - ir išgirdau tik žingsnius laiptais žemyn.

[5](#) Seksas ir nusikaltimai (angl.).

TRYLIKTAŠ

Studentams išsiskirsčius, priėjau prie lentos. Bitė dvokiančia kempine valė, ką buvo užrašiusi. Šiandien ji atrodė prastai, lyg vėl būtų verkusi.

- Gal turi Lėjos adresą? - paklausiau.

Bitė suraukė kaktą.

- Ne. O kam?

Kam, kam. Tam, kad noriu ją pamatyti. Kad draugystė užsimezga tik tada, kai ją puoselėji. Nuo mūsų pasimatymo prieš vienuolika dienų nebebuvo sutikęs Lėjos.

- Prieš kurį laiką buvome su ja baseine, ir ji norėjo dar pasimatyt. Bet dabar nerodo nė ženklo. Į mano žinutes neatsiliepia, į laiškus irgi neatsako.

- Ne itin geras sumanymas užpulti ją namuose, - susimąsčiusi nužvelgė mane Bitė.

- Aš visai nenoriu jos užpulti, - sumikčiojau. - Tik aplankyti. Padariau didžiulę pažangą mokydamasis gestų kalbos.

Bitė vos šyptelėjo.

- Tik neperdėk. Žinoma, dabar jau mokėtum užsisakyti pusryčių kiaušinių, bet tai toli gražu nereiškia, kad gali normaliai šnekėtis.

- Aišku, aš ir nesakau, - linktelėjau galvą. - Labai norėčiau ją pamatyti.

Bitė atsiduso.

- Ji baisiai nemėgsta atsivest ką nors į savo šeimą.

- Iš kur žinai?

- Žinau, ir tiek. Pati kartą minėjo.

Ji sukraigliojo adresą ant lapuko.

- Čia jos?

- Ne, - papurtė galvą. - Čia gyvena Tomekas. Jis tikrai žino, kur Lėjos namai.

Bet gali neabejoti, ji tavęs už tai smarkiai nepamils.

Bitės kaktoje išsirėžė stačia raukšlė, moteris atrodė gana nusibaigus.

- Ar viskas gerai? - atjausdamas paklausiau.

Ji vėl papurtė galvą.

- Vyrai kiaulės, - pasakė.

Ir nusigrėžusi ėmė valyti lentą.

Sutrikęs stypsojau prieš apleistą namą. Pro atvirą langą trečiame aukšte sklido trankūs mušamųjų garsai. Ketvirtame aukšte kažkas buvo iškabinęs lauke plakatą: „Dievas nemirė. Jis tik užmigo!“ Neįsikirtau, kas čia per šūkis. Atseit juokinga? Peržvelgiau vardus prie skambučio. Tomas Rautenbachas. Taigi jis visai ne Tomėkas. Tai tik pravardė. Spustelėjau mygtuką.

Lange pasirodė raudonas Tomėko kaltūnas. Iš pradžių jis, rodos, manęs net nepažino. Bet paskui atšvito akys.

- A, čia tu! Tikiuosi, neįsidarbinai radijo ir televizijos mokesčių įgaliotiniu!

Papurčiau galvą. Sudūzgė telefonspynė, ir aš pastūmiau duris. Laiptinėje visur kabojo plakatai, kviečiantys į koncertus ir demonstracijas. Prieš rasizmą, prieš šnipinėjančią valstybę, prieš „Hartz IV“ - bedarbių pašalpų reformą.

Lipdamas į trečią aukštą aptikau *Coloured Pieces* plakatą. Prisiminiau Sandra - ir apsunko širdis. Iš jos nebuvo girdėti nė balso. Nė menkos žinutės neparašė nuo to bereikšmio visiems skirto laiško prieš dvi savaites. Tuo tarpu buvom išsiskyre jau penkta savaitė.

- Užėik! - Tomėkas laukė pravėręs duris.

Bute tvyrojo aštrus kario miltelių kvapas, visas koridorius buvo iškljuotas laikraščių iškarpomis apie keisčiausius įvykius. „Indų mergaitė susituokė su šunimi“, „Moteriai amputuota ne ta koja!“, „Vidutinis vokietis užsiima seksu dukart per savaitę“.

- Mūsų keistenybių koridorius, - išsišiepė Tomėkas. - Jei pasitaikys koks nors neįtikimas straipsniukas, gali pamėtėti man.

Praėjome pro savadarbį stalą, ant jo vazoje kėksojo kelios nuvytusios gėlės. Tomėkas įstūmė mane į savo kambarį. Visur buvo prirešta lentynų, pilnų DVD ir vaizdajuosčių, virš lovos įtaisytas projektorius. Ekraną atstojo balta paklodė.

- Tai bent! - pritrenktas apsidairiau.

- Aš sinefilas. Tikras kino kolekcininkas, - trūktelėjo pečiais Tomėkas. - Labiausiai nepriklausomo kino ir panašiai. Važinėju į mainų biržas. Jei nori, mielai galiu rekomenduoti kokį nors filmą! Lėja irgi porą sykių yra čia buvusi.

Su palengvėjimu pažvelgiau į Tomėką.

- Todėl čia ir esu. Gal kartais turi jos adresą?

Tomėkas pasitrynė antakį. Paskui nuėjo prie rašomojo stalo, griozte užgriozto užrašų lapelių ir knygų, laikraščių krūsnimis. Visas kambarys buvo panašus į tokių šiukšlių maniako butą, kokius kartais rodo per televizorių. Viskas tartum apdulėję, tik projektorius naujas.

- O kam tau reikia?

Jis naršė po chaosą, numetė ant žemės porą katalogų, agituojančių už

tarptautinę taikos tarnybą, apgraibomis patikrino stalčių.

- Norėjau ją aplankyti.

- Netikėtai? - nustebęs paklausė Tomekas.

Linktelėjau galvą.

Pagaliau jis rado lapelį ir atkišo man.

- Tiesą sakant, neturėčiau tau šito duoti.

- Kodėl?

Nutūpiau ant visiškai išduobto sėdmaišio ir beveik prasmegau jame.

- Na, ką aš žinau, ar ji išvis nori tave matyti.

- Bet aš noriu ją matyti, - paaiškinau.

Jis linktelėjo ir nieko į tai neatsakė.

- Nunešk jai šitą filmą! - galiausiai pasiūlė Tomekas, įteikdamas man dėkliuką.

Jame buvo naujutėlė piratinė kopija. Perskaičiau pavadinimą: „Svajotojai“.

- Apie ką jis?

Tomekas pastūmė šūsnį popierių į šalį ir atsisėdo ant stalo.

- Meilė. Nevaldoma aistra. Didysis kinas. Sunku trumpai papasakot.

Didysis kinas. Šie žodžiai man vėl išsyk priminė Sandrą. Kartais ji taip sakydavo. Apie kokias nors nežmoniškai romantiškas istorijas. „Tiesiog kaip didžiajame kine - Svenas ir Liza.“ Arba: „Toks vakaras. Tiesiog didysis kinas, jeigu nori žinoti!“

Man visada patiko šitas posakis - tiesiog didysis kinas! Dabar jį išgirdus netikėtai pasidarė liūdna.

Įsikišau dėkliuką.

- Lėja mėgsta prancūziškus filmus, - Tomekas sūpavo kojas. - Tikriausiai sakant, pamišusi dėl jų. „Pont Neuf meilužiai“, „Baseinas“, „Trys spalvos: mėlyna“... visus buvau jai paskolinęs.

Nė vienas tų pavadinimų man nieko nesakė. Ar išvis buvau matęs kokį nors prancūzų filmą? Ir kodėl jai patinka prancūziški, juk nesupranta tos kalbos?

- Nelengvai sukramtomi, - pasakė Tomekas. - Ir ne kiekvieną užkabina. Užtat bent jau visi su vokiškais subtitrais. Žinai, kažkaip kreivai išeina. Vokiški filmai ir serialai retai būna su subtitrais. Per televiziją išvis nebūna, bet ir į diskus dažniausiai įrašomi be subtitrų. Lėjai nelieka nieko kito, kaip atsidėti užsieniniams filmams!

Nelengvai sukramtomi. Tikriausiai Lėjos filmai man net nepatiktų. O Sandros skonis aiškus ir suprantamas. „Atostogos“, „Pabėgusi nuotaka“, „Jums žinutė“. Išrinkti jai tinkamą juostą niekad nebuvo sunku.

- Gal ir tu nori ką nors pasiimti? - Tomekas klausiamai pažvelgė į mane.

Sumišęs gūžtelėjau pečiais.

Jis nušoko nuo stalo ir ėmė dairytis po lentyną. Kažką aptiko.

- Šitas tau. Garantuojau.

Pamėtėjo man originalų dėklą.

- „Mažesnio dievo vaikai“. 1987-aisiais gavo Oskarą.

Įsikišau dėklą į kišenę prie ano filmo. Pavadinimas irgi nieko nesakė.

- Kaip sekasi gestų kalba?

Tomekas atsišliejo į lentyną, ši pavojingai susvyravo.

- Gerai, - pažvelgiau į savo rankas. - Jau mokomės valgymo temos žodyną.

- Tikrai? Gal jau moki sudaryti vieną kitą sakinį?

Linktelėjau galvą.

Jis susimąstęs žiūrėjo į mane.

- Žinai, nenoriu kėsintis į tavo iliuzijas. Bet kai ką tau pasakysiu, nes kažkodėl man patinki, ir šiaip.

Staiga kambaryje tapo tylu tylu. Tik bute po mumis muzikantas monotoniškai dunksėjo į savo būgnus. Atrodė, lyg būtų įstrigęs šitam vieninteliam ritme.

Bum bum bum bum.

- Neužtenka vien išmokti šitą kalbą.

Bum bum bum bum.

Neturėjau žalio supratimo, ką Tomekas man nori pasakyti.

- Kurtieji - tai atskiras pasaulis.

Jis nusuko akis, jo žvilgsnis užkliuvo už plakato šalia durų. Aštuntojo dešimtmečio kino plakatas. Ateiviai puola Žemės gyventoją.

- Kurtumas - tai savita kultūra. Bendravimo formos, mokyklinis ugdymas, laisvalaikis. Kalba - tik maža jų gyvenimo dalelė.

Bum bum bum bum.

Vis dar nesupratau, apie ką jis čia. Lėtai atsistočiau nuo sėdmaišio.

- Ačiū. Už adresą ir už filmus. Greitai gražinsiu.

Tomekas linktelėjo.

- Rūgpiūčio trisdešimt pirmą *Freak City* sodelyje ketinu surengti kiną po atviru dangum. Gal ir judu su Lėja ateisite? Specialiai parinksiu filmą su subtitrais.

- Okei.

Būgnininkas po mumis ėmė mušti kitą ritmą. Tartum milžiniška besielė mašina būtų nepaliaujamai skleidusi vienodus garsus.

KETURIOLIKTAS

Moteris tarpduryje atrodė miela. Gerokai vyresnė už mano mamą, su tvarkinga, padoria šukuosena kaip liaudies muzikos laidų vedėjos. Jos rankos buvo visos žemėtos, matyt, išsikviečiau ją tiesiai iš sodo.

– Aš pas jūsų dukterį, – pasakiau.

Ji nustebusi nužvelgė mane. Ir apsigrėžusi sušuko:

– Sinde!

Išsigandęs krenkštelėjau.

– Ne, ne pas Sindę. Aš čia dėl jūsų dukters Lėjos.

Akimirką net pamaniau, gal Tomekas man davė ne tą adresą.

Mergina vardu Sindė atšokavo laiptais žemyn.

– Kas atsitiko?

Nužiūrėjau ją. Maudykloje Lėja nerado seseriai geresnio žodžio. Bet iš tikro ši atrodė visai simpatiška. Kaip kokia vyresnė Lėjos atmaina. Jai buvo maždaug dvidešimt, šone perskirtos garbanos didelė sage susegtos ant pakaušio. Juodos kelnės, palaidinė, trumpas švarkelis. Tikriausiai dirba kokiam nors banke.

– Apsirikau, – sumurmėjo Lėjos mama, grįžtelėjusi į merginą. – Jis... – nužvelgė mane lyg ir nepatikliai, – atėjo aplankyti Lėjos.

– Aha.

Sindė persibraukė pirštu lūpų kampučius. Matyt, buvo ką tik pasidažiusi, nes ant piršto galiuko liko lūpų dažų pėdsakas. Lyg būtų įkišusi pirštą į raudonų dažų indą.

Juokingas vaizdas: motina žemėtomis rankomis, o šalia duktė raudonais pirštukais – ir abidvi spokso į mane.

– Lėja dar negrįžo. Bet prašom, gali pasilikti pietų. Po penkiolikos minučių valgysime. Visados smagu, kai apsilanko nelauktų svečių! – drąsinamai nusišypsojo mama.

Mažumą sutrikęs įžengiau vidun. Staiga mintis aplankyti Lėją namuose pasirodė vis dėlto ne itin vykusi. Ką ji pamanyt netikėtai išvydusi mane, įsikūrusį jos šeimoje?

Bet Lėjos mama, švelniai suėmusi už peties, jau vedė mane link virtuvės.

– Galėsi pamaišyti daržovių troškinį, – linksmi paliepė ji. – Matai, dar turiu pasodinti orchidėją, bet tuoj sugrįšiu.

Smalsiai apsidairiau. Virtuvė atrodė jauki, kaip ir visi namai. Draugiška, maloni atmosfera. Tikrai stebėjausi, kodėl Lėja taip nemeiliai kalba apie savo

šeimą.

- Nagi, kas čia bus?

Už nugaros stovėjo Sindė. Nuo jos smagiai padvelkė kvėpalais. Brangus aromatas man priminė Sandra. Sindė paėmė šaukštą man iš rankų ir pradėjo maišyti pati.

- Tai kur susipažinai su mano sesute?

Ji atsilaužė gabalėlį baltos duonos ir pamirkė garuojančiame puode.

- Kavinėje. Vadinasi *Freak City*.

- Aha. Nė nežinojau, kad mažylė trinasi po kavines! - mirktelejo man Sindė.

- Ji ten visuomet pietauja, - paaiškinau.

- Tikrai? - Sindė pakėlė antakius. - Maniau, užkanda mokykloje. Aš per pietų pertrauką visad pareinu namo. Beje, esu mokinė viename banke.

Linktelėjau. Kaip tik to ir bijojau.

- O tu? Jau baigęs mokyklą?

Pamažu ėmiau jaustis kaip per apklausą.

Papurčiau galvą.

- Dar liko metai vidurinėj.

Sindė vėl pamirkė puode kąsnelį duonos. Jei ir toliau šitaip darys, tai išdažys visą troškinį, nebus nė ant stalo ko dėti. Dabar nusiplikė liežuvį. Tyliai nusikeikė.

- Lėja irgi baigs po metų, - Sindė pažvelgė į mane didelėmis žaliomis akimis. Tos pačios Lėjos akys, tas pats atkaklus žvilgsnis. - Tėtis jau suorganizavo, kur galės mokytis profesijos. Tikrai puiki vieta. Pažįstu daugybę sėdinčių be darbo! Ir man reikėjo pačiai pasirūpinti tarnyba.

Prikandau lūpą.

- Bet juk ji nori studijuoti, - pratariau. - Ar nieko apie tai nesakė?

Sindė kilstelėjo pečius.

- Jeigu sąžiningai - o kaip tai padaryti? Pirma, kaip kurčioji ji tegali gauti profesinį atestatą⁶, ir tai įmanoma tik keturiose mokyklose visoje Vokietijoje. Antra, reikėtų ištiso vertėjų štabo, kad lydėtų ją į universitetą. Deja, vertėjų yra per mažai, be to, tai reikštų klaikias išlaidas. Ir iš viso - kas gi paskui? Turiu galvoje, kas ją priimtų dirbti? Kurčioji psychologė! Svarbu, kad Lėja taptų nepriklausoma, pati užsidirbtų pinigų, susikurtų gyvenimą. Būtų laiminga. Ar supranti, apie ką kalbu?

Tai, ką aiškino Sindė, visgi skambėjo įtikinamai. Kita vertus, niekas juk nelaukė, kad ji pati nusirengtų savo dailių kostiumėlių ir visą likusį gyvenimą praleistų plastiko fabrike.

Nuaidėjo durų skambutis, ir virš mūsų blykstelėjo ryški šviesa. Tą pačią

akimirką išgirdau į spyną kišant raktą.

Suglumęs pažvelgiau į lubas.

– Čia tokia signalizacija, – paaiškino Sindė. – Juk Lėja negirdi, kai kas nors yra prie durų. Todėl paspaudus skambutį, kartu visuose namuose sužybsi šviesa. Mes visi įpratę paskambinti, kad ir ji žinotų, jog kas nors parėjo namo.

– Aaa, – numykiau spoksodamas į lubas.

– Sveiki perpiet! – pro duris kyštelėjo galvą pagyvenęs vyras.

Įspūdinga vešli žila barzda ir tvirtas stotas.

– Labas, tėti. Turim svečių!

Vyriškis linktelėjo man.

– Kolega iš banko?

Jo žvilgsnis nuslydo mano džinsais ir užkliuvo už purvu apskretusių sportbačių.

– Lėjos draugas! – nušvietė padėtį Sindė.

Ji keistai pabrėžė šiuos du žodžius, tartum tėvas būtų tikras silpnaprotis.

Pagaliau iš sodo pasirodė ir mama.

– Tu jau čia, mielasis! Tai galėsime valgyti. Mažylė irgi tuoj pat pareis.

Jie visi vadino Lėją mažyle. Gražu, pamaniau. Matyt, ji mylimas šeimos pagrandėlis.

– Tai kurgi susipažinai su mūsų dukra? – paklausė mama.

Jos balse ir dabar buvo justai nepasitikėjimo gaidelė. Turbūt ji gerokai nerimavo dėl Lėjos.

– Kavinėje, – už mane atsakė Sindė. – Kas galėjo pamanyti – mūsų mažylė!

Lėjos motina ir sesuo žiūrėjo į mane, lyg norėtų dar ką nors pridurti. Bet ne pridūrė. Tik mama apsigrėžusi paėmė iš spintos įrankius.

– Tu moki gestų kalbą? – pagaliau paklausė Sindė.

Bijojau šito klausimo. Aišku, tuoj jie visi išleips juoku. Kai pasirodys Lėja, o aš sėdėsiu prie stalo ir tylėsiu kaip žuvis. Su savo keliom nuotrupom neišvengiamai kiaurai susimausiu.

– Kaip tik lankau intensyviuosius kursus, – sumurmėjau. – Universitete, kiekvieną popietę.

– Tu matai, – dengdama stalą ištarė mama. – Tai šito galima išmokti universitete? Nė nežinojau. Maniau, tik suaugusiųjų mokyklose.

Tėvas įsispraudė prie stalo ant kampinio suolo. Vyresnioji duktė atsisėdo šalia.

Spynoje vėl trakstelėjo raktas. Spauste išspaudžiau šypseną. Baseine mes radome bendrą kalbą, aš ir Lėja. Ir ji norėjo vėl mane matyti, pati taip sakė.

Vis dėlto Tomėkas ir Bitė baiminosi ne veltui. Lėja įžengė į virtuvę, ir jos veidas akimirką mirtinai išbalo. Ji išmeigė į mane akis kaip į kokį vaiduoklį. Bet

ne šventąjį regėjimą, o suaudrintos vaizduotės pagimdytą šmėklą.

„Atleisk, – parodyčiau rankomis. – Norėjau tave pamatyti! Neatsiliepei po mūsų susitikimo.“

„Nes Francė turėjo rūpesčių!“ – paaiškino ji pabrėžtinai lėtais gestais.

Iš kiekvieno kūno raumenėlio buvo matyti, kad Lėja įpykusi ir kad mano vizitas jai visai nepatinka. Įtūžusi vėl sumosavo rankomis.

„Iš kur gavai mano adresą?“ – paklausė.

„Iš Tomeko“, – atsakiau negrabiais judesiais ir atkišau jai diskelį.

Rodos, Lėjos tai nė kiek neapmaldė.

„Visi žino: nenoriu, kad kas nors mane lankytų namuose!“ – nukirto ji.

Lėjos mostai kas akimirką darėsi vis griežtesni. Supratau ne visus žodžius, iš paskirų pažįstamų gestų vargais negalais turėjau susidėlioti, ką ji sako. O ji kalbėjo vis greičiau. Dar vienas sakinytis – ir aš galutinai pamečiau minties siūlą. Visai nebeįsikirtau, apie ką. Lėja gestikuliavo kaip pašėlus, nestabtelėdama nė trumpam. Ničnieko nebesupratau. Bejėgiškai atsisukau į jos mamą.

Ši apgailestaudama trūktelejo pečiais.

Sindė sukikeno.

– Aš tai nesuprantu, ką ji sako. Bet neatrodo, kad tavo pasirodymas ją džiugintų.

Užmiršęs Lėją atsigrėžiau į Sindę.

Tai, ką ji dabar pasakė, plėšte išplėšė mane iš bjaurios scenos su besiplūstančia Lėja, lyg būčiau nežinia ką jai iškrėtęs.

– Tu nemoki gestų kalbos? – pritrenktas įsispoksojau į Sindę.

Lėja treptelėjo koja. Vėl atsisukau į ją. Ji parodė žodį „gestų kalba“.

„Kalbėk gestų kalba!“ – paliepė man rankomis ir įsiutusi sužaubavo akimis.

Sutrikęs darsyk pažvelgiau į jos mamą.

– Man labai gaila, – švelniai nusišypsojo ji. – Mes nė vienas nemokame gestų kalbos. Maniau, Lėja bus tau sakiusi.

Ši ir vėl sutrepsėjo. Nesugaudė, apie ką mes šnekam. Tikriausiai manė, kad apie ją.

„Gal išeitume į sodą?“ – maldaujamai pažvelgiau į Lėją.

Norėjau valandėlę pabūti su ja viena, išeiti į lauką ir išsiaiškinti, kas ir kaip.

Žalios Lėjos akys apsiniaukė. Ji žiūrėjo į mane, lyg būtume svetimi.

„Kaip gali dabar galvoti apie žaidimus? – užsipuolė jos rankos. – Gal taip ir manai – kad visas mano gyvenimas tėra linksmas žaidimas?“

Atrodo, nesusikalbėjome. Aš nesupratau, ką ji nori man pasakyti. Matyt, kažkokį žodį parodyčiau neteisingai. Sodas... Sodas...

Kaktą išmušė prakaitas, staiga visa situacija tapo neįmanomai groteskiška. Prieš mane stovėjo mergaitė, negalinti susišnekėti su savo šeima. Negalinti susišnekėti su manim. Puolanti mane už tai, kad pasiūliau drauge ištrūkti į sodą.

Staiga susivokiau. Vietoj gesto „sodas“ pavartočiau „žaidimo“ gestą. Ne, Lėjos gyvenimas tikrai nebuvo linksmas žaidimas. Bet paaiškinti apie nesusipratimą man buvo per sunku.

Pritrėkštas atsisėdau. Man buvo vis tiek, kad Lėja ir toliau įsikarščiausių kažką aiškina rankomis. Vis tiek, kad jos tėvai ir sesuo dėbso į mane kaip į beviltišką išvėsėlį. Sėdėjau ir meldžiau tik vieno: kad kas nors greičiau pakištų po nosim lėkštę su troškiniu.

Staiga pašoko tėvas.

- Gana, apsiraminink! - suniurzgė jis ant kurčios dukters. - Vaikinas nenorėjo nieko blogo. Tai nepakenčiama!

Lėja nekreipė dėmesio. Nė nesuprato, kad tėvas kažką sako, matė tik tūžmingą jo žvilgsnį. Nežiūrėjo po vešlia barzda judančių lūpų.

Tėvas priėjo prie mamos, įdirgęs ėmė kabinti troškinį ir krauti į lėkštes.

- Pirmiausia užvalgykim, o ji tuo tarpu gal apsiramins! - atsiprašydamas linktelėjo mano pusėn. - Ji mūsų mažylė, mūsų pagrandėlis. Anksčiau visuomet jai nuolaidžiaudavom. Kartais ji tiesiog nemoka elgtis.

Mama su Lėjos seseria supratingai susižvelgė.

- Liūdnai pagarsėję Lėjos įniršio priepuoliai! - pareiškė Sindė. - Kartą vieno restorano šeimininkas buvo net uždraudęs jai lankytis!

- Nors tai tebuvo nesusipratimas. Nieko daugiau, - pridūrė mama.

Lėjos akys lakstė nuo vieno veido prie kito, žvilgsnis kelias akimirkas stabčiojo tai prie vieno, tai prie kitų žiopčiojančių lūpų ir vėl šoko prie kito žmogaus. Atrodė, ji tuoj tuoj apsipils ašaromis. Liovėsi gestikuliuoti ir bartis, dabar tiesiog ignoravo mane. Lyg būtų išliejusi visą energiją. Ir likusi visiškai tuščia. Prisėdo šalia, bet vengė net žvilgtelėti mano pusėn.

- Na, papasakok ką nors apie save! - draugiškai pasiūlė mama ir palinko prie valgio. - Iš kur esi?

Lėja šalia manęs abejingai kabino troškinį, išmeigusi akis į šviesiai violetinę staltiesę.

Prislėgtas atsakiau į mamos klausimą.

- Druskos trūksta! - pašoko Sindė.

Lėjos mama pabeldė į stalą. Lėja pakėlė akis.

Mama parodė pirštais, lyg ką nors barstyti.

- Druskos? - paklausė. - Ar reikia druskos? Druskos, brangute?

Lėja tylomis linktelėjo galvą.

- Mes puikiausiai susišnekam, - atsigręžusi į mane paaiškino jos mama. - Apsieinam ir be gestų kalbos. Ji labai daug moka perskaityti iš lūpų, ypač iš mano. Anuomet mums taip patarė gydytojai. Primygtinai patarė. Kokia iš to nauda, jei kurtieji atsitveria ir gyvena tik savame pasaulyje. Ateina laikas, ir jie turi rasti vietą tarp girdinčiųjų!

Apsidairiau, mano žvilgsnis užkliuvo už Lėjos tėvo barzdos.

- Šiandien banke buvo mirtinas nuotykis! - sučiauškęjo Sindė. - Juk pasakojau apie praktikantą, kurį priėmėme tik dėl to, kad jis mūsų svarbiausio kliento sūnėnas?

Visi klausėsi, ką papasakos Sindė. Kokią nors neįtikimą istoriją iš savo darbo. Taigi tasai praktikantas netyčia paskandino tualete seifo raktą.

Tėvai iš širdies nusikvatojo.

- Bet ir nutinka žmonėms! - nusistebėjo mama.

- Tikrai, drąsiai gali sakyti, - pritarė tėvas.

Tik Lėja kiūtojo nudūrusi akis į staltiesę.

Pavalgėme, ir aš atsistojau.

- Jau išeini? - liūdnokai paklausė Lėjos mama. - Ar nenorite dviese pasiaiškinti dėl to savo ginčo?

Pažvelgiau į Lėją. Sėdėjo, spoksojo į staltiesę ir nejudėjo. Tiesiog negalėjau atpažinti.

- Kitą kartą, - pasakiau.

Atsisveikindamas nedrąsiai paliečiau jai petį ir išėjau.

Šitie pietūs buvo visiškas krachas.

Lauke pasičiupau mobiliuką. „Man labai gaila!“ - surinkau ekranėly. Gal tris, gal keturis kartus.

Po penkių minučių atėjo Lėjos atsakymas.

„Dabar supranti, kodėl nenorėjau, kad pas mane ateitum?“

Supratau.

Viską supratau.

Vėliau ji man darsyk parašė.

„Ar esi girdėjęs apie Lozorius sindromą?“

Atsakiau: ne.

„Kai žmonės gydytojų pripažįstami mirusiais. O paskui staiga vėl atgyja. Iki šiol visame pasaulyje tokių buvo dvylika.“

[6](#) Vadinamoji profesinė abitūra, kai laikomi ne visi baigiamieji egzaminai, Vokietijoje suteikia teisę studijuoti tik tam tikrus dalykus, rinktis tam tikras specialybes.

PENKIOLIKTAS

Mama gulėjo sode, naujajame *Ikea* šezlonge, įnikusi į vieną iš ryškiaspalvių savo žurnalų.

- Danijos princas Frederikas nardydamas pametė vestuvinį žiedą, - ji pakėlė į mane akis. - Kvaila, ką?

Nenorom prisiminiau paskandintą seifo raktą. Ir Lėją, kuri niekuomet šito nesužinos, jai iš tos istorijos teliko žiopčiojančios burnos.

Mama šypsojosi. Jos veidas spindėjo saulėje, vilkinti lengvais marškinėliais ir trumpomis kelnėmis, ji man staiga pasirodė kaip jauna mergaitė.

- Aha, kvaila.

Vasaros atostogos buvo nekoks laikas pokylių rengėjai. Jokių pobūvių, nebent viena kita sodo šventė. Vestuves, visokias darbuotojų šventes ir jubiliejus žmonės dažniausiai rengia pavasarį arba rudenį. Dabar, rugpjūtį, beveik visi buvo išsivažinėję. Mama beveik neturėjo darbo ir daugiausia leido laiką sode arba kur nors su draugėmis. O Sandra vis dar neskambino.

- Kur tėtis?

- Išėjo laiptoti su Juta. Įsivaizduok, jis nori man nupirkti naują virtuvę. Su visais įmanomais įrenginiais. Turėtų būti net šaldytuvas su ledukų generatorium.

Atgrėžiau veidą saulei. Buvo karšta, per karšta mano skoniu.

- O kam? Naują virtuvę? Man rodos...

- Senajai jau beveik trylika metų. Galų gale noriu šiuolaikiškos viryklės. Be to, ganėtina vietos visiems dubenims dubenėliams. Sutarėme kitą savaitę apsilankyti baldų salone.

Stengiausi žiūrėti į saulę. Beprotybė. Po penkių milijardų metų ji atseit pavirs į milžinišką raudoną žvaigždę ir praris Žemę. Bet iki to laiko vis tiek nė vieno iš mūsų nebeliks. Nebebus nei mūsų standartinio namuko, nei *Ikea* šezlongo, nei naujosios virtuvės.

- Argi nesvajojot kada nors pamatyti Suomiją?

Mama pakėlė saulės akinius ant viršugalvio.

- Kodėl dabar prisiminei nei iš šio, nei iš to?

- Galėtumėt tuos pinigus išleisti kelionei. Per kitas vasaros atostogas. Šešios savaitės Suomijoje. Iki to laiko ir Irisė paaugtu, galėčiau ją pažiūrėti.

Mama suraukė antakius.

- Keistos tau kyla mintys.

Nutilome. Buvo per karšta ginčytis dėl Suomijos.

- Beje, pašto dėžutėje buvo tau laiškas. Su Miuncheno antspaudu. - Ji smalsiai žiūrėjo į mane. - Gal nuo Sandros? Panašu, kad mergaitiškas braižas. Ar iš jos vis dar nieko negirdėti?

Atsidusau. Geriausiai draugei pasistengus, mama vėl buvo puikiai informuota.

Prieš porą dienų ji išryškino šūsnį mūsų su Sandra nuotraukų, neva dėl to, kad iki šiol vis neturėdavo laiko. Nuotraukas tarsi netyčia numetė ant stalo.

- Na, po Irisės gimtadienio ji apsireiškė tik vieną kartą. Juk labai užsiėmusi su ta nauja grupe.

Mama linktelėjo, stebėdama mane tartum iš pasalų. Tartum ieškodama mano veide daugiau atsakymų.

- Tai kur jis?

- Kas toks?

- Na, tas laiškas.

Prisimerkiau. Saulė kuteno veidą.

- Ant tavo lovos.

Nuostabu. Ar čia yra nors vienas žmogus, kuris nelandžioja į mano kambarį kada panorėjęs? Galų gale reikia susiveikti raktą. Tėtis, aišku, prieš. Nenori šeimos, kurios nariai rakinasi vienas nuo kito, jo žodžiais tariant. Matyt, jam niekad nebuvo penkiolika ir niekad nereikėjo intymios erdvės.

- O kas girdėti apie Kalimerą? Ar susipykot? - mama vėl paleido savo skenuojamąjį žvilgsnį.

- Išvyko atostogauti, - sumurmėjau.

Tai net nebuvo melas. Kalimeras staiga apsisprendė važiuoti su mama į Ispaniją. Man teparašė žinutę.

Palikau mamą sode vieną su blizgiaisiais žurnalais ir užlipau į savo kambarį. Ant paklotos lovos gulėjo laiškas. Tai buvo kuklus pilko popieriaus vokas, bet braižą atpažinau išsyk. Rašė ne Sandra, o Lėja. Kas jai davė mano adresą? Tikriausiai Bitė. O gal susirado telefonų knygoje.

Akimis skubiai perbėgau eilutes. Laiškas buvo ilgokas. Dar niekas iki šiolei nebuvo man parašęs tokio rimto.

Perskaitęs atsiguliau ant lovos ir ėmiau skaityti iš pradžių. Širdis staiga ėmė įtartinai dunksėti, nors iš tiesų Lėja rašė apie visai nekaltus dalykus.

Mielas Mika, noriu pradėti laišką atsiprašydama. Man labai gaila, kad anądien namuose taip tave užsipuoliau. Tavo nelauktas pasirodymas žiauriai išmušė mane iš vėžių, mat visiškai to nesitikėjau. Šiaip jau nemėgstu, kad kas nors mane matytų šeimoje. Aš visus saviškius labai

myliu, bet dažnai jaučiuosi atskirta, tartum niekas į mane rimtai nežiūri. Tartum būčiau mokinė, pagal mainų programą atvykusi iš kažkokios egzotiškos šalies, kurios kalbos niekas nemoka, ir tai mokinei nuolatos parodoma, kaip visiems sunku vis dėlto ir į ją atsižvelgti. Nenorėčiau, kad matytum mane tokią silpną. Turėtum patirti, kokia esu stipri!

Toliau ji prisipažino, kad pasiilgo manęs ir kaip šaunu, kad aš tuo tarpu išmokau tiek daug gestų kalbos.

Pamaniau, kad perdeda, bet vis tiek apsidžiaugiau pagyrimu. Sakinį „Aš tavim didžiuojuosi“ perskaičiau net kelis kartus.

Laiško pabaigoje ji parašė:

Beprotiškai norėčiau tave pamatyti! Po anos mūsų popietės maudykloje neatsiliečiau todėl, kad labai daug visko įvyko. Mirė mano mamos dėdė, ir kelias dienas mes buvome išvažiavę. Paskui Francę užgriuvo baisūs meilės rūpesčiai, nenorėjau palikti vienos. Bet įsivaizduok, galop jai viskas kuo puikiausiai susiklostė!

Ir dar – lapo pakraštyje mažomis raidelėmis buvo suraityta:

Noriu pakviesti tave į ypatingą renginį mieste. Ar turėtum laiko ketvirtadienio vakarą? Labai tikiuosi! Esu tikra, tau patiks!

Ką iš tikrųjų sumaniusi, ji neparasė. Tik tiek, kad turėčiau mažumą pasipuošti, gal kaip eidamas į diskoteką. Ir kad atečiau pasiimti jos iš namų.

Pajutau nežmonišką palengvėjimą.

Pastarąsias dvi dienas kaskart, kai tik prisimindavau Lėją, prieš akis iškildavo jos piktas, įniršio perkreiptas veidas prie pietų stalo su tėvais. Dabar šis bjaurus išpūdis išnyko, sugrįžo kiti vaizdai.

Daug gražesni vaizdai, nustelbiantys visa kita. Kietuolė Lėja, stovinti prie biliardo stalo ir lazda rikiuojanti rutulius. Lėja su France, besijuokiančios iš kokių nors niekų. Lėja tuo pritrenkiančiu savo bikiniu, jos oda, visa nusėta strazdanėlėmis. Lėja, gulinti šalia, vos per porą centimetrų, ir išgaunanti iš manęs vieną kitą paslaptį.

Lėja, kaip ji man mirkteli, nusišiepia, kaip jos akys susitinka su mano akimis ir be žodžių viską supranta. Lėja, Lėja – tartum milžiniškame ekrane, mano

mintyse.

Geidulingas nebylusis filmas, toli nuo Holivudo, susuktas tik man vienam.

Mano ranka nuslinko žemyn. Jaučiausi šūdiniausiai. Tikrai nenorėjau nuolat galvoti vis apie tą patį, bet taip nutikdavo tiesiog savaime.

- Mika!

Kaipmat atitraukiau ranką ir sutrikęs pašokau. Akies mirksniu išsiritau iš lovos, laišką pagrūdau po čiužiniu. To betrūko, kad mama nutvertų mane besimasturbuojanti. Dar laimė, kad neįsiveržė į kambarį, tik pašaukė iš apačios, nuo laiptų.

- Ko reikia?

- Telefonas. Sandra skambina. Nori pasikalbėti su tavim.

Strimgalviais nulėkiau žemyn.

- Alio!

- Sveikas, širdžių edike. Tai kaip, ar pasiilgai manęs per šitas tris savaites?

- Taip! - ištariau uždusęs, iš to skubėjimo ir išgąščio netekęs kvapo.

- Gal kada nors užsuktum pas mane? Tiesiog paplepėtume, išgertume taurę vyno, panaršytume *YouTube* ar šiaip ką.

- Okei, supratau. Tai kada man ateiti?

- Gal ketvirtadienį vakare?

Sugniaužė gerklę. Pasijutau it niekšingo sąmokslu auka.

- Ketvirtadienį jau turiu planų.

Sandra nutilo, akimirką net pasvarsčiau, ar neatsakyti Lėjai. Bet Sandra užbėgo man už akių.

- Ir ką gi veiksi ketvirtadienio vakarą? Tampysies su savo prietrankom bičiuliais? - paklausė.

Nebuvo prasmės jai meluoti. Galiausiai tokios istorijos visuomet išaiškėja.

- Ta kurčia mergaitė. Prisimeni? - stengiausi, kad balsas skambėtų paprastai.

Sandra nusijuokė.

- Ojoi. Tai ji tebėra? Labai jau prieraiši mažylė.

Mažylė. Ir vėl. Mano akyse Lėja buvo didelė ir išdidi. Nė iš tolo ne tokia, kad galėtum apibūdinti epitetu „maža“.

- Aš jai jau pažadėjau. Man labai gaila. Eisime kartu į miestą.

- Pagal gydytojo nurodymus? - vėl sukvalsėjo Sandra.

Nenorom prisiminiau pokalbį su Kalimeru. Iš tiesų niekas nepriėmė visos šios istorijos už gryną pinigą.

- Ne, ne pagal gydytojo nurodymus. Tai mūsų pasimatymas. Susitiksim dviese ir smagiai praleisim laiką. Gali vadint kaip nori!

Sandra tylėjo.

- Šeštadienį turėčiau laiko, - pridūriau taikesniu tonu. - Ar užsukti apie septynias?

- Sutarta, - ji atrodė truputį išsižeidusi. Nebuvo pratusi derintis prie kitų planų.

- Užeik, pagrosiu tau porą naujų įrašų. *Coloured pieces* absoliučiai fantastiški.

Be to, mudviem reikia pasikalbėti. Aš tavęs klaikiai pasiilgau. Pas mane plotas - visą kitą savaitgalį!

Nurijau seilę. Plotas. Paprastai Sandros mama niekur neišvykdavo.

Sutarėme laiką, ir aš padėjau ragelį.

- Na? - mama smalsiai iškišo galvą iš virtuvės.

Aš kalbėjau tyliai, ji tikrai negalėjo girdėti.

- Pasimatysim savaitgalį!

Mama atrodė patenkinta, gali sakyti, laiminga.

ŠEŠIOLIKTAS

- Labas, - sveikindamasis pakėliau ranką ir sumišęs linktelėjau Lėjai.

Už savo santaupas vakar mieste nusipirkau naujų drapanų. Kadaisė tėtis buvo davęs pinigų naujai laipiojimo įrangai.

Lėja nužvelgė mane nustebusi.

„Nusipirkai naujus džinsus?“ - paklausė gestais.

Nurijau seilę. Kaip visada, paklausė be užuolankų. Ką galėjau atsakyti? Kad norėjau prieš ją pasipuošti? Kad senieji buvo visiški draiskalai? Kam taip klausinėti, kad net nejauku? Juk atsakymas savaime aiškus!

Lėja nusišiepė.

Nusekiau paskui ją į namus. Iš šeimos šį kartą lyg ir nieko nebuvo namie. O gal ir buvo, tik nesirodė. Po ano apsilankymo, ano skandalo aš juos visai galėjau suprasti.

Tik dabar suvokiau, kaip man trūko Lėjos. Buvo tiesiog gera ją matyti!

Mūsų ginčo neliko nė pėdsako. Kaip niekur nieko ji sugriebė mane už rankos ir nusitempė į savo kambarį. Kol sekiau jai iš paskos per visus namus, ji vis tvirčiau spaudė mano ranką šiltame delne. Ėmiau tankiai alsuoti. Mudu tik laikėmės už rankučių, ir vis dėlto dar niekad nebuvo patyręs tokio pasiutusiai reiklaus prisilietimo. Jos pirštų galiukai masažavo man delną.

Kambaryje ji mane paleido. Bet delnai taip kirbėjo, kad negalėjau nurimti.

Lėjos kambarys buvo klaikiai tvarkingas. Niekas nesimėtė ant žemės, kaip amžinai būdavo pas mane. Vadovėliai buvo gražiai išrikiuoti lentynoje, šalia - ištisa vaizdo įrašų kolekcija. Ant grindų tįsojo milžiniškas minkštas kilimas. Kairėje glaudėsi nedidukė kampinė sofa ir staliukas. Kambario viduryje - lova su tinkleliu nuo uodų viršuje. Dešinėje stovėjo rašomasis stalas. Mano žvilgsnis užkliuvo už keisto monitoriaus.

„Kas čia?“ - ištiesiau ranką.

Lėja linktelėjo galvą.

„Vaizdo telefonas“, - paraidžiui parodė pirštais.

Priėjusi prie aparato spustelėjo kelis mygtukus. Staiga monitorius nušvito, ekrane pasirodė Francės veidas.

Francė pamojo ranka, ir jiedvi tuoj pat ėmė pašėlusiai gestikuluoti. Štai koks kurčiųjų telefonas!

Kol Francė plepėjo su Lėja, turėjau laiko atidžiau pasidairyti po jos buveinę. Jei ne vaizdo telefonas, fakso aparatas ir milžiniškas kompiuteris, kambarys

būtų buvęs panašus į kitų mergaičių. Vitrinoje Lėja buvo išdėliojusi kriauklių ir akmenų rinkinį, kai kurie jų atrodė visai nemaži. Ant sienų buvo prikabinėta nuotraukų, paveikslų ir plakatų. Žemė iš aukštai. „Amelijos iš Monmartro“ filmo plakatas. Pamokų tvarkaraštis, atvirukai iš Amerikos ir Aliaskos. Ties kampine sofa kabėjo veidrodis, apjuostas medžiaginių gėlių girlianda. Ant sofos kiurksojo trys nutrinti meškiukai ir nuobodžiaudami stebėjosi į mane. Kampe atremta į sieną riogsojo sulūžusi riedlentė. Buvo ir vienas kitas augalas. Ko čia trūko, supratau tik iš antro žvilgsnio. Šiame kambaryje nebuvo nei grotuvo, nei kompaktinių plokštelių.

Baigusi kalbėti su France, Lėja priėjo prie manęs.

„Aš myliu Naująją Zelandiją!“ – pasakė, kai klausiamai parodžiau į tos šalies vėliavą, išpaišytą ant pelės kilimėlio šalia kompiuterio.

„Kodėl?“

„Todėl, kad ten gestų kalba – viena iš oficialių kalbų. Netrukus net visi vaikai mokykloje turės mokytis gestų kalbos! Naujoji Zelandija – kurčiųjų rojus! Ten visai kitaip negu čia.“

„O kaip tu rytą pabundi? – pasmalsavau. – Juk žadintuvo negali girdėti, tiesa?“

Ji linktelėjo ir nuėjusi nustatė man žadintuvą. Po dvidešimties sekundžių kambarį perskrodė ryškus šviesos blyksnis. Paskui, pagraibiusi naktinės spintelės stalčiuje, Lėja ištraukė rankinį laikrodį. Pasukiojo ir uždėjo man ant riešo. Po minutėlės visas jo korpusas ėmė vibruoti.

„Išmanu!“ – parodžiau paraidžiui.

Ji nusijuokė.

„Ar palauksi valandėlę? Man reikia persirengti“, – paprašė. Dėl manęs jos rankos judėjo beveik kaip sulėtintam kine.

Linktelėjau galvą, ir Lėja su glėbiu apdarų išbėgo iš kambario. Iki šiol taip ir nežinojau, kas manęs šįvakar laukia.

Netrukus išgirdau vonioje šniokščiant vandenį.

Atrodė niekšinga – nors ir nematydamas, puikiai girdėjau, ką ji veikia, o ji pati juk negalėjo numanyti beveik nieko, kas dedasi už jos akiračio ribų. Galvoje sukirbėjo ir kita mintis. Juk Lėja neturi jokios nuovokos apie garsus. Ar žino, kad visiems girdėti, kai kas nors prausiasi po dušu? Kai suurzgia kieno pilvas, kai kas nors atsiraugėja arba netyčia garsiai pagadina orą?

Priėjęs prie lovos nusičiupau vieną iš meškiukų. Kadais ir aš turėjau panašų.

Ant sienos kabėjo laikraščio iškarpa. „Yra toks kirminas, gyvenantis po begemoto akies voku ir mintantis jo ašaromis.“

Dar viena niekam nereikalinga žinia.

Nuaidėjo skambutis. Viršum durų žybtelėjo šviesa, apačioje kažkas įkišo ranką į spyną.

Ant laiptų sukaukšėjo aukštakulniai. Sindė smalsiai įkišo galvą į Lėjos kambarį.

- A. Čia vėl tu? Ar mažylė jau apsitramdė?

Linktelėjau. Sindė buvo miela, bet kažkas man vis tiek nepatiko. Tas kažkas buvo aiškiai susijęs su Lėja.

- Kodėl jūs visi vadinat ją mažyle? - karingai paklausiau.

Sindė nustebusi pažvelgė į mane.

- Todėl, kad Lėja tokia yra. Mūsų rūpestėlis. Tikrai reikia nuolat skirti jai dėmesio. Taip jau yra.

- Aš manau, ji stipresnė, negu jums visiems atrodo, - atšoviau.

- Nejaugi?

Sindė kažko pradžiugusi ėmė glostyti meškiuką mano rankose. Paskui netikėtai surimtėjo.

- Manau, kad Lėja dar ir kokia stipri! - pasakė. - O man irgi niekad nebuvo itin lengva. Nuo tada, kai gimė Lėja, čia viskas sukasi tik apie ją. O aš... aš buvau jos didžioji sesė ir turėjau ją saugoti. Nė neįsivaizduoji, kokie žiaurūs kartais būna vaikai! Kaimynų berniūkščiai tik ir smaginosi laidydami Lėjai iš paskos visokias blevyzgas. Niekas nenorėjo su ja žaisti, visi nuolatos ją atstumdavo. - Staiga ji vėl nusišiepė. - Klausyk, ar gali būti, kad įsikliopinai mano sesutę?

Paraudau.

- Nesąmonė, - išsigyniau. - Mes tiesiog susidraugavome.

Atsidarė vonios durys ir į kambarį įžengė Lėja. Rodos, ne itin apsidžiaugė išvydusi šalia manęs seserį.

O man akimirką net veidas ištįso. Per tą trumpą laiką vonioje Lėją tartum kas pakeitė. Aišku, ji man visados patiko, nuo pat pirmos minutės. Bet dabar buvo pasidabinusi šiam vakarui. Vilkėjo juodą trumpą suknutę, itin paryškinančią mažas krūtis. Buvo apsiavusi numintus *Doc Martens* aulinukus, ant riešo segėjo odinę apyranę, nusagstyta sidabrinėmis kniedėmis. Susitaršiusi palaidus plaukus. Ilgas blakstienas patamsinusi tušu. Šitaip išsipusčiusi Lėja man beveik prilygo kokiai nors dievybei.

„Ko taip žiūri?“ - nepatikliai paklausė jos rankos.

„Tu... tu atrodai tiesiog super“, - įsigudrinau sumikčioti net gestais.

Jei dar sekundę neatitraukčiau nuo jos akių, gali pasidaryti net nejauku. Man visai išgaravo iš galvos, kad šalia tebestovi jos sesuo.

Lėja bakstelėjo į mane plaukų šepečiu.

„Nesvaik!“ – paraidžiui parodė laisvą ranką.

– Tai kurgi jūs einat? – paklausė Sindė ir paėmė iš jos šepetį.

Lėja pasisuko į seserį. Ir aš pirmąkart išgirdau ją kalbant.

– Į koncertą.

* * *

Vis dar nebuvo tikras, ar Lėja manęs nemausto. Bet iš tikrųjų po penkiolikos minučių išklerusia sena gelda mūsų pasiimti atvažiavo Francė su gražuoliu Marseliu. Mašiniukas buvo gatavai muziejinis, užtat nudengiamu stogu – žodžiu, kažkas panašaus į socialinę paramą kabrioletais.

Užpakalyje sėdėjo dar vienas žmogus, Marselio girdinti sesuo.

Įsiropščiau šalia jos, ji draugiškai nusišypsojo.

– Labas vakaras! – pasisveikino. – Aš Klara.

Simpatiškoji Klara pasislinko į šalį.

– Sveika, – atsakiau jai.

Lėja įsispraudė greta, jos šlaunis prigludo man prie šlaunies. Dešinę koją pervėrė lyg elektros srove. Lėja švelniai glaudėsi man prie kūno, ir jį visą apėmė šiltas alkanas jausmas. Dar stipresnis nei prieš keletą minučių, kai ji laikė mane už rankos.

Francė atsigrėžė į mus. Ji tiesiog švytėjo, atrodė laiminga nuo galvos iki kojų. Marselis meiliai paglostė jai ranką.

„Sveiki, abudu. Gerai įsitaisėt?“ – jos rankos suplasnojo ore.

Mes su Lėja linktelėjom. Man buvo sunku jos neliesti. Nepaglostyti taip pat paprastai, kaip ką tik Marselis paglostė Francę.

– Tai kur dabar važiuosim? – pasisukęs paklausiau savo girdinčios kaimynės.

– Į repo koncertą, – atsakė Klara. – Sainmarkas. Neprilygstamas – aukščiausia klasė.

Nepatikliai atsigrėžiau į Lėją. Juk ji visą vakarą klaikiai nuobodžiaus. Kurtieji repo koncerte! Ką jie ten veiks?

Francė atsilošė į Marselio petį, o šis suko ratus Miuncheno centro link. Akivaizdu, kad jie ką tik tapo pora, juk ne dėl ko kito Francę ir buvo užgriuvę meilės rūpesčiai. Dabar ji vilkėjo geltonus marškinukus su petnešėlėmis, ant žasto buvo matyti tamsiai mėlyno užrašo žymė. Marselis. *Marcel forever*. *Sandra...*

Prieš akis iškilo grafitis ant mano kambario sienos. Tikrai pats laikas jį

uždažyti.

„Liūdna, kad dabar Marselis bus su France?“ – paslapčiom paklausiau gestais, grįžtelėjęs į Lėją.

Prisiminiau, ką anąsyk pašnibždėjo Francės brolis: abi merginos pamišusios dėl šito gražuoliuko. Dabar šis nusičiuo France, o Lėja liko ant ledo.

Bet, mano nuostabai, ji rimtai papurtė galvą.

„Yra ir daugiau šaunių vaikinų.“

Lėja pamerkė man ir stipriau spustelėjo keliu. Ji taip kvėpėjo ir buvo taip arti! Kraujas suūžė man ausyse. Akimirką tas šniokštimas užgožė viską, tik jutau, kaip plaukus taršo pro atidengtą automobilio viršų įsisukęs vėjas.

Klara pabaksnojo man per petį.

– O tu pats iš kur moki kurčiųjų kalbą? – paklausė, kartu parodydama gestais savo tariamus žodžius, kad ir Lėja matytų, apie ką šnekame.

Sumišęs žiūrėjau į priekį. Francė glaudėsi prie Marselio – kokia romantika! Pagaliau ir jai nuskilo didžioji meilė.

– Ką aš žinau, – pažvelgiau į Klarą. Akies krašteliu mačiau išdidų Lėjos profilį.
– Su ta gestų kalba kažkaip išėjo tarsi savaime.

* * *

Salė buvo sausakimša, bilietai visi iki vieno parduoti. Atmosfera jau dabar buvo įkaitusi, nuotaika siautulinga. Triukšmas nežmoniškas, nors mažų mažiausia ketvirtadalį publikos, rodos, sudarė kurtieji. Niekaip negalėjau suprasti. Visur mačiau būrelius jaunuolių, bendraujančių gestų kalba.

Susiradome laisvesnę vietą bruzduliuojančioje minioje.

– Sainmarkas yra iš Suomijos, – pranešė man Klara. – Vokietijoje turi nemenką gerbėjų bendruomenę.

Vadinasi, suomis. Gal todėl Lėja pasirinko šį koncertą?

Salės žibintai užgeso, išiplieskė scenos apšvietimas. Tą pačią akimirką salę užliejo galingas gaudesys. Į sceną išbėgo trys išvaizdūs vyrukai, minia pasitiko juos džiaugsmingais šūksniais.

– Jis viduryje! – suriko Klara. – Dėmesio, gali driokstelėti bet kurią akimirką!

Ji nemelavo. Jiems užgrojus, pamaniau, kad sprogs ausų būgneliai. Žemė drebėjo po kojomis, bosas virto pulsuojančiu organu mano viduriuose.

Du iš trijų vyrukų pradėjo dainuoti, o Sainmarkas į taktą repavo gestų kalba!

Spoksojau į sceną netikėdamas savo akimis. Lėja, Francė ir Marselis šoko muzikos ritmu. Jie jautė takto dūžius ir čia pat skaitė tekstą iš muzikanto rankų.

Gausmas smelkėsi kiaurai kūno.

Atsigrėžiau į Klarą.

- Jėga!

- Šokam, pirmyn! - paragino ji.

Klara nusijuokė, pagaliau ir aš leidausi nešamas muzikos.

* * *

Nė nežinau, kaip galėjo kilti tas keistas ginčas. Jis prasidėjo iškart po koncerto mašinoje. Pavargęs, bet laimingas sėdėjau senajame kledare, striukės kišenėje čiuopdamas nusipirktą kompaktą. Kalimeras dievino repą. Neabejojau, kad jam patiks.

„Nori Klaros adresu?“ - gestais paklausė manęs Lėja.

Ji susimąščiusi prisiglaudė ir padėjo galvą man ant peties. Visą vakarą turėjau valdytis, kad jos neliesčiau. Gerai, ji man davė porą aiškių ženklų, bet vis dėlto nebuvo tikras. Gal visi kurtieji tokie. Gal kibina tave, tiesiog norėdami draugauti - ir nieko ypatingo neketindami tuo pasakyti. Gal šiaip sau kiekviena proga stengiasi švelniai prisiliesti.

Suglumęs pažvelgiau į Lėją.

„Klaros adresu? Ne. O kam?“

Ji patraukė pečiais.

„Nes judu tinkat vienas kitam. Bent man taip atrodo.“

Klara nekrepė dėmesio į mūsų bebalsį pasižodžiavimą. Spoksojo pro langą, paskendusį savo mintyse.

- Žiūrėk, Mika! - staiga pasakė ji.

Dirstelėjau į kairę. Lėja pasekė mano žvilgsnį - ji negirdėjo Klaros kvietimo, bet pamatė mus kalbantis.

Pro mus prasiskynė kelią gerbėjų autobusas. Jo užpakalinis stiklas buvo aplipdytas Sainmarko nuotraukomis, dvi panelės klykdamos mojavo pro atvirą langą.

Atsigrėžiau į Lėją.

„Klara šauni. Bet manęs ji nedomina. Supranti?“

„Bet ji girdi.“

„Na ir kas?“

Išvis nesupratau, kas čia per keistas pareiškimas.

„Jei aš pati girdėčiau, tikrai ieškočiau girdinčio draugo“, - įsitikinusi paaiškino

Lėja.

Man vėl buvo sunku spėti paskui jos rankas. Lėja ir vėl gestikuliavo per greitai.

„O būdama kurčia manau, kad, aišku, būtų daug smagiau turėti kurčią draugą. Tiesiog šitai tiktų šimtu procentų. Marselis nuplaukė, bet, laimė, dar yra nemažai kitų šaunių kurčių vaikinių.“

Nuostabu – va apie kokius vaikus ji kalbėjo pirmiau. O aš, idiotas, įsivaizdavau, kad apie mane.

Pasirodo, iš tikro aš jos nedominu. Ji nori kitokio, nepametančio minties, kai šneki. Tokio, kad būtų pats patyręs, ką reiškia suvokti muziką tik per bosus, pajusti ją pačia diafragma. Kad nereikėtų aiškinti, kodėl taip užknisa, kai niekas tavęs nesupranta, kai negali studijuoti. Ir kai nepastebi net besivejančio policijos automobilio su kaukiančia sirena...

Klara patapšnojo Marseliui per petį. Šis žvilgtelėjo į veidrodėlį ir greit pasitraukė į šalį. Policija nulėkė tolyn. Visi trys kurtieji pastebėjo ją tik tada, kai automobilis atsidūrė tiesiai už mūsų ir jo mėlyno žiburėlio atspindys sušvytavo ant priekinio stiklo.

„Juk svarbu žmogus“, – nuvargęs pasakiau Lėjai.

Besistengdamas supainiojau dvi sąvokas. Per apsirikimą pasakiau: „Juk svarbu žodžiai.“ Mat „žodžio“ ir „žmogaus“ gestai gana panašūs. Bet išsyk pastebėjau savo klaidą.

„Svarbu žmogus. Nesvarbu, ar jis girdi, ar yra kurčias.“

Francė atsigrėžusi pamatė tik šią mūsų ginčo dalį.

„Žinoma, – įsiterpė ji. – Bet jūs, girdintieji, tiesiog nesuprantat mūsų gyvenimo. Mums visai gerai būti be klausos. Tiesą sakant, taip dar geriau. Net jeigu būtų galimybė girdėti, aš savo noru likčiau kurčia!“

Įsmeigiau akis į Francę. Negali būti, kad ji rimtai.

„O ką tu manai?“ – paklausiau Lėjos.

Ji pašaipiai dėbtelėjo į mane.

„Atleisk, Francė teisi. Užuojautą pasilaikykit sau. Mes puikiai išsiverčiam ir be klausos. Aš didžiuojuosi, kad esu kurčia. Nė akimirką nenorėčiau, kad būtų kitaip.“

Marselis privažiavo mano namus. Tiesiai prieš vartus sustabdė savo geldą. Priblokštas, negalėdamas patikėti spoksojau į merginas. Ką tai reiškia – geriau būti kurčiam? Aišku, geriau girdėti, ar gali būti abejonių!

Visas šis pokalbis man atrodė nežmoniškai kvailas.

„Jei kada nors turėsiu vaiką, tikiuosi, kad ir jis bus kurčias!“ – pareiškė Lėja ir

pervėrė mane pasalūnišku žvilgsniu.

Kodėl ji taip pasakė? Nusprendė, kad noriu pasprukti su girdinčia gražuolio Marselio seserimi?

- Mirtinas planas, - šiurkščiai atkirtau.

Ištariau tai balsu ir neparodžiau gestais. Lėja įtūžusi įbedė žvilgsnį į mane. Paskui išlipo iš mašinos, ir aš išsmukau jai iš paskos į lauką.

- Tu visai kvankt! - pasakiau. - Pati nežinai, ką šneki.

Net nenutuokiau, ar ji visa tai suprato. Mano lūpos judėjo gana greitai.

Kelias akimirkas stovėjome ir piktai žiūrėjome vienas į kitą. Galiausiai ji nusigrėžė ir įlipo atgal. Sublerbęs išmetamuoju vamzdžiu senasis kledaras dingo už posūkio.

SEPTYNIOLIKTAS

Basčiausi po miestą kaip alkanas vilkas. Ko ieškojau? Niekaip neperpratau Lėjos. Vieną akimirką, rodos, aš jai patikau – kitą ji elgėsi su manim kaip su didžiausiu priešu.

Apsisukęs paskutiniu greituoju traukiniu grįžau į miesto centrą. Tėvai nepastebėjo, kad jau parsiradau iš koncerto, taigi niekas netrukde dar kur nors nusibelsti.

Mane ginė vaikiškas užsispyrimas. Tegu ta Lėja eina po velnių. Jos manymu, man labiau tinka girdinti panelė? Gerai, mielai padarysiu jai tą paslaugą. Pats laikas apsilankyti girdinčiųjų pasaulyje. Klubo durininkas tik mostelėjo praleisdamas mane. Prie baro irgi nebuvo jokių keblumų.

– Viskio su kola!

Barmenas pakėlė akis ir linktelėjo galvą. Keista, lyg staiga būčiau suaugęs. Šokių aikštelė buvo pilnutėlė. Grojo hiphopą, visos grindys drebėjo. Suprakaitavę kūnai lyg vientisa pulsuojanči masė judėjo muzikos ritmu.

Ryškus lazeris žarstė po salę krintančias žvaigždes.

„Anksčiau vis maniau, kad krintančios žvaigždės skamba kaip dūžtantis stiklas“, – sakė man Lėja koncerte.

Buvome valandėlę išėję į lauką. Ji tartum netyčia palietė mane. Stovėjome mašinų aikštelėje taip arti vienas kito ir spoksojome į naktį.

Kažkur danguje nukrito žvaigždė.

„Anksčiau vis maniau, kad krintančios žvaigždės...“

Žvilgsniu gainiojau gaudžiančioje salėje blyksinčius žaibus. Čia, rūsyje, ir buvo tos Lėjos skambančios žvaigždės. Taip garsiai skambančios, kad net ausis gėlė. Galybė krintančių žvaigždžių, ir kiekviena jų žadino vis naują kurtinantį norą.

Jaučiausi vienišas. Ir ištroškęs.

Paprašiau dar vieno viskio su kola – ir gavau. Kažkas paplekšnojo man per petį. Bastis, jis laikė rankoje rūkstančią cigaretę.

– Nuo kada rūkai *Marlboro Light*? – kilstelėjau stiklą jam prieš nosį ir išmaukiau gėrimą iki dugno.

– Nuo tada, kai ėmiau rūpintis sveikata, – jis patraukė dūmo. – Elena šiandien blaškosi su draugužėmis, man laisvas vakaras. Jėga, kad susitikome. Seniai nesimatėm.

Jo žvilgsnis klaidžiojo po šokių aikštelę.

– Klasiškos bobos, ką? Matei tą su dirbtiniais papais? Jau kuris laikas

gretinasi prie manęs. Jai tikrai kokie dvidešimt penkeri. O kaip čia išvis patekai? Aš įsitrynčiau su tokiu tipu, durininko pažįstamu.

Nieko neatsakiau. Prieš mūsų akis šokančios merginos suposi kaip ištisinė milžiniška banga. Neabejojau, kad nė viena jų nebuvo girdėjusi apie Lozoriaus sindromą. Ir tikrai nė viena nežinojo, kad pasaulyje belikę iš viso trys cilindru meistras, ir tikrai nė viena nemanė, kad žvaigždės krisdamos dzingsi.

Nė viena nemokėjo kalbėti rankomis ir nė viena nebūtų be užuolankų paklaususi, ar tebesu nekaltas.

Nė viena jų neįstengė sukelti man tokių jausmų, kokie apimdavo vos pagalvojus apie Lėją.

Nuo kada šitaip? Neturėjau nė menkausio supratimo.

Pro mus prasigrūdo toji moteriškė su dirbtiniais papais. Atrodė žiauriai, lyg galėtų sprogti bet kurią akimirką.

Mane baigė užgraužti Lėjos ilgesys.

- Sandra dabar su tuo Florianu, - Bastis nusižiovavo. - Bet ne kažin kaip sekasi, amžinai susirieję. Jau du kartus buvo padėję tašką, vis nesutampa nuomonės. Tik lovoje, ko gero, visai neblogai.

Bastis buvo tikras draugas ir paguoda.

Nuėjęs pastačiau tuščią stiklą ant baro.

- Ką darysi? - jis atskubėjo iš paskos.

- Einu šokti.

Ir ne bet kur, o pačiame viduryje.

* * *

Penktą valandą išėjau iš klubo su paskutiniaisiais. Buvau mirtinai pervargęs ir, aišku, smirdėjau kaip kiaulė. Buvau išgėręs trim kokteiliais per daug.

Lipant rūšio laiptais, užkalbino panelė trumpomis mėlynomis kasytėmis, visą laiką šokusi netoli manęs. Jai ant galvos styrojo lankelis su blyksinčiomis širdutėmis.

- Jei nori nusikniaukt stiklinę, tai pasikišk po marškinėliais. Nes durininkas garantuotai atims.

Iš tiesų buvau nusitvėręs viskio stiklą. Ar seniai laikiau jį rankoje? Turbūt ne mažiau kaip pusvalandį.

Panelė išūliai šypsojosi. Širdutės vos bemirkčiojo, matyt, baigė išsikrauti baterija.

- Gal einam kartu papusryčiauti? Čia už kampo yra gera vietelė.

- Priklausys... - suburblenau.

Ji pralinksmėjusi įsisprendė į šonus.

- Nuo ko? Ar aš vaišinu, ar kaip? Gerai, galiu ir pavaišinti.

- Ar įspėsi mįslę.

Išėjome į lauką, rytuose tekėjo saulė. Buvo pradėję lynoti, šlapia gatvė žvilgėjo prieblandoje.

Panelė pasibruko mėlyną kasytę už ausies.

- Mėgstu spėti mįsles. Ką moku, tai moku.

Paleidau iš rankų stiklinę, ši krito ant gatvės ir sudužo į tūkstančius šukelių.

- Ką primena šis garsas? - dusliai paklausiau.

Blyksėjusios širdutės galutinai išleido dvasią. Žiūrėjo į mane tartum negyvos akys.

- Girtą bičą, mėtantį stiklines ant žemės.

Atsidusau.

- Tau reikia pas ausų gydytoją. kažkas negerai su klausa. Iš tikrųjų jis primena bičą, išpildantį norus.

- Tu apsirūkęs.

Ji paliko mane stovintį ir nuėjo sau.

Ant žemės pažirusios šukės atrodė kaip sudužusios žvaigždės.

AŠTUONIOLIKTAS

Jau devynias valandas be perstojo lijo. Kaip pradėjo paryčiais, taip iki šiol ir nesiliovė. Baigėsi trečia atostogų savaitė. Lauke pylė kaip iš kibiro.

Kalimeras, matyt, tebebuvo Ispanijoje, Bastis dingo iš klubo nė neatsisveikinęs. O Lėja po vakarykščio ginčo irgi nedavė jokio ženklų.

Man knietėjo su ja pasikalbėti, norėjau susitaikyti. Bet nediršau eiti į namus. Turbūt po ano idiotiško apsižodžiavimo Lėja nenori manęs nė matyti, gal dabar iš keršto susitinka su koku nors kitu tipu. Tris kartus nuo mūsų pažinties pradžios matėmės ne *Freak City* – ir dukart žiauriai prašovėme pro šalį.

Tiesa, šiandien popiet ketinau vėl eiti į Bitės pamoką, bet motyvacijos nebuvo jokios. Kam mokytis visų šitų dalykų, jei nėra žmogaus, su kuriuo bus galima pasišnekėti?

O rytoj, šeštadienį, buvau susitaręs su Sandra. Pagalvojus apie ją, ėmė svaigti galva. Šiaip norėjau ją susigražinti, žinoma. Bet, kita vertus, buvo akimirku, kai ji man nė kiek nerūpėjo, net nejauku. Tomis akimirkomis, kai galvoju apie Lėją. Arba kai imdavau skaičiuoti: mes išsiskyre daugiau kaip pusantro mėnesio, ir sulig kiekviena diena aš, rodos, vis labiau tolstu nuo Sandros.

Nuleidęs užuolaidas gulėjau ant sofos ir žiūrėjau prieš keletą dienų iš Tomeko parsineštą filmą. „Mažesnio dievo vaikai“. Apie girdintį vyrą, įsimylėjusį savo kurčią mokinę.

Ant dėklo buvo nuotrauka, vaizduojanti pagrindinę heroję, baseine besimylinčią su tuo vyru. Nuo pat pirmųjų kadru tik ir laukiau šitos scenos. Pačiam buvo nemalonu, kad visos mintys vien apie seksą. Bet nuo vakar, nuo tada, kai Lėja paėmė mane už rankos, juolab negalėjau galvoti apie nieką kita.

Jos prisilietimas buvo ypatingas. Tą akimirką, kai spaudė delne mano ranką, tarsi įsijungė kažkoks mechanizmas, aš nebepajėgiau jo suvaldyti.

Pagaliau sulaukiau tos scenos, susidomėjęs kilstelėjau nuo sofos. Ir išgirdau koridoriuje brazdant. Aplaksčiusi parduotuves parėjo mama. Nespėjau nė susivokti, kaip ji, įlindusi pro svetainės duris, numetė pirkinį maišelį ant žemės ir nervingai persibraukė šlapius plaukus.

– Pagaliau atsikėlei. Kada išvis šiandien grįžai namo? Aš negirdėjau!

Užkluptas spustelėjau mygtuką ir sustabdžiau filmą.

Mama sutrikusi pažvelgė į ekraną.

– Atsiprašau, – sumurmėjo.

Jos veidą užliejo raudonis. Ekране stambiu planu šmėsavo du susiglaudę

kūnai.

- Nenoriu trukdyti. Tuoj išeinu.

Ir aš paraudau. Aišku, mama pamanė, kad paslapčia svetainėje žiūriu kokią nors pornografiją.

- Netrukдай, - ištariau sumišęs. - Tai garsus filmas!

Vėl paspaudžiau mygtuką. Tikėjausi, kad aktoriai per ilgai nesiglamonės.

- Man jį rekomendavo, - skubiai pasakiau. - Jis gavęs Oskarą. Bet jau prieš šimtą metų.

Mama prisimerkė.

- Žinau! - ištarė pagaliau, palingavo galvą ir klestelėjo ant sofos atkaltės. - Apie tokią kurčią moterį, tiesa? Kitados esu mačiusi kine! Žliumbiau tada pasisriūbaudama!

Pažvelgiau į mamą iš šalies.

- Neįtikima, - sumurmėjo ji. - Kaip šitie žmonės eina per gyvenimą. Nieko negirdėdami, aš taip negalėčiau.

Staiga ji pakreipė galvą. Tartum kažin kas spragtelėjo jos smegenyse.

- Klausyk, Mika, o kaip ten buvo su tais... tais gestų kalbos kursais? Kažką minėjai per Irisės gimtadienį.

Tylėjau.

- Na, tai kaip? Ar iš tikrųjų ketini lankyti, ar tik pajuokavai?

- Pradėjau lankyti prieš tris savaites, - prisipažinau. - Kasdien po pietų, po tris valandas. Kai ką jau moku pasakyti gestais.

Mama spoksojo į mane.

- Kodėl mums nieko nepasakoji? Įsivaizdavau, kad popiet susitinki su kokiais nors draugais.

- Nežinau, - patraukiau pečiais. - Maniau, jūsų tai nedomina.

Mama nusigrėžė ir vėl išžiūrėjo į ekraną. Minutėlę sėdėjo susimąščiusi.

- Kartais tėtis pajuokauja, bet tai dar nereiškia, kad mums neįdomūs mūsų vaikai. Esame šeima, neužmiršk, - pasakė liūdnu, beveik nusivylusiu balsu.

Linktelėjau. Mama padėjo ranką man ant peties.

- Tėtis tave myli, Mika. Ir aš myliu. Žinau, yra buvę, kad ir geriau sutardavot. Bet nuo to, kad taip užsiveri, viskas dar pablogėja.

Vėl linktelėjau. Rimti kriziniai pokalbiai su mama buvo ne mano jėgoms. Jau geriau ji pašūkautų ant manęs.

- O kur iš viso tėtis? - paklausiau.

Nuo pat vasaros atostogų pradžios jo niekad nebūdavo namie.

- Šiandien vėl išėjo laiptoti su Juta, - atsakė mama, pakildama nuo sofos. -

Pirmadienį jai labai patiko. O šiandien Jutai laisva diena, ir jie abu dar kartą nuvažiavo į salę. Savaitgalį, beje, tėčio ir vėl nebus, žygis į kalnus su nakvyne trobelėje. Jam pavyko nenumatytai prisidėti prie kažkokios grupės.

Vadinasi, pastaruoju metu mano tėvas praleidžia popietes su mano buvusiosios mama. Man tai pasirodė nei šis, nei tas.

- Kada turi gražinti šitą diską? Teta Vera tikrai apsidžiaugtų, jei paskolintum jai šįvakar. Ji ne kažin kaip laikosi. Nepakenktų prasiblaškyti.

Neatsiliepiu, tik paleidau filmą garsiau. Mama pasilenkusi susiglobė maišelius ir buvo beišeinanti į virtuvę.

Tarpduryje dar sykį atsigrėžė.

- Mika, o kam tu tai darai? Turiu omeny, su kuo tu šnekėsiesi ta gestų kalba? Nervingai kramčiau lūpą.

- Susitikau tokią mergaitę, - burbtelėjau pagaliau. Tikriausiai atrodžiau lyg prarijęs kramtomą gumą. - Kavinėje. Ji kurčia nuo gimimo. Mano amžiaus. Pamaniau, kad norėčiau geriau susipažinti. Sužinoti, kaip ji gyvena ir visa kita. Kokia ta aplinka.

Mama įsisiurbė į mane žvilgsniu. Akys sublizgo lyg stiklinės, lyg ji būtų papešusi kokios nors uždraustos žolės.

- Tu rimtai, Mika?

Linktelėjau. Turbūt ji iš karto suprato, kad įsimylėjau. Neįsivaizduoju, kaip ir iš ko. Pajuto kažkokiu motinos jutimu. Kai mes su Sandra ėmėme rimtai draugauti, irgi pastebėjo pati pirmoji.

Apsikrovusi pirkiniais mama sugrįžo nuo durų, pakštelėjo man į kaktą ir meiliai pasižiūrėjo.

- Žinai, anksčiau kaip tik apie tai visados ir svajojau!

Ji spaudė prie krūtinės sunkius maišelius ir, atrodė, tuoj tuoj pravirks iš susijaudinimo.

Apie ką mama visados svajojo? Apie kurčią marčią? Suglumęs pakėliau į ją akis.

- Apie sūnų, kuris jaučiasi socialiai atsakingas. Kuris rūpinasi ir kitais žmonėmis, galbūt turinčiais problemų. Tu tikrai galėtum būti tai mergaitei didelė parama. O galbūt tau taip patiks, kad vėliau pasirinksi ir tokią profesiją. Socialinę pedagogiką ar panašiai. Arba civilinę tarnybą kurčiųjų mokykloje.

Jos akys tebeblizgėjo, kaip kadaise per Motinos dieną, kai padėdavau ant pusryčių stalo kreivą širdelę iš druskos masės. Kasmet vis naują. Tiesiog mūsų pradinės mokyklos darbelių mokytoja nieko daugiau neišgalvodavo.

Įdomu, kur pasidėjo visos tos širdelės? Turbūt praėjus savaitei kitai po

Motinos dienos mama slapta išmesdavo jas į biologines atliekas.

- Šaunuolis tu, Mika. Tokiu vaiku tikrai galiu didžiuotis! Ne kiekviena mama taip gali pasakyti apie savo sūnų!

Mano veidas degte degė, jos pabučiuota vieta net tvinkėsėjo. Mama šypsodamasi dingo virtuvėje su visais maišais.

Įsispoksojau į šūsnį perskaitytų žurnalų, sudėtų šalia stalo. Kai kuriuos puslapius mama buvo pasižymėjusi geltonais prilipinamais lapeliais. Ten buvo informacija, kurios jokių būdu nederėjo pamiršti. Ar ji būtų taip pat didžiavusis manim, jei būčiau pasakęs tiesą? Nenorėjau būti Lėjai parama. Negalvojau nei apie civilinę tarnybą, nei apie socialinę pedagogiką. Troškau su ja pasimylėti, ne bet kaip, o taip pat aistringai, kaip ką tik tie aktoriai filme. Nebūtinai baseine, žinoma. Ir vis dėlto - man norėjosi ją liesti, ją bučiuoti. Iš tikrųjų norėjau tapti jos draugu. Ne tokiu draugu, kad parneštų jai ką nors iš parduotuvės arba padėtų pereiti gatvę. O tokiu, koks buvau Sandrai.

Taip, nuo mūsų vakarykščio ginčo tuo lyg ir neabejojau. Aišku, tebebuvau prisirišęs prie Sandros. Vis dėlto Lėja buvo kita, tikra, labai rimta galimybė.

Spėjau jos baisiausiai pasiilgti, jutau šitai beveik kaip fizinį skausmą. Jos juoko, jos akių, priekaištingo veido. Keistų niekam nereikalingų jos žinių.

Norėjau būti su ja - galutinai susivokiau po tos kiaurai prašoktos nakties.

Virtuvėje tyliai niūniavo mama.

Kvėpėjo šviežiomis braškėmis, o antrame aukšte pokštelėjo užsitrenkdamas langas.

DEVYNIOLIKTAS

Kol Sandra virtuvėje maišė kažkokį kokteilį, atsiverčiau vieną iš tų panelių žurnalų ir pradėjau spręsti išskirtinio svajonių vaikinų testą.

Tavo svajonių moteris norėtų, kad gimtadienio proga sudainuotum jai serenadą. Kokią dainą pasirinktum?

a) „Dūžta marmuras, akmuo ir geležis“;

b) „Like a virgin“;

c) „Highway to hell“;

d) „My Heart will go on“;

e) mano svajonių moteris negirdi, todėl jai dainuoti būtų bergždžias reikalas. Taip pat nebūtų jokio įdomumo padeklamuoti jai eilėraštį ar ištarti meilės priesaiką. Galėčiau pamėginti gestų kalbą, bet su „pusryčių temos“ žodynu šiuo atveju toli nenuvažiuosi.

Atsakymas „e“, aišku, buvo mano išgalvotas. Šiuose žurnaluose kurčių panelių nebūna. Ir šiaip juose nepasitaiko esybių, turinčių kokių nors bėdų, nepašalinamų kremu nuo spuogų arba finansine tėtuko injekcija. Čia jos visos atrodė sveikos, laimingos ir seksualios, visoms užteko šlamančių naujam vasarinių drabužėlių komplektui iš aštunto puslapio. Čia jos visos truputį panėšėjo į Parisę Hilton, o teisingas atsakymas, be abejo, buvo „d“.

– Nagi. Ar toks ir esi?

Į kambarį sugrįžo Sandra, nešina dviem kokteiliais. Jiedvi su mama gyveno puikiame senos statybos bute Miunchene, pro Sandros kambario langą buvo matyti gražus priešinio namo fasadas. Vos už kilometro buvo įsikūręs ir jos tėvas su naująja žmona. Kiek žinojau, su Sandros mama jis visai gerai sutarė.

– Koks?

– Na, išskirtinis svajonių vaikinai! Juk buvai atsivertęs tą puslapį su testu!

Ji padavė man kokteilį, paragavau gurkšnelį. Per saldus mano skoniui, bet su geroku alkoholio kiekiu. Suirzau.

– Kalbėjau su Kalimeru, – iš padilbų pažvelgė į mane Sandra.

– Kada?

Patraukiau gal per smarkiai, alkoholis siūbtelėjo į galvą, užtat iškart aprimau.

– Vakar jis man paskambino. Praplepėjom gerą valandą.

- Turbūt juokauji, ką?

Netikėdamas išispoksojau į Sandra. Iš Kalimero ji amžinai tyčiodavosi ir tik vartydavo akis, kai atsivesdavau jį į susitikimą. Ir staiga...

- Jis susirūpinęs dėl tavęs. Norėjo su manim pasišnekėti. Ką apie tai manau ir šiaip. Vakar apie pietus grįžo iš Ispanijos.

Nesuvokiama. Vadinasi, Kalimeras jau namie, bet, užuot davęs žinią man, slapta skambinėja mano buvusiajai ir apkalbinėja mane.

- Kaip suprast - susirūpinęs? - nė nesumoju, ar turiu įsiusti, ar numoti ranka.

- Dėl tos panelės. Na, žinai, tos iš neįgaliųjų kavinės. Tai kur judu, tiesą sakant, buvot ketvirtadienį?

Prisiminiau repo koncertą. Geras buvo vakaras - jėga! Iki pat tos akimirkos mašinoje, kai viskas apsvirtė aukštyn kojom. Vėl prieš akis iškilo policijos automobilis. Jo sirena pervėrė mane kiaurai, o Lėja ir jos draugai išsigando mėlynų atšvaitų. Gal tai ir buvo visa bėda - gyvenome skirtingose planetose. Lėjos vietoje gal ir aš būčiau norėjęs vaiko, bijančio mėlynų švyturėlių. Vaiko, šiaip ar taip, panašaus į save. Sirenos ir švyturėliai - gal vien į tai ir buvo galima sutraukti mūsų konfliktą?

- Buvome koncerte.

- Aišku! - Sandra nusijuokė ir baigė gerti kokteilį.

Sėdėjome ant sofos, aš vėpsojau į nuotraukų juostą prieš mus ant sienos. Sandra buvo ją nusagsčiusi vien savo pačios atvaizdais. Sandra per baigiamąjį šokių kursų vakarą su ilga šifonine suknele iki žemės. Sandra per moksleivių grupių koncertą, kai laimėjo pirmąją premiją. Sandra, šokanti baletą, Sandra pas dainavimo mokytoją. Sandra Paryžiuje, Sandra Romoje. Sandra su draugėmis ir pati viena. Dešiniajame krašte aptikau ir mudviejų nuotrauką. Mes abu mano tėvų svetainėje. Fotografuota per adventą, kai kilogramais kepėme sausainėlius, ir visi išėjo sudegę.

- Mes iš tikro buvome koncerte. Tokio kurčiojo dainininko. Sainmarko. Jis repuoja gestų kalba.

- Tai bent! - Sandra atsišliejo į mane. - Pasakyk ką nors gestų kalba! - paprašė. - Nesvarbu ką.

- Ką tau pasakyt?

- Pavyzdžiui, aš tave myliu.

Mano rankos gulėjo ant kelių. Sandra prisiglaudė dar arčiau.

- Nemoku, - pasakiau.

Tų žodžių Bitė mums dar nebuvo rodžiusi.

Sandra sumurkė kaip katė. Ji vilkėjo marškinukus su petnešėlėmis ir šortus,

nors oreliš atrodė visai šiaip sau. Ant kojos skimbčiojo grandinėlė, koju nagai buvo nulakuoti žydrai.

– Man tavęs trūko, – sušnabždėjo ji ir padėjo sunkią galvą man ant peties. – Aš daug galvoju apie mudu.

Mano širdis ėmė daužytis triskart greičiau. Apie Florianą ji iki šiolei neužsiminė nė žodeliu. Gal iš viso tai tik gandas, kad juodu pora?

– Norėčiau, kad mes dar kartelį pabandytume.

Žodžiai, kurių laukiau septynias savaites. Pagaliau ji juos ištarė.

Prisiglaudžiau ir aš. Tiesą sakant, būčiau turėjęs džiūgauti. Bet pajutau keistą tuštumą. Akimirką sulaikiau kvapą. Pasijutau kaip tąsyk, kai ji mane atstatė. Tartum būčiau giliai po vandeniu, visai atitrūkęs, be žemės po kojomis.

Mano tylėjimas nuodijo orą. Sandra tikėjosi kitokios reakcijos.

Juste pajutau, kaip jos kūnas įsitempė.

– Ketinau pagroti tau naujus įrašus! – staiga ji pašoko nuo sofos, lyg nebūtų ką tik uždavusi ganėtinai rimto klausimo. – *Coloured Pieces*. Rūgpiūčio pabaigoje bus pirmasis mūsų koncertas. Būtinai turi ateiti! Lyg ir žadėjo atvykti talentų ieškotojas iš Popakademijos. Turiu pasirodyti puikiai. Turiu! *Būtinai!*

Žinojau apie tą koncertą, juk rašė aname laiške. Ir datą kalendoriuje buvau storai pasibraukęs.

Ji įkišo kompaktą į naujutėlaitį grotuvą. Sandra turėjo du – seną ir naują – muzikinius centrus, vinilų grotuvą ir internetinį radiją. Muzika jai buvo kaip vanduo ir oras.

Per garsiakalbį sugriaudė aštrus gitaros akordas ir tuoj pasigirdo Sandros balsas.

– Veža, ką?

Ji ėmė šokčioti po kambarį, nusičiupo odinį dėkliuką nuo rašomojo stalo ir prisidėjo prie burnos kaip mikrofoną. Galiausiai uždainavo visu balsu.

Šis gyvas pasirodymas buvo tikrai įspūdingas, dabar ji šoko tobulai. Be to, puikiai žinojo, kaip jos balsas užburia klausytojus. Tiesiog fantastika, ką ji išdarinėjo su balsu. Net kūnas ėjo pagaugais besiklausant.

Dainai pasibaigus, ji susiūbavo klubais, žiovaudama įsisprendė kaire ranka į šoną ir begėdiškai sumirksėjo akimis.

– Gal atlikai praktiką pas Madoną? – neištvėriau nesusijuokęs.

Sandra atkišo lūputes bučiniui. Buvo kaip reikiant išišėlusi. Nesupratau, kaip tas mulkis Florianas sugebėjo netekti šitos pasiutmergės malonės. Juk jam tereikėjo truputį pasistengti, o vis dėlto dabar ji stovi prieš mane ir svaido daug žadančius žvilgsnius.

Prasidėjo nauja daina, švelni baladė, ir Sandra ėmė tyliai suptis jos ritmu. Vėl uždainavo, mažumą prarūkytu balsu, lyg būtų lengvai apsinešusi ir šią akimirką tetrokštų tokio bičiuko kaip aš.

Karštis užliejo nugarą nuo sprando iki apačios. Atsilošęs ant sofas žiūrėjau į ją. Tokia graži, ir dar tas balsas – pavergė mane galutinai.

Su Lėja nepatirsiu nieko panašaus.

Šokdama Sandra priėjo artyn.

– Tai kaip, kas ten vyksta tarp judviejų su ta... mažyle?

Ji liovėsi dainuoti ir sūpuodama klubais sustojo prieš mane. Nurijau seilę.

– Tai... Nieko tokio nevyksta. Šiuo metu mes susipykę.

Sandra išsišiepė.

– Taip greit. Kalimeras jau išsigando, kad ten gali būt kas nors rimta.

Staiga ant sienos aptikau dar vieną nuotrauką. Sandra su Florianu, karštai apsikabinę. Fotografuota ne seniau kaip prieš dvi savaites.

– Ko jam išsigąsti?

Nuotaika netikėtai sugedo. Dar ką tik buvau įkaitęs, o Lėja nulindusi į tolimiausią sąmonės kampelį. Bet Sandros žodžiai ir ta nuotrauka vėl švystelėjo Lėją tiesiai į šį kambarį.

Sandra patraukė pečiais.

– Atvirai kalbant, kaip tu įsivaizduoji – save ir ją? Juk tau reikėtų daugmaž viską pamiršti. Diskotekas, vakarėlius, kiną, muziką. Tektų atsisakyti visko, kas yra jėga!

Ji buvo teisi ir vis dėlto neteisi. Buvo pašėlusiu dalykų, prieinamų ir mums su Lėja. Bet Sandra kalbėjo toliau:

– O tavo tėvai – kaip gali iš jų šito reikalauti? Įsivaizduok, kad atsivedi tą Leną į namus. Gal ir tavo tėvai staiga turės išmokti gestų kalbą? Juk pats tuo netiki!

– Ji vardu Lėja, – pataisiau.

Keista buvo girdėti, kaip Sandra mane įtikinėja, – o fone viena po kitos skamba jos dainos. Tartum dviem frontais dorotų mane. Duetu – dainomis ir šnekomis.

Žvilgsniu perbėgau gausybę jos nuotraukų. Visas kambarys buvo sklaidinas Sandros, niekur nuo jos nepasislėpsi.

– Turėtum pagalvoti ir apie Irisę. Nieko sau draugė, sėdi kaip liežuvį prarijusi. Nei kokį juoką suskelia, nei į pokalbius įsitraukia. Tada gali ir manekeną iš vitrinos pasiimt.

Šito buvo per daug: tie du Sandros balsai, gausybė nuotraukų ant sienos ir Florianas, piktdžiugiškai spoksantis į mane. Ir dar kvėpalai, jos mėgstamieji,

tvyrantys kambaryje kaip tuščias pažadas.

- Aš turbūt jau eisiu, - pasakiau atžariai.

- Tikrai nori išeiti?

Sandra liovėsi sūpuoti klubais, švelniai stumtelėjo mane atgal ant sofos ir atsisėdo ant kelių. Mūsų veidai beveik susilietė.

- Nesiginčykim! - staiga jos balsas suskambo liūliuojamai. - Kam to reikia dabar, kai pagaliau vėl esame kartu. Žinoma, gali sau susitikinėti su ta mažyle. Tik neįsivaizduok, kad tarp judviejų kas nors vyksta!

Ji sukikeno, tartum suskėlusi juokelį.

Paskui nusitraukė marškinėlius ir pasislinko artyn. Liemenėlė buvo nauja, tokia žaisminga, su baltais mezginukais, o priekyje ties iškirpte kadaravo sidabruota plastikinė širdutė. Tikriausiai buvo nusipirkusi šį drabužėlį dėl Floriano, o šis paskui taip nusipylė, kad nesugebėjo jos išrengti.

- Aš visą savaitgalį viena, - sušnabždėjo Sandra ir pabučiavo mane į kaktą. - Mama netikėtai išvažiavo su bendradarbe. Į kažkokią ekskursiją.

Pajutau, kaip man pasistojo. Visiškai nepajėgiau susivaldyti.

Sandra mirktelejo.

- Taip ir maniau, kad nori. Juk žinai, kad netrūksta bičių, kurie tau manęs pavydi?

Ji siektelejo sau už nugaros ir pati atsisegė liemenėlę. Ši nuslydo žemyn, sunkios krūtys pakibo man tiesiai prieš veidą.

- Aišku, - teištariau.

Stengiausi kvėpuoti lėtai.

Sandra papurtė galvą.

- Žinai, būtų net juokinga. Jeigu pupytė, su kuria susidėtum po manęs, būtų ne kas kita, o kurčioji. Juk pirmiau buvai su manim. Man tikrai būtų keistas... keistas jausmas. Lyg norėtum tyčia man pakiaulinti.

- Ką turi omeny? - paklausiau sutrikęs.

- Na. Kaipgi atrodo, kai po manęs atsiranda panelė, piniginėje šalia nuolatinio besinešiojanti neįgalumo pažymėjimą? - Ji sukikeno. - Juk aišku, kad nebuvai jos iš tikrųjų įsikliopinęs, viską darei tik tam, kad aš jausčiausi sušiktai. Kad padarytum gėdą ir prieš visus mane pažemintum. Tiek to, aš tau atleidžiu... - Ji švelniai pabučiavo mane į nosies galiuką. - Visa tai supinklinai tik tam, kad susigrąžintum mane. Bet dabar gali nesiginčyti: ta mergina yra absoliučiai kitos kategorijos negu aš. Ji nė iš tolo negali būti man rimta konkurentė! Niekados nė nebuvo.

Švelniai pastūmiau Sandrą į šalį ir atsistočiau. Tikra tiesa, kad vyrus valdo

antras galas. Bet kelios mano smegenų ląstelės vis dėlto dar veikė.

- Turiu eiti, - pasakiau.

Sandra nepajėgė to suvokti.

- Negali būti! Tu rimtai?!

Sumišęs linktelėjau galvą.

- Man gaila. Bet nemanau, kad būtų gerai, jei dabar atsidurtume lovoje.

Sandra nepatikliai nusikvatojo.

- Okei, kaip sau nori! Viliuosi, kad nepraeis nė penkios minutės, ir tu pasigailėsi.

Ji įtūžusi užsisėgė liemenėlę. Begėdiškai gundantis žvilgsnis užgeso, dabar ji žiūrėjo į mane priekaištingai. Sėdėjo ant sofos užsiraukusi - ir staiga tartum sustirusi.

- Aš daviau tau laiko, - paaiškinau labai ramiai.

Mano pulsas daužėsi kaip pasiutęs, buvo sunku įveikti jaudulį. Septynias savaites iš Sandros nebuvo jokio aiškumo, ar mes dar išvis ką nors bandysim. Ir po anos nakties palapinėje daugiau nesimylėjome. Kai išvydau jos nuogas krūtis, maniau, man plyš galva. Bet vis tiek negalėjau. Arba nenorėjau. Tik ne dabar, kai ji taip ilgai manęs neprisileido. Ir kai jos kambaryje ant sienos tebekabo ta sušikta nuotrauka su Florianu. Ir ne po šito šlykštaus komentaro.

Sandra išvis nepažinojo Lėjos. Ir manęs. Šikart įvertino mane neteisingai.

- Daviau tau laiko apsispręsti. O dabar to laiko reikia man.

Žiūrėjau į ją. Buvo dalykų, kuriuos pats norėjau išsiaiškinti.

Nuėjęs iki durų dar sykį atsigrėžiau.

- Ir išvis, kodėl manai, kad turėtume dar kartą pabandyt?

Klausimas nuskambėjo neįprastai karingai. Aišku, norėjosi tikėti, kad ji septynias savaites kas naktį žliumbė dėl manęs. Kad nuoširdžiai ilgėjosi ir galiausiai suprato, kaip labai mane myli. Bet giliai širdyje vis dėlto liko įtarimas: svarbiausia - jos įžeistas *ego*.

Gal iš tikrųjų Sandra nenorėjo susitaikyti su tuo, kad jos konkurente tapo mergina, nė neįsivaizduojanti, kas yra ta muzika. Visi žavėjosi ypatingu Sandros talentu - bet Lėjos pasaulyje tokių gebėjimų išvis nebuvo. Lėjos akimis, Sandra tebuvo gražutė šviesiaplaukė, viena iš daugelio. Niekuo neišsiskirianti. Be tų savo ypatingų gebėjimų. Susiliejanči su aikštelėje besisupančia prakaituotų šokėjų banga.

O galbūt Sandra norėjo susigražinti tikrumą, kad galės mane turėti bet kur ir bet kada? Kad tereikia spragtelėti pirštais, ir viską metęs atbėgsiu?

Tiesą sakant, man buvo į naudą imti ir apversti viską antraip. Sandra teisi,

krūvos bičiukų pavydėjo man šitos galimybės. Sandros troško kone kiekvienas gitaristas per keturiasdešimt kilometrų aplink. Bet buvo ir merginų, besidominčių manim. Man nusibodo būti amžinu paguodos prizui.

Ji skundėsi, kad esu išglebęs ir be iniciatyvos. Dabar kažin ar galėtų taip tvirtinti.

- Kartais moki būti išties negailestingas! - pasakė vilkdamasi marškinėlius.

- Kaip ir tu, - priminiau.

Sandra atsikėlė nuo sofos ir atsisveikindama pakštelėjo man.

- Bet į koncertą ateisi, gerai?

Darsyk pabučiavo ir perbraukė dešine man per plaukus. Ji nemelavo. Praėjo penkios minutės, ir aš jau gailėjausi nepasinaudojęs galimybe.

Juk per didelės sekso pasiūlos pastaruoju metu nebuvo.

- Mika.

Pakėliau akis.

- Bet iki koncerto turi apsispręsti. Aš nesu ta, kuri ilgai rauda bičiuko arba laukia šimtą metų. Puikiai žinai.

Dėl šito neabejojau. Iki koncerto dar buvo likę lygiai keturiolika dienų.

DVIDEŠIMTAS

Kitą dieną oras pagaliau vėl pasikeitė, ir mes su Irise išsiruošėme pasivažinėti dviračiais. Mama su teta Vera išvažiavo į sodininkystės parodą, pažadėjęsios grįžti tik vėlai vakare.

Žinių nebuvo nei iš Sandros, nei iš Lėjos. Dabar jau rimtai savęs klausiau, ar vakar, palikdamas Sandra sėdėti pusnuogę, nebūsiu padaręs didžiausios gyvenime klaidos.

- Aš irgi esu įsimylėjusi, - pareiškė Irisė.

Apsukome du ratus aplink ežerą, tada įsitaisėme prie lauko stalų visai šalia vandens, gėrėme kolą su apelsinų sultimis ir krintome riestainius.

- Ką reiškia irgi?

- Kaip tu su Sandra! - paaiškino Irisė. - Mes norim tuoktis ir galbūt net įsigyti šunį.

- Mes su Sandra išsiskyrėme, - pasakiau jai šimtąjį kartą.

Rodos, mano sesutė niekada to nesupras.

- Ir kas tasai laimingasis? - paklausiau.

Šeima, sėdėjusi kitame mūsų stalo gale, pakilo ir nuskubėjo prie dviračių stovų.

- Amira, - išdidžiai pareiškė Irisė. - Ji tikra turkė, jos tėtis turi restoraną.

Gurkštelėjau savo gėrimo. Jėga. Jei Irisė bus lesbietė ir netrukus pristatys mums savo mylimąją turkę su restoranu, tai ne taip smarkiai kris į akį, kad mano draugė įtartinai tyli. Negi Irisė rimtai? Negi taip būna - septynerių ir jau lesbietė?

- Jūs jau bučiavotės? - atsargiai paklausiau.

Irisė pažvelgė į mane suglumusi.

- Ne. Žaidžiame tėtį, mamą ir vaiką. Tik visą laiką ginčijamės, katra bus tėtis!

- Ar čia laisva? - paklausė priėjęs vyriškis.

Prie jo prisigretino moteris, o už jų...

- Sveikas, seni!

Tai buvo Kevinas, Francės brolis, maudykloje vertėjavęs mudviem su Lėja. Aš atsistojau. Dabar pamačiau ir Francę su Marseliu, žengiančius prie mūsų.

Iš jų veidų atrodė, kad išvydę mane jie tartum pradžiugo. Nepaisant ginčo, išplieskusio Marselio mašiniuke.

- O, jūs pažįstami?

Francės tėvas apsigrėžė ir gestais kreipėsi į dukterį.

Ši linktelėjo galva. Jie sumosavo rankomis, ir tame žodžių kratinyje aš atpažinau Lėjos vardo gestą.

- Turbūt leisite prie jūsų prisėsti? - draugiškai paklausė Francės mama.

- Oi, aišku! - Irisė pasislinko į šalį.

Iškart pamačiau, kaip ji susižavėjusi žiūri į Keviną. Ar turkiškasis-lesbinis etapas - jau praeitis?

Francė su Marseliu atsisėdo prieš mane. Visi vienas per kitą sušneko gestų kalba, Francė garsiai nusijuokė.

Kartkartėmis Francės mama išversdavo man keletą frazių - jie kalbėjo apie Francės ir Marselio kelionę į Berlyną netrukus, paskutinę atostogų savaitę. Berlyne gyveno Marselio teta, turėjo ten siuvyklą.

- Bu-či-nio žy-mė! - išgirdau Keviną aiškinant mano sesutei.

Rankomis jis parodė gana vienaprasmią gestą, o Irisė pakartojo. Buvo aišku, kokia proga: Francei ant kaklo puikavosi bučinio žymė, tartum mergina būtų apsiplikiusi verdančiu vandeniu. Manęs mama šitaip tikrai neišleistų į gatvę.

- Tai jūs visi mokate gestų kalbą? - galų gale paklausiau.

Francės mama susimąstė.

- Tikriausiai dėl to, kad Francė - mūsų pirmasis vaikas, - pasakė. - Ji pati gestų išmoko darželyje, o paskui pamokė ir broliuką. Buvo gražu žiūrėti, kaip juodu smagiai bendrauja. Tada ir mes su vyru pradėjome lankyti pamokas.

- Anaiptol nebuvo lengva apsispręsti, - atsisuko į mane Francės tėvas. - Net kai kurie ekspertai rekomendavo mums vartoti kuo mažiau gestų kalbos. Jiems atrodė svarbiau, kad Francė išmoktų kalbėti ir skaityti iš lūpų. Net per pamokas labiau skaitoma iš lūpų. Dar neseniai kurčiųjų mokyklose gestų kalba buvo net išvis draudžiama, ją mokėjo tik vienas kitas mokytojas! Tiesa, Francė labai neblogai skaito iš lūpų, bet patirtis mums parodė, kad intensyvūs pokalbiai įmanomi tik gestų kalba.

- Bet kaip gali išmokt kalbėti, jei net pats negirdi savo balso? - man pasidarė ištis smalsu.

- Yra specialių ugdymo įstaigų, - trumpai paaiškino Francės tėvas. - Visą vaikystę Francei nuolat teko lankytis audiologijos centre. Gydytoja rodė jai, kokie turi būti pojūčiai gerklėj, tariant vieną ar kitą garsą. Kaip turi gulėti, kaip vartytis liežuvis, kaip turi išeiti oras. Tai labai sunkus darbas. Paskui artikuliacijos pamokos mokykloje. Francė jų nekentė. Reikėjo nuolatos kišti ranką vienas kitam į burną, ir mokytojai buvo tikrai griežti.

Vogčiomis pažvelgiau į Francę. Apsupta šeimos, ji tiesiog pražydo. Tai, ką mačiau prie šito stalo, nė iš tolo nepriminė slegiančio vaizdo, mano patirto Lėjos

namuose.

- Kevinai! Tučtuojau liaukis! - Francés mama piktai pervėrė sūnų akimis.

Matyt, jis parodė mano sesutei gestą, nederamą vartoti viešumoje.

Irisė nekaltu veidu atsigrėžė į mane ir nusišiepė.

- O tu draugauji su Lėja? - paklausė Francés mama.

- Ne visai, - papurčiau galvą. - Mes tik susipažinome. Ir viskas.

- Ji miela mergaitė.

Francés mama sakė tiesą.

- Miela, - linktelėjau, - bet su ja nelengva.

Francė atsistojo ir persėdo prie manęs. Niekaip negalėjau atplėšti akių nuo dėmės ant jos kaklo. Tamsiai raudonos dėmės. Lyg Marselis būtų jai įkandęs.

„Lėja tavęs ilgisi“, - parodė ji gestais taip, kad kiti nematyto.

Nepatikliai pažvelgiau į ją.

„Iš kur žinai?“

„Visą laiką tupi namie ir žiūri tuos savo keistus filmus. Be to, verkė - mačiau, kai kalbėjomės su ja šįryt.“

„Verkė?“

„Turbūt, - trūktelėjo pečiais Francė. - Bent jau atrodė apsiverkusi, esu tikra, dėl tavęs.“

* * *

- Gal dabar aš visgi įsimylėjau Keviną, - nutarė Irisė.

Pastatėme dviračius garaže. Padėjau jai prirakinti.

Garaže jau stovėjo tėčio automobilis, vis dėlto jis sugrįžo ankstėliau.

- Dar turi šiek tiek laiko apsigalvoti, - nuraminau Irisę.

- Ar galiu trumpam pas Idą?

Ida buvo geriausia Irisės draugė. Ji gyveno gretimame name ir rinko *Kinder Surprise* kiaušinių staigmenas, o šokoladinį luobą visados sušlemšdavo iš karto, todėl pati truputį panėšėjo į peršertą mopsą. Visa laimė, kad Irisė įsimylėjo ne Idą.

- Gali, bet iki vakarienės pareik.

Irisė išbėgo, o aš patraukiau namo.

Atsirakinęs duris pamačiau tėtį, pasirėmusį tarpduryje. Rankoje jis laikė alaus butelį ir atrodė kaip reikiant girtas.

- Tau negera, tėti?

Numečiau kuprinę ant žemės ir priėjau artyn. Tėčio paakiai buvo pajuodę, jis

atrodė išties suknistai. Koridoriuje tvyrojo aitrus alkoholio tvaikas. Jis apsisuko, susvyravo ir vos nesitrenkė į stalo kraštą.

Taip, dabar mes buvome žiauriai nutolę, bet staiga pajutau, kad jis man artimas ir savas, kaip anksčiau.

- Tau jau gana, tėti!

Atėmiau iš jo butelį ir nuėjęs į virtuvę iškliukinau rudą skystį lauk. Šalia kriauklės stovėjo atkimštas viskio butelis. Įdėjau jį į šaldytuvą. Laimė, mamos nebuvo namie ir ji nematė tėčio šitaip prisiliubusio.

Jis spoksojo į mane paraudusiomis akimis.

- Ačiū, vaikine! - suvogravo, lyg gavęs iš manęs dovanų. - Užsitarnavai papildomų kišenpinigių!

- Eik į lovą ir išsimiegok, - parodžiau laiptų link.

Tėtis tingiai linktelėjo. Bet niekur nėjo, tik spoksojo į mane.

- Žinai, Mika. Visados žmogus manai, kad kada nors suaugsi ir viskas bus tavo valioje. Bet taip nebūna. Nori, kai ką tau pasakysiu?

Neatsiliepiu. Šito man buvo per daug. Tėtis kėlė gailestį, bet, kita vertus, ir pasišlykštėjimą. Ką gi jis ketina pasakyti?

- Vieną dieną pabundi - ir tau keturiasdešimt. Bet jausmai... viskas lygiai kaip tada, kai buvai penkiolikos!

Žmogus nusipezėjo į lankas.

- Aš prisišiuokšlinau, Mika. Klaikiai prisišiuokšlinau.

Pajutau, kaip nemaloniai nudiege skrandžio duobutėje. Kad ir kas tai būtų, nenorėjau nė girdėti.

- Visi kartais pašiukšlina, - bandžiau paguosti. - Įprastas dalykas.

Vėl prisiminiau Lėją. Aš ją myliu, bet vis tiek susinioviau mašinoje. Ir Sandrą myliu, ji man savaip artima. Bet vis tiek nuvyčiau ją ir palikau pusnuogę sėdėti ant sofos.

Kartais pridirbi visokių kiaulysčių, nors ir myli. O gal kaip tik todėl?

Aš *myliu Lėją*. Šis sakinytis pamažu įgavo pavidalą mano galvoje. Mintyse pakartojau jį du tris kartus ir akimirką pats nustebau.

- Kas ten per gandas apie kurčią mergaitę? - tėtis susvyravo ir nusitvėrė už laiptų turėklų. - Juta kažką nugirdo iš Sandros. Kad tu įsimylėjai kurčiąją. Niekaip nepatikėčiau.

- Bet tai tiesa.

Stovėjome vienas prieš kitą kaip spektaklyje. Smagi scena - girtas tėvas ir sūnus. Tik tekstas atrode nei šioks, nei toks, nė kiek nejuokingas.

- Apgailėtina, kad nieko mums neprasitarei. Nei mamai, nei man. Nenorėtume

apie tokius dalykus išgirsti iš svetimų.

- Taigi Juta ne svetima.

Pažiūrėjau į tėtį. Jis nusuko akis ir paraudo.

- Juta... - žioptelėjo gaudydamos orą, tartum dusdamos.

Nusigręžęs pažvelgiau pro virtuvės langą. Po kaimynų sodą siautė Irisė su drauge.

- Tu taip keistai tada reagavai, per Irisės gimtadienį. Be to, aš visados maniau, kad jūs labai prisirišę prie Sandros. Žinai, Lėja gerokai kitokia, - mėginau jam paaiškinti.

- Kiekvienas žmogus visiškai kitoks. Tai ir yra esmė!

Storulė Ida nudribo, sesė padėjo jai atsikelti.

- Tai ar pristatysi mums kada nors tą mergaitę?

Rodos, tėtis ėmė pamažu blaivėti.

Pakreipiau galvą.

- Šiuo metu ji nenori manęs matyti. Jeigu kas nors pasikeistų - mielai.

- Gerai, tai aš einu į viršų prigulti.

Palypėjęs tris pakopas, jis vėl atsisuko. Klupinėdamas grįžo atgal ir sugriebė mane. Taip ir stovėjome. Valandėlę, tvirtai apsikabinę, kaip tada, kai mirė senelis.

- Ačiū, Mika!

- Už ką?

- Ką aš žinau. Už šį ir tą. Už viską.

DVIDEŠIMT PIRMAS

Pamačiau Lėją kitoje gatvės pusėje. Visą priešpietę tryniausi po jos kvartalą, vildamasis kur nors aptikti. Nelauktai ji išdygo lyg iš žemės – išėjo iš mėsinės ir čia pat dingo už duoninės durų. Manęs nepastebėjo.

Visą savaitę iš Lėjos nieko nebuvo girdėti. Nusiunčiau jai prancūzišką filmą, pridūres porą taikių eilučių. Francė tikriausiai suklydo. Lėja verkė visai ne dėl manęs. Kai slegia meilės rūpesčiai, gavęs kito ženklą, žmogus paprastai atsiliepia.

Į mano ženklą Lėja nieko neatsakė, nė nepadėkojo už siuntinėli. „Tiesiog kartu“ – tikėjausi, kad ši filmo pavadinimą ji supras kaip paraginimą.

Akimirką norėjau eiti savais keliais. Juk buvo aišku, kad Lėjai manęs nereikia. O Sandra spaudžia apsispręsti, tai ko aš dar laikiu?

Vis dėlto įsidrąsinęs perėjau gatvę. Pastūmiau duris, suskambo varpelis. Visi, išskyrus Lėją, atsisuko.

Sumišęs šyptelėjau.

Prie prekystalio kaip tik atėjo Lėjos eilė.

– Ruginės duonos, – paprašė ji garsiai ir parodė pirštu.

Nepasakytum, kad jai pavyko, net žodį „duonos“ ištarė nelabai suprantamai. Bet parodė kaip tik tą kepalą, kurio norėjo, todėl galėjai suvokti.

Stovinti prieš Lėją storulė staiga atsigrėžė it įdiegta ir piktai įsispoksojo į ją.

– Jau prisigėrusi, o dar tik vidurdienis! Viršūnė, iš tiesų!

– Ko gero, protiškai nesveika, – raminau sumurmėjo vyras Lėjai už nugaros.

– Ruginės duonos, – narsiai pakartojo ji.

Jauna duoninės pardavėja vėpsojo į ją be nuovokos. Paskui nusižiovavo ir, pačiupusi nuo lentynos, įdėjo į maišelį kepaliuką duonos su saulėgražom.

Lėja sumokėjo, apsisuko – ir sustojo prieš mane kaip įbesta.

Nebūčiau galėjęs pasakyti, ar apsidžiaugė, ar supyko mane pamačiusi. Jos veidas nieko nereiškė, atrodė pavargusi, ir tiek.

„Labas“, – pasisveikinau gestais.

Lėja linktelėjo.

„Nuostabu. Būtinai atsirandi gražiausiomis akimirkomis, kokias šiame pasaulyje gauna patirti kurtieji! Kitąkart ateik aplankyti manęs mokykloje. Ten per trumpiausią laiką išvysi visą mano kasdienybės spindesį.“

Ji pavartė akis – nesusilaikiau nešyptelėjęs.

„Nesijuok. Tu išvis nežinai, ką tai reiškia. Kai į tave amžinai spokso, lyg būtum

kokia gyvenimo atplaiša. Bent kartą norėčiau atėjusi į parduotuvę ką nors ramiai nusipirkti, ir kad niekas nespigintų į mane akių. O duonos su saulėgražom nekenčiu.“

Sutrikęs žiūrėjau į Lėją.

„Ar žinotai, kad auksinės žuvelės gali susirgti jūros liga?“

Širynt nugirdau šią žinią per radiją. Niekam nereikalingą. Įsidėmėjau ją dėl Lėjos.

„Ir tai turi mane paguosti?“ – nusišypsojo ji.

„Gal bent kiek. Nesąmonė, aišku. Būti tokia jūros ligos kamuojama žuvele.“

Link mūsų yrėsi storulė, nusipirkusi tris pilnutėlius maišus spurgų. Pamatė mus su Lėja gestikuliuojant, ir jos priešiškumas kaipmat virto susižavėjimu.

– Ak, šit kaip, mažutė yra kurčnebylė, – sušneko ji.

– Na, nebylė tai ji nėra, – atsakiau už Lėją. – Juk ką tik girdėjot. Ji tik kurčia, ir viskas.

Moteriškė atjausdama nužvelgė Lėją.

– Atsiprašau! – suriko jai į ausį. – Nenorėjau nieko blogo! Mano motina irgi priekurtė!

Lėja linktelėjo galvą.

„Atstok, stora karve!“ – atsakė jai gestų kalba, gražiai šypsodamasi.

Storulė visa švytėjo.

– Nuostabu – toji gestų kalba! Gryna poezija!

Ji prasibruko pro mus ir išsmuko į lauką.

Mudu su Lėja pažvelgėme vienas į kitą. Ir pratrūkome juoktis.

* * *

– Gerai. Ar vis dar sakysi, kad nesi įsimylėjęs mano mažylės sesutės?

Sindė sėdėjo šalia manęs virtuvėje ant kampinio suolo. Ji padėjo ant stalo raudoną *Uno* kortą.

Lėja ilgai negalvojusi parsivedė mane namo pietų. Šįkart viskas ėjosi sklandžiai. Prie stalo mes su Lėja kalbėjomės dviese, o paskui jos mama papasakojo linksmą istoriją iš Lėjos vaikystės; pasakojimas buvo suprantamas ir jai. Aš ją stebėjau. Surankiojusi paskirus žodžius ir nuotrupas, kurias pavyko perskaityti iš lūpų, Lėja susidėliojo iš jų visumą.

Mama pasakojo apie tai, kad Lėja ilgai, beveik iki septynerių metų, manė, jog gyvūnai moka kalbėti. Buvo taip nusprendusi, nes ne kartą matė, kaip kaimynų katė išsižioja, o tada kaimynė pakalbina gyvūnelį ir duoda jam ėsti. Be to, syki

Lėja skaitė komiksą apie tris paršiukus. Ten išpiešti žodžių burbulai savaime pakišo mintį, kad gyvūnams visai įprasta šnekėtis.

Šis nesusipratimas išaiškėjo tik antroje klasėje.

Dabar Lėja plovė indus, tėvai buvo persikraustę į terasą, o aš visai stengiausi prisigerinti Sindei. Kas žino, gal kada nors teks susigiminiuoti? Tyčia leidau jai laimėti *Uno* partiją.

– Mes tik draugai, – pasakiau iš naujo maišydamas kortas. – Bet pripažįstu, ji man patinka.

Sindė padalijo kortas. Gavau tikrai neblogas.

– Palauk, kada nors patirsi, kaip ji iššėlsta. Kartais Lėja būna žiauriai agresyvi, patikėk manim.

Ji atvertė nuliuką – pradėjome lošimą.

– Kodėl?

– Tarkim, kai kas nors užkalbinęs palieka ją gatvėje. Jei paklausia kelio arba kiek valandų, o paskui supranta, kad ji kurčia. Daugelis tada tiesiog apsigręžia ir nueina. Šito ji negali pakesti, pulte užsipuola vargšeli. Įvelia į niršias principines diskusijas. Jei netyčia būni šalia, jausmas ne iš maloniųjų! Uno!

Aš padėjau mėlyną kortą.

– Uno! Uno! – Sindė numetė ant malkos paskutinę kortą. Ji laimėjo.

Lėja išleido iš kriauklės nešvarų vandenį ir atsuko čiaupą, kad pribėgtų naujo. Pati nosisukusi ėmė dėlioti sausus indus į lentyną.

– Tuo bus! – pasakė Sindė. – Klasikinis atvejis.

Nesupratau, apie ką ji šneka. Sindė mostelėjo į kriauklę. Vanduo tryško iš čiaupo, kriauklė buvo beveik pilna.

Tuo tarpu Lėja kuo ramiausiai dėliojo indus. Ir nė kartelio neatsigręžė pažiūrėti į bėgantį vandenį.

Sindė parėmė ranka galvą. Paskui atsistojo ir nuėjusi užsuko vandenį.

– Žinai, kiek jau kartų Lėja yra užtvindžiusi virtuvę? Ir vonią? Dabar jai išvis uždrausta maudytis vonioje, gali tik po dušu. Negirdi šniokščiančio vandens – tai ir užmiršta laiku užsukti čiaupą.

Baigusi tvarkyti indus, Lėja atsigręžė. Išvydo seserį, stovinčią šalia pilnutėlės kriauklės, ir paraudo.

– Velnias, – sumurmėjo Sindei.

Toji metė į Lėją priekaištingą žvilgsnį ir grįžo pas mane, prie stalo.

– Matai? – paklausė. – Ar nesakiau?

Man visai nepatiko, kaip ji Lėjos akivaizdoje apie ją kalba.

– Tavo eilė dalyti! – atkišo man kortas Sindė.

Šįkart kaip reikiant pasistengsiu, kad ji pralaimėtų!

* * *

„Ačiū, beje. Filmas buvo gražus“, – pasakė Lėja, kai pagaliau atsidūrėme vieni jos kambaryje.

Ji patraukė į šalį lovos užuolaidą, ir mes pritūpę ėmėme šnekučiuotis. Sėdėjau įsitempęs. Vis klausiausi žingsnių koridoriuje, nors nedarėme nieko draudžiamo.

„Kur tu dingai, kodėl neatsiliepei?“

Per pastarąją savaitę Bitės kursuose padariau neįtikimą pažangą. Ir kartu man tapo aišku, kad prireiks ne vienu metų, kol bent kiek padoriau pramoksiu gestų kalbos. Negrabūs mano rankų mostai Lėjai tikriausiai atrodė kaip visiškas kratinyš, iš jo ji turėjo vargais negalais susidėlioti prasmę, kaip skaitydama iš lūpų.

„Man reikėjo pagalvoti“, – atsakė Lėja.

Mudviejų pečiai susiglaudė. Pajutau nenumaldomą norą pagaliau ją pabučiuoti. Norėjau ją paliesti, paglostyti garbanotus plaukus. Padėti galvą jai ant peties, priglusti prie kaklo. Uosti jos kvapą. Norėjau...

„Aš nenorėjau visko nutraukti, – pridūrė Lėja. – Bet turi pripažinti, šita istorija gerokai sudėtinga!“

„Meilė visados sudėtinga!“ – pasakiau.

Širdis ėmė daužytis. Pagaliau prakalbau apie meilę neapsimetinėdamas, tartum tai būtų kas kita.

„Bet šita dar sudėtingesnė, – laikėsi savo Lėja. – Mūsų gyvenimas visiškai skirtingas, argi nematai?“

Mano žvilgsnis nuslydo fakso aparatu ir vaizdo telefonu.

„Ar žinai, kad dauguma kurčiųjų tuokiasi tarpusavyje?“ – paklausė ji.

Papurčiau galvą. Man toptelėjo Irisės Nuotaka Barbė. Ir žirgas, grojantis vestuvių valsą. Kažin, ar būna kurčių Barbių? Visai įmanoma, juk iš pažiūros to nematyti.

„Kurtieji turi savas kelionių agentūras, savas diskotekas ir klubus. Mes susikuriame savų anekdotų, turime savo kalbą, savo atskirą kultūrą. Atskiros, visai kitokios ir mūsų problemos, ir baimės, kitokie mūsų sunkumai. Mes gyvename savame, atskirame pasaulyje, su girdinčiųjų pasauliu jis velniškai mažai susijęs!“

Pripažinau, kad tai tiesa.

„Bet vis dėlto mes daug ką galime daryti drauge! – priminiau jai. –

Sainmarkas, jo koncertas buvo jėga!“

Abu paskendome kiekvienas savo mintyse. Prisiminiau ginčą dėl vaikų. Kurčias Lėjos vaikas? Pirmiausia jis dar turi atsirasti! Vos pagalvojus apie tai, tučtuojau prieš akis iškilo mėgstamiausias mano vaizdinys. Net ir nuo rimtų minčių apie mus būtinai turėjau peršokti prie sekso temos.

Ar yra koks nors atskiras kurčiųjų seksas? Aišku, ne. Du žmonės mylisi, ir tiek. Gerai, tikriausiai tenka apsieiti be gašlių žodelių, bet aš ir šiaip nesu didelis jų ekspertas.

– Kai kurie dalykai juk tokie patys, – sumurmėjau.

Neparodžiau gestais, bet svarbiausius žodžius Lėja perskaitė iš lūpų. Pažvelgėme vienas į kitą, ir akimirką nugrimzdau žaliose jos akyse.

– Kas tokie patys? – paklausė Lėja balsu.

Šįkart jos tartis buvo labai aiški. Supratau kiekvieną žodį.

– Pavyzdžiui, tai!

Pasilenkiau ir pabučiavau ją. Žiauriai susijaudinau, kai mano lūpos švelniai prigludo prie jos lūpų. Liežuviai iš pradžių atsargiai, paskui vis aistringiau ėmė glostyti vienas kitą. Mano ranka palindo jai po marškinėliais. Lėja buvo tokia glosni, kad akimirką pamaniau mirsiąs.

„Nereikia čia“, – ji atstūmė mano ranką.

Lėjos skruostai buvo įkaitę. Paslėpiau veidą jos plaukuose.

Kai ištrūkau iš Lėjos glėbio, ji plačiai šypsojosi.

„Okei. Turbūt tai buvo mūsų pasaulių kaip aibių sankirta“, – parodė paraidžiui.

Šita aibių sankirta man patiko, nors šiaip per matieką buvau tikras lopas.

„Einam kitą savaitę į kiną – prie *Freak City*, po atviru dangum?“ – viltingai pažvelgė į mane Lėja.

Apdujęs linktelėjau galvą. Mano smegenys virto ištežusia koše, kūnas pritvinko adrenalino. Ateityje darysiu viską, ką tik Lėja pasiūlys. Viską, kas suteiktų progą ją pamatyti ir pratęsti šitą bučinį.

„Tomekas rodys „Naująjį *Paradiso* kino teatrą“, superinis filmas!“

Pavadinimas man nieko nesakė.

„O kada?“

„Lygiai po savaitės. Kitą sekmadienį, vakare. Rugsjūčio 31-ąją.“

Šūdas. Sandros koncertas. *Coloured Pieces* parke, atviroje scenoje. Ir talentų ieškotojas, atvyksiantis jų paklaudyti. Tvirtai pasižadėjau Sandrai, kad ateisiu. Jei šįkart nusimuilinsiu, viskas baigta. Galutinai ir amžiams.

„Aš... – sumišęs spoksojau į Lėją. – Aš pažadėjau savo buvusiajai nueit į jos

koncertą. Ji pirmąsyk dainuos su nauja grupe. Tas pasirodymas gana svarbus.“

Lėja linktelėjo, lyg tai būtų visiškai nieko baisaus.

„Suprantu. Nieko tokio. Aš dažnai einu viena į kiną. Pripratusi.“

„O gal norėtum su manim? – maldaujamai paklausiau. – Turiu galvoj, į koncertą.“

„Koncerte man keblu, – atsakė ji rimtai. – Kažkaip sunku išsipaišyti.“

Kartais ji būna tiesiog saldi. Nusikvatojau.

Ji padėjo ranką man ant peties.

„Klausyk, ar gali būti, kad tavo buvusioji nori tave susigražinti?“

Pakreipiau galvą. Kaip ji ir vėl išigudrino suprasti?

„Galbūt“, – pasakiau.

„O tu? Irgi to nori?“

Lėjos skruostai pagaliau atgavo įprastinę spalvą. Tebejutau jos bučinį ant lūpų. Kaip gestais pasakyti, kad noriu dar? Ne šnekėtis, o glamonėti ją. Visą laik.

Patraukiau pečiais.

„Ką aš žinau, ko noriu? Šiuo metu man viskas susimaišė. Supranti?“

„Aišku“, – linktelėjo Lėja.

Vėliau, kai jau buvau namie, ji atsiuntė žinutę. „Ar girdėjai, kad norėdami pasakyti „taip“ bulgarai purto galvą?“

Pats sau palingavau galvą. Ne, negirdėjau.

DVIDEŠIMT ANTRAS

Sėdėjome su Irise mano kambaryje ant grindų, apsiskleidę šimtais kompaktų ir jų dėkliukų. kažkas pabeldė, mudu pakėlėme akis.

Pro duris įlindo išsišiepęs Kalimeras, visas įdegęs saulėje.

Mano pyktis kaipmat išgaravo. Buvau jam iš širdies dėkingas, kad padarė pirmą žingsnį, kad užėjo pas mane. Taip seniai nebuvo jo matęs – rodos, prabėgo amžinybė.

– *iHola amigos!*⁷

Jis iškratė maišelį šalia Irisės. Išbyrėjo visokiausių ispaniškų žaisliukų. Ir baisi plastikinė tango šokėja, ir dar du neužrašyti atvirukai su nuogomis pupytėmis.

– Šiaip tuos atvirukus norėjau išsiųsti jums su Basčiu paštu. Bet niekaip nesuspėjau!

Irisė tuoj nusičiupo bjauriąją plastikinę figūrėlę.

– Čia man? – paklausė.

– Iš tikrųjų labiau Mikai, – Kalimeras dėbtelejo į mane. – Pripučiamas man buvo per brangu.

– Idiote tu! – atsistojęs apkabinau jį.

– Dovanoju ją tau! – pasakiau Irisei, kuri buvo vėl beįsižeidžianti.

Sesutė patenkinta prispaudė šokėją prie krūtinės ir grįžo toliau naršyti kompaktų.

– O ką jūs čia dirbate? – Kalimeras nudribo į mano lovą ir ėmė dairytis po chaosą ant žemės.

– Irisė nori įrašyti muzikos į kompaktą. Ji... įsimylėjo.

Irisė rimtai pakinkavo galvą.

– Šitą dainą įrašyk. Labai juokinga! – bakstelėjo į kažkurį rinkinio pavadinimą.

– „Klaudija turi aviganį“? *Die Ärzte*⁸? Šitas gabaliukas tikrai nepateks į tavo kompaktą. Čia ne vaikams.

Kalimeras nusižvengė. Buvo laikas, kai mes žavėjomės šia grupe, visų pirma, senaisiais gabalais.

– Nagi. Tai kas tas bičas? – paklausė Kalimeras Irisės.

– Amira, – atsakė Irisė. – Bet gal kompaktą padovanosiu Kevinui, jei Amirai nepatiks.

Kalimeras įsispoksojo į mano sesutę.

– Pakeitėt programą, kol manęs nebuvo? – atsisuko į mane. – Ar gerai nugirdau? Amira? Skamba lyg ir... moteriškai?

Pavarčiau akis ir linktelėjau.

- Šakės, seni!

- Prilaikyk savo nešvankią vaizduotę.

Irisė atkišo man kitą plokštelę. Iš mamos kolekcijos.

- Ta daina su raudonomis rožėmis man graži!

Hildegarda Knė⁹ Amirai turėtų labiau patikti negu įtartina, neleistina dainelė apie Klaudiją, susidėjusią su savo aviganiu.

- Gerai, šitą irgi perrašysiu. Bet dabar gana. Dešimt dainų užteks.

Prisiminau Bastį, kadaise irgi įrašiusį kompaktinę plokštelę Elenai. Netrukus po to jie tapo pora. Tąkart Bastis dirbo valandų valandas, kol atrinko, ką įrašyti - švelnias melodijas, sentimentalius šlagerius, meilės balades. Dovanoti viens kitam muziką man visuomet atrodė žiauriai romantiška. Mudu su Sandra irgi taip darydavom. Sandra dažniausiai dovanodavo savo dainas. Bet kartą įteikė man kompaktą su visų laikų blogiausiomis meilės dainomis. Dainos išties buvo sušiktos, bet pati mintis pasirodė šmaikšti.

Sandra... Man pasidarė liūdna.

Paskui staiga toptelėjo: plokštelė Kalimerui.

- Tu irgi gausi kompaktą! - pašokau.

- Nuo tavęs? Mielasis, ką tu, nerei...

- Oi, užsičiaupk!

Nuėjau prie rašomojo stalo ir pamėtėjau jam dėkliuką.

- Sainmarkas. Kurčiasis reperis!

- Kvėšasis reperis? Tai kad visi reperiai kvėšos, toks darbas!

- Klausyk, Kalimerai. Aš sakiau - kurčiasis.

- Gerai jau, gerai.

Kalimeras nuėjo prie mano grotuvo ir įdėjo kompaktą.

- Geras, seni. Man patinka. Tikrai man patinka.

- Mes būsime visai vieni, šešias savaites! - neištvėrė nepasipuikavusi naujiena

Irisė. - Ir rengsime su Mika iškylas, ir jis mane prižiūrės. Ir aš galėsiu kas dieną jo kambaryje klausytis savo garsinių knygelį.

- Kitais metais, - priminiau Irisei. - Per kitas vasaros atostogas. Ne šiomet.

- Šešias savaites? O kodėl?

Kalimeras ir vėl drybsojo ant mano lovos. Jis atrodė neįprastai atkutęs, tik dar negalėjau pasakyti, iš kur tas išpūdis. Ta šypsena, lyg paspaudus mygtuką nušvitusi veide, vos jis įžengė į kambarį. Matyt, per tą laiką kažkas įvyko.

- Mūsų tėvai važiuos į Suomiją, - paaiškinau. - Išsinuomos namelį ant ratų ir keliaus po šalį. Ketino jau prieš dešimt tūkstančių metų.

- Tikrai? - suraukė kaktą Kalimeras. - Antrasis pavasaris, nejaugi?

Patraukiau pečiais. Nuotaika namie buvo keistoka nuo tada, kai tėtis nusmigo praėjusį sekmadienį. Paskui abu tėvai susibarė, smarkiai apsiriejo. Manęs nebuvo, man tik Irisė papasakojo.

Šiandien rytą juodu pranešė mums apie savo sprendimą vis dėlto nepirkti virtuvės, tik naują viryklę. Atseit už sutaupytus pinigus kartu praleisią atostogas.

Su Juta mama irgi susipyko. Jos visiškai nutraukė ryšius, o Juta atsiuntė mamai gėlių puokštę.

Irisė atsistoj, susirinko ispaniškus saldumynus ir išsmuko į savo kambarį. Išgirdau, kaip atidarė spintą ir turbūt sukišo ten maišelius.

- Na, tai kuo ji vardu? - įsmeigiau akis į Kalimerą.

- Kas tokia? - jis ir vėl išsišiepė taip plačiai, lyg būtų įsikandęs skersą bananą.

- Ta moteris, atėmusi iš tavęs nekaltybę. Tiesiog ant kaktos parašyta.

- Ką reiškia - atėmusi nekaltybę? Žiauriai skamba. Tartum aš būčiau mergaitė, o ne atvirkščiai.

- Tu ir esi mergaitė, Kalimerai. Visados buvai. Susitaikyk su tuo.

Jis sudejavo ir pakišo rankas po galva.

- Okei. Prisipažįstu. Tai įvyko Madride. Jos vardas Berbelė, baisiai karšta panytė.

- Berbelė? Iš vardo nepasakytum, kad ispanė.

Ir nepasakytum, kad karšta, bet šitai geriau nutylėjau.

- Nee. Ji iš Miuncheno. Susipažinome viešbutyje, prie švediško pusryčių stalo. *All you can eat*. Nežinojau, kad ir *tai* įskaičiuota į kainą.

- Ir ką? Buvo gerai?

- O, neblogai, - nutaisęs svajingą veidą, atsakė Kalimeras. - Man atrodo, turiu įgimtą talentą. Bet ar tai visados tetrunka pustrėčios minutės? Trumpokas malonumas.

Užverčiau akis į dangų. Kambarin sugrižo Irisė, ir mes skubiai pakeitėme temą.

- Šįvakar bus šventė prie Kastinio ežeriuko. Didžiulis laužas, aibė gitaristų ir visa kita. Gal einam? - pasiūlė Kalimeras.

Svarsčiau.

- Berbelė irgi ateis, - primygtinai pridūrė mano geriausias draugas.

Dabar ir pats galiausiai išokęs į traukinį, jis, aišku, norėjo mums parodyti savo laimikį. Pamatyti pavydą mano akyse, kai pristatys man Berbelę. Pavėluotas kerštas už mano naktį su Sandra.

- Galima ir man kartu? - Irisė žiūrėjo į mane šunelio akimis.

- To betrūko! - atkirtau. - Superidėja! Nieko geresnio nesugalvosi!

- Tikrai? - apsvaigo Irisė. - Bėgu paklausti mamos!

Ir dingo koridoriuje. Nuostabu. Su ironija, atrodo, ji dar nepažįstama.

- Jėga, seni! - Kalimeras sviedė pagalvę man į galvą. - Bus tikrai smagu visiems susitikt. Bastis su Elena irgi ateis. Gal ir Sandra pasirodys! Būtų super, visai kaip senais laikais.

Bet kas buvo - pražuvo. O dabar yra dabar, ir aš dar ne visai susivokiau, ko iš manęs nori režisierius ten, aukštai. Kad vis dėlto vėl susiečiau su Sandra? Mano bičiulis, matyt, rimtai to troško.

Vis dar pykau ant Kalimero, kad skambino Sandrai. Iki šleikštulio kniso vien mintis, kaip juodu narstė mane su Lėja.

Ir iš viso: Lėja. Apie ją Kalimeras iki šiolei neužsiminė nė žodeliu.

- Su Sandra pasimatysime poryt, per koncertą. Ji nori, kad iki to laiko apsispręščiau!

- Tai ko dar lauki? - nesuprato Kalimeras. - Gali jai pasakyti ir šįvakar.

- Ką?

- Kad nori ją susigražinti. Man rodos, tik dėl to ir maliesi visas šitas savaites.

Kalimeras ir vėl nė velnio neįsikirto.

- Šiuo metu aš maluosi dėl to, kad yra ir kita mergaitė. Lėja - prisimeni? Ant šitos lovos apie ją kalbėjom!

Kalimeras pliaukštelėjo sau per kaktą.

- A, tikrai. Buvo kažkas tokio. Tylūs vandenys gilūs, tik tiek tegaliu pasakyti. O gal ji turi klausos aparatą?

- Ne! - itūžęs persmeigiau jį žvilgsniu. - Ar vienasyk gali liautis laidęs apie ją idiotiškus juokelius?

- Bet aš rimtai, - pasiteisino Kalimeras. - Ar ji iš tikrųjų ničnieko negirdi?

Linktelėjau galvą.

- Ničnieko. Nė garso.

Į kambarį įgriuvo Irisė.

- Leido! Man leido!

- Gerai jau! - pasidaviau. - Bet dėl tavęs devintą valandą neisiu namo. Jeigu pavargsi, turėsi sukąsti dantis!

- O Sandra? - Irisė maldaujamai įsisiurbė į mane. - Galim jai paskambinti ir pasikviesti. Ji tikrai apsidžiaugs!

- Su Sandra susitiksiu sekmadienį, - ir išspraudžiau sesutei į rankas šviežiai iškeptą kompaktą. - Šįvakar ateisiu su Lėja.

[7](#) Sveiki, bičiuliai! (isp.).

[8](#) „Gydytojai“ (vok.) – Berlyno roko muzikos grupė, pradžioje susibūrusi groti pankroką.

[9](#) Hildegard Knef (1925–2002) – garsi vokiečių aktorė, dainininkė ir rašytoja.

DVIDEŠIMT TREČIAS

- Sveiki.

Kalimeras ir Lėja neryžtingai pažvelgė vienas į kitą. Bastis su Elena irgi atėjo laiku. Jie dėbčiojo į Lėją, tarsi ši būtų ką tik išlipusi iš skraidančios lėkštės.

„Tai tavo bičiuliai?“ – paklausė Lėja gestų kalba.

„Taip, deja!“ – atsakiau, ir abu nusišypsojom.

- Šakės! – papurtė galvą Kalimeras. – Tu tikrai moki su ja susikalbėti! Ko ji paklausė?

- Ar tu tas garsusis pustrėčios minutės bičas, – atkirtau.

- Yra poreikis? Dar turiu laisvo laiko ryt nuo trys minutės po keturių iki penkios po keturių, galėčiau paskirti!

Nejaukiai nusijuokėme.

Lėja klausiamai žvelgė į mus. Pabandžiau išversti jai nevykusį pokštą, bet man nepavyko.

Stojo nejauki tylą. Bastis, Kalimeras ir Elena stypsojo, tartum laukdami, kad pasakyčiau prakalbą. Niekas neištarė nė žodžio, Bastis nusičiaudėjo, Elena atsikrenkštė.

- Į sveikatą, – savo monotonišku balsu pasakė Lėja.

- O, va ir ji, Berbelė! – su palengvėjimu šūktelėjo Kalimeras ir pamojavo mergaitei ant juodai ir geltonai dryžuoto dviračio.

Berbelė buvo nedidukė ir spuoguota, be to, ganėtina neformalė. Mūvėjo batikines kelnes ir vilkėjo palaidinę, atrodančią taip, lyg ant jos būtų atlikusi nevykusį bulvinių atspaudų eksperimentą. Bet ji išlaisvino mano geriausią draugą iš nuožmiosios nekaltybės jungo, todėl nusprendžiau besąlygiškai ją mylėti.

- Labas visiems! – nusilenkė mums Berbelė.

- Sveika, – papurčiau jai ranką.

- Fainas dviratis, – pagyrė Elena. – Pati išdažei?

- Per dailės pamoką. Janošo Tigrinė Antis, patys matot, – pridūrė Berbelė.

- Janošas jėga, – pareiškė Bastis. – Kokius dažus naudojai? Čia lakas?

Berbelė pradėjo aiškinti.

- O judu su Kalimeru – tikrai susipažinote Madrیده? – vėl paklausė Elena.

Berbelė nuraudo.

- Taip. Prie švediško stalo per pusryčius. Kalimeras užpylė man ant kelnių litrą apelsinų sulčių.

Nusijuokėme.

Nesijuokė tik Lėja. Vogčiomis dirstelėjau į ją. Buvo tiesiog neįmanoma išversti jai tą gyvą žodžių srautą.

- O kurioj vietoj Miunchene tu gyveni? Centre?

Elena be paliovos tarškėjo su Berbele. Net Bastis gaudė kiekvieną jos žodį. Nieko nesupratau. Berbelė buvo visiškai ne jo skonio.

Žodžiu, tučtuojau visi užpuolė ją ir užvertė klausimais - o kartu elgėsi taip, lyg Lėjos čia nė nebūtų.

Lėja ilgesingai žiūrėjo į tolėliau degančius laužus.

- O kas tu? - paklausė Berbelė, pagaliau, rodos, atkreipusi dėmesį į tylinčią Lėją.

- Ji kurčia, - paaiškino Kalimeras.

- Aaa, - Berbelė sumišusi nuleido akis.

- Gal einam toliau?

Elena pačiuo Bastį už rankos, Berbelė įsikibo Kalimerui į parankę, ir visi patraukė link laužų. Mudu su Lėja nusekėm iš paskos.

Draugai mane truputį nuvylė. Jie nė kiek nesistengė priimti Lėjos į kompaniją. Susipažinti su ja, pasikalbėti apie ką nors.

„Jie mieli“, - vis dėlto pasakė Lėja.

Linktelėjau, bet ne per nuoširdžiausiai. Gal jiems tiesiog reikia laiko priprasti prie naujų aplinkybių. Įdomu, kur pasidėjo Irisė? Ėmiau jos dairytis. Palikau pakrantėje, ten ji su kitais vaikais norėjo pamėtyti į vandenį akmenukus. Iki šiol jos su Lėja dar nebuvo susipažinusios.

Ėjome vienas šalia kito akmenuotu taku palei krantą, aniems iš paskos. Prie ežero buvo susirinkę gausybė žmonių. Iš visų pusių skambėjo muzika. Pagaliau prie liepto aptikau Irisę. Sėdėjo su keliais kitais vaikais ir klausėsi vienišo vaikino, įsitaisiusio už poros metrų prie vandens ir grojančio gitara.

Pašaukiau vardu, bet ji neišgirdo.

Kalimeras su Berbele ir Bastis su Elena ištiesė paklotus prie didžiojo laužo. Prie jų prisėdome ir mes.

- Papasakok, kaip dažaisi plaukus, juk dažaisi pati? - Berbelė su Elena vėl buvo įnikusios į pokalbį.

Kalimeras ir Bastis išdėliojo vakarienę: bulvių salotas, mėsos kukulius, bandeles ir šaltą alų.

- Mes su Berbele staiga sumanėm savaitgalį nuvažiuot prie Gardos ežero. Gal ir jūs susigundytumėt, abu su Elena? - kalbino Bastį Kalimeras. Sutikęs mano žvilgsnį pridūrė: - Tu tai sekmadienį būsi Sandros koncerte. Šiaip, aišku, būčiau

ir tave pakvietęs!

Linktelėjau jam. Lėja sėdėjo išmeigusi akis į ugnį.

- Paklausk, gal ir ji nori kukulių? - Kalimeras žiūrėjo į mane ir vengė Lėjos žvilgsnio.

- Turi cigarečių? - prie Lėjos pasilenkė mergina, įsikūrusi kaimynystėje.

Lėja pakėlė akis.

- Aš kurčia, - pasakė garsiai. - Gal gali pakartoti lėtai?

Mergina numojo ranka.

- Tiek to. Paklausiu kitur! - ji pašoko ir nuėjo sau.

„Ko ji norėjo? - Lėja sumišusi atsigręžė į mane. - Ar ką nors padariau ne taip?“

Paaiškinau jai. Lėja atrodė nuliūdusi.

Lyg iš žemės už mūsų išdygo Irisė. Ji buvo basa, drabužiai sudrėkę. Tikriausiai bus peršalusi ir rytoj sirgs.

- Čia ji? - paklausė uždususi. - Lėja, kuri ničnieko negirdi? Ir moka slaptą kalbą?

Linktelėjau.

- Aš Mikos sesuo! - džiaugsmingai prisistatė Irisė ir parodė į save. Žiūrėjo į Lėją spindinčiomis akimis. - Aš irgi jau žiauriai daug moku geismų kalbos!

Šast ir įsitaisė tarp mūsų.

- Gestų kalbos, - pataisiau ir išverčiau Lėjai žodžių žaismą.

Lėja nusišypsojo.

- Parodyk ką nors!

Ji vėl prašneko balsu, ir Kalimeras su Basčiu sutrikę nusuko akis į šalį.

„Šeima!“ - Irisė parodė rankomis. - Šitą įsidėmėjau.

Du ratukai, sueinantys į vieną didelį ratą.

* * *

- Klausyk, kokia muzika! - šūktelėjo Elena.

Mes viską švariai suvalgėm ir truputį apkaušom. Buvo jau visai sutemę, juoda naktis, ir Lėja glaudėsi prie manęs. Irisė, susirietusi kaip embrionas, užmigo ant pakloto, Kalimeras su Berbele glamonėjosi ant liepto, o Elena ir Bastis apsikabinę sėdėjo prie pat laužo.

Nuo kito kranto vėjas atnešė melodijos nuotrupas.

- Pamišti galima! - Bastis įsiklausė. - Jie groja mūsų dainą!

Atsisukau į juodu. Juokinga, bet aš jiems pavydėjau. To gryno kičo, tos

nemelodingos – bet jų dainos.

Mūsų daina. Mūsų daina. Mudu su Lėja niekuomet neturėsime „savo“ dainos.

Bastis atsistojo.

– Eikš, Elena, eime tenai. Gal jie mums dar kartą pagros!

Susikibę už rankučių jie dingo tamsoje.

„Iš tiesų jie visai simpatiški“, – parodė Lėja rankomis.

Laikiau ją tvirtai apkabinęs ir žvelgiau į veidą, vis paslaptingesnį naktinių laužų šviesoje.

Kokia ji graži, kai blėsčioja šviesa ir šoka šešėliai ant kaktos.

Vienišas vaikinys pakrantėje vėl išsiėmė iš dėklo gitarą.

– Pagrok ką nors! – sušuko kažkas už mūsų. – Telžk per stygas!

Bičiukas nekrepė dėmesio, kas ką šūkaloja. Žiūrėjo į mudu su Lėja. Visą vakarą kartkartėmis stebėjo mus, besišnekančius gestų kalba. Paderino gitarą ir uždainavo.

Ta daina man buvo girdėta. Grupė vadinosi *Wir sind Helden*¹⁰, šitas jų gabalas vienu metu būdavo ištiesai leidžiamas per radiją.

Matau, kad tu mąstai.

Manau, kad tu jauti.

Jaučiu, kad tu geidi,

Bet negirdžiu tavęs, aš

Nusigvelbiau žodyną paslapčia,

Šaukiu į ausį tau – nuo A lig Ž

Daugybę žodžių padrikų,

Kad atsigręžtum į mane.

Dar labiau prisiglaudžiau prie Lėjos. Visi aplinkui nutilo, klausėsi muzikos.

Kur tik pasukti sumanai,

Ir aš seku tau iš paskos.

Kam aš turėčiau prasižiot,

Jei tu nepraveri burnos?

Netekęs žado spoksojau į vandenį. Vaikino buvo velniškai gražus balsas, ir mane apėmė jausmas, kad šitą dainą jis dainuoja tik mudviem su Lėja.

*Pasiust gali, kaip tu gražiai tyli,
Ir kaip galvelė pakreipta daili,
Tarytum man ir aidinčiam pasauliui
Šaltai bylotum – eik šalin.*

*Tava tylą – tai tavo palapinė,
Kurią statais pasaulio šurmulyne.
Ir nustembi nebyliai,
Kai už jos virvelių
Užkliūva naktyje koks nors vaikinąs.*

Dainininkas gal truputį pakeitė žodžius. Bet nesvarbu. Pasižadinau Lėja, ką tik užsnūdusią mano glėbyje.

„Jis dainuoja mūsų dainą!“ – pasakiau visas susijaudinęs.

Ji žiūrėjo į mane nesuvokdama. Mėginau paaiškinti:

„Supranti, kiekviena meilės istorija turi savo dainą. Lygiai kaip kiekvienas filmas turi savo garso takelį. Ir va čia, va dabar skamba mūsų istorijos garso takelis!“

Lėja plačiai nusišiepė.

„Velnias. Negirdžiu savo pačios istorijos garso takelio.“

„Bet jis yra, supranti? Juk tai svarbiausia!“

Lėja nužvelgė mane išsimylėjusiom akim. Paskui prisitraukė artyn. Mes bučiavomės, o pakrantėje skambėjo mūsų daina.

Mūsų daina.

Mūsų.

Kaip didžiajame kine!

[10](#) „Mes esame herojai“ (vok.). Vokiečių popproko grupė, muzikavusi 2000–2012 metais.

DVIDEŠIMT KETVIRTAS

Yra tokia teorija, pagal kurią lygiagrečiai egzistuoja visi gyvenime įmanomi sprendimai.

Jei tai tiesa, tada aną sekmadienį manęs buvo keli skirtingi variantai. Buvo palengvėjusia širdimi, susijaudinęs Mika, tą akimirką minantis dviračiu parko link, kur pagaliau – pagaliau! – iš naujo susitiks su Sandra. Buvo geras bičiulis Mika, lydintis Kalimerą su Berbele ir Bastį su Elena į netikėtą palapinių išskylą prie Gardos ežero ir kaip tik smeigiantis į žemę palapinės strypus. Buvo pavyzdinis sūnus Mika, sėdintis namie su tėvais ir Irise, šeimos aplinkoje kažką kepantis ant grotelių. Galbūt dar buvo mielas sūnėnas Mika, lankantis tetą Verą ir aiškinantis jai, kad net šitoksai dėdė Karlas nėra nepakeičiamas ir kad metai su juo nebūtinai prarasti.

Bet visa tai tik teorija, todėl iš tiesų tebuvo vienintelis variantas, šis vienintelis sprendimas.

Aš praėjau pro parką, pro raudonai ir baltai dryžuotus aptvarus ir bilietų kasas. Šone palikau sceną, alaus kioskus ir suoliukus. Traukiau tiesiai link *Freak City*.

Vidiniame kiemelyje pamačiau įtaisytą ekraną, keletas žmonių buvo jau sutūpę ant baltų plastikinių kėdžių.

Lėja sėdėjo pačiame priekyje, šalia Tomeko, ir kalbėjosi – kažką rašė jam ant lapelio.

– Tu sėdi mano vietoje, – pasakiau Tomekui.

Jis pakėlė akis.

– Geras. Būtinai išdygsti iš nežinia kur, kai esi mažiausiai laukiamas. Maniau, eisi į koncertą. Ar bilietai per brangūs?

Papurčiau galvą.

– Nutariau kitaip!

– Nesistebiu! – išsišiepė Tomekas ir atsistojęs maloningai užleido man vietą.

Lėja nepatikliai spoksojo į mane.

„Ką čia veiki?“

„Žiūrėsiu su tavim filmą, – atsakiau gestais, tartum kitokių svarstymų nė nebūtų buvę. – Ir atnešiau kompaktą, įrašiau specialiai tau.“

Lėja paėmė dėkliuką.

„Mano grotuvas vakar sugedo“, – sarkastiškai pareiškė.

„Gaila, – pažvelgiau meiliai. – Žinai, čia visos geros meilės dainos. Galbūt

geriausios, kokių yra sukurta. Ir dar mūsų daina. Baisiai liūdna, kad tu jų neišgirsi. Aš labai stengiausi atrinkti.“

Lėja atidarė plokštelės dėklą. Jos akys išsiplėtė. Kompiuteriu buvau sukūres kompaktinės plokštelės didumo šabloną ir nubrėžtus apskritimus išspausdinau ant storo popieriaus. Ant tų skrituliukų buvo surašyti dainų tekstai. U2 daina „The Sweetest Thing“, Daido „Here with me“ ir, žinoma, *Herojų* „Tik vienas žodis“.

„Šita daina mūsų“, – paaiškinau gestais ir bakstelėjau į popierinį skrituliuką.

Lėja greitai perbėgo eilutes. Pakėlė akis – nesu visai tikras, bet man pasirodė, kad jos buvo truputį paraudusios, lyg kažkas būtų įkritę.

„Ačiū, – pasakė. – Labai gražiai sumanei.“

Sumišusi Lėja perbraukė sau per veidą.

„Ir aš turiu tau dovaną, – nusišypsojo. – Netyčia netgi pasiėmiau su savimi.“

„Kokią?“

Neatitraukiau akių nuo Lėjos. Nors ji nesitikėjo, kad ateisiu, bet buvo pasipuošusi. Jei ne dėl manęs... tai gal dėl Tomeko?

„Štai!“

Lėja parodė man nesuprantamą gestą.

„Ką nori pasakyti?“

„Nieko nenoriu, tai tavo vardo gestas. Teko gerai pasukti galvą.“

Nutilau. Be tėvų, man dar niekas nebuvo davęs vardo. Kalimeras kartais vadindavo broliu, bet čia buvo visai kas kita. Gerklę užspaudė kažkoks gumulas.

„O ką reiškia mano vardo gestas?“

Pakartojau rankų judesį.

„Tai drąsos ženklas. Ne bet kokios, o tam tikros drąsos, kylančios iš širdies.“

Visai sutrikau. Be to, Lėja mane neteisingai įvertino. Kur jau čia ta mano drąsa?

Iki šiol nepristačiau jos tėvams. Prireikė velniškai daug laiko, kol prisipažinau net sau, kad ją myliu. O kiek kartų elgiausi kaip mažas vaikas. Apie savo siautėjimą aną naktį, kai susiginčijome po koncerto, ir dabar dar nebuvo jai prisipažinęs. Juk prisiliuobiau kaip kvailys ir prašokau pusę nakties.

Tėškiau į žemę ir sudaužiau stiklinę. Argi tai drąsa?

„Ar patinka tavo vardas?“

Linktelėjau galvą.

Dabar turėsiu du vardus. Būsiu Mika, klausiantis savęs: „Kas yra kaip Dievas?“ Ir būsiu Drąsa, ne itin susijusi su didvyriškumu, labiau su jausmu.

Pamaniau, kad nors nė vienas šių dviejų vardų, tiesą sakant, man netinka, abu

jie savotiškai vienas kitą papildo.

Tomekas paleido filmą ir išjungė kiemelio apšvietimą.

Lėja atsargiai suėmusi spustelėjo man ranką.

Nežinojau, ar ji suprato, ką visa tai reiškia. Kad sėdžiu čia, šalia jos, ant nepatogios plastikinės kėdės ir žiūriu neryškią piratinę filmo kopiją. Dialogus buvo sunku girdėti, nes iš parko sklido pernelyg triukšminga muzika, užgožianti visus kitus garsus.

Nežinojau, ar Lėja suprato, kad man tai buvo kryžkelė. Kad šią valandą palikau Sandra... galbūt norėdamas pradėti su Lėja kažką nauja, visiškai nauja.

- Spragėsių? - Tomekas atkišo kartoninį pakelį.

Lėja atsistojo.

„Pabūk“, - parodė man ir nuėjo su Tomeku į vidų.

Vogčiomis pažvelgiau jiems pavymui. Nebuvo nė menkiausio pagrindo nepasitikėti. Bet man vis tiek nepatiko, kad jie taip ilgai kažkur pradingo.

„Ką ten veikėt viduje?“ - paklausiau Lėjai sugrįžus.

„Negi pavydi?“

Papurčiau galvą. Ji prispaudė smilių man prie lūpų ir parodė į ekraną.

* * *

Filmas baigėsi. Negausūs žiūrovai pamažu ėmė skirstytis.

Tomekas nukabino ekraną, o aš padėjau Lėjai sukrauti kėdes vieną ant kitos.

- Bus gerai, pabaigsiu tvarkytis rytoj! - atleido mus nuo darbo Tomekas. - Ačiū už pagalbą!

Jis pabrėžtinai lėtai linktelėjo Lėjai. Nesupratau, kas čia per asmeniškumai.

- Ate!

Palikę Tomeką virtuvėlėje, išėjome į lauką.

Parko scenoje kaip tik buvo garbstomas kažkoks pankrokas. Man buvo įdomu, ar Sandra su *Coloured Pieces* jau dainavo? Per filmą kartais stengiausi išiklausyti, bet taip ir neišgirdau jos balso.

Lėja sugriebė mane už rankos ir nusitempė už namo.

- Kas bus? - paklausiau.

Beveik artėjo vidurnaktis, mus gaubė juoda juodutėlė tamsa. Atsišlieję į namo sieną, ėmėme bučiuotis tartum išbadėję. Stovėjome tiesiai po praviru virtuvėlės langu, nes pro jį į lauką sklido bent kiek šviesos. Tikiuosi, Tomekas mūsų negirdėjo. Lėja buvo tokia skani, kad man pradėjo užti galvoje - mažučiai smulkučiai fejerverkai.

„Ar žinai – kai kurie eskimai turi šaldytuvus ir saugo juose maisto produktus, kad šie nesušaltų?“

Lėja klausiamai žiūrėjo į mane. Žodį „eskimai“ parodė paraidžiui, tiesiog mano žodynas buvo per menkas.

„Kiek dar niekam nereikalingų žinių knibžda tavo saldžioje galvelėje?“

Nubraukiau jai nuo veido plaukų sruogą.

Lėja patraukė pečiais.

„Gausybė. Ar esi, pavyzdžiui, girdėjęs, kad sraigės pirma bučiuojasi ir tik paskui mylisi?“

„Net nesu girdėjęs, kad sraigės užsiima seksu!“ – atsakiau.

Vietoj gesto „seksas“ parodžiau „taksi“. Lėja mane pataisė.

– Ačiū, – sumurmėjau. – Esu toks žioplas, kad net nesugebu teisingai parodyti žodžio „seksas“. O dabar sužinojau, kad bet kurios sraigės lytinis gyvenimas aktyvesnis už mano. Gal galėtum dar daugiau mane apšviesti?

Spoksojau į ją apimtas nevilties.

– Ką sakei? – ištarė ji be garso, vien lūpomis. – Gali pakartoti? Gestų kalba?

„Ne taip jau svarbu, – numojau ranka. – Aš pajuokavau.“

Lėja žybtelėjo akimis.

„Nenumok kiekvieną kartą. Negaliu pakęsti. Ar jau nebegaliu sužinot net tavo juokų?“

„Užmiršk. Tik šiaip papezėjau.“

„Ir ką? Pakartok man!“

Dar akimirka – ir mes būtume vėl susirieję.

Virtuvėlėje užgeso šviesa, išgirdau, kaip Tomekas išėjo iš kavinės ir užrakino duris. Trakstelėjo atrakinama dviračio spyna. Jis pravažiavo pro mus senučiu savo dviračiu ir numynė vakarų kryptimi.

„Čia buvo Tomekas?“ – paklausė Lėja.

Linktelėjau.

Ji išlindo iš mūsų slėptuvės ir užšoko išsyk per du laiptelius. Išsitraukė iš kelnių kišenės raktą ir lyg niekur nieko atrakino *Freak City*.

„Ką tu darai? – išpūčiau akis. – Iš kur turi raktą?“

Nutaisiusi nekaltą miną ji tik patraukė pečiais.

„Čia atsarginis. Tomekas... paskolino.“

Nužvelgiau gatvę, kur naktyje ką tik išnyko užpakalinė Tomeko dviračio švieselė. Vis dėlto bičiukas mokėjo pralaimėti.

Įėjau į vidų paskui Lėją, ir ji užrakino duris. Vidurnaktį, užgesintom šviesom ir be gyvos dvasios, kavinė atrodė paslaptinga, tartum užburta. Biliardo stalas ir

žaidimo automatas lyg miegantys šešėliai dunksojo tamsoje. Čia aš susipažinau su Lėja. Čia ją pirmą sykį iš tikro pamačiau.

Lėja suėmė mane už rankos. Užlipome laiptais aukštyn. Iki šiolei viršutiniuose aukštuose nebuvau lankęsis. Žinojau, kad ten yra seminarų kambariai ir keramikos dirbtuvėlė. Rodos, Lėja neketino čia pasilikti. Žengė tolyn. Aukštyn. Dar vienais laiptukais, vedančiais į palėpę.

Stumtelėję atidarėme medines duris.

Pro stoglangius švietė mėnulis – viduje netikėtai buvo šviesu.

„Pakaks šviesos susikalbėti, – su palengvėjimu gestais parodė Lėja. – Matai, tamsa yra mūsų, kurčiųjų, prigimtinis priešas! Kai per tamsu, jaučiamės tiesiog pražuvę.“

Aplink buvo prigrįzdinta visokio šlamšto. Sudulkėjęs pasaulio žemėlapis, futbolo kamuoliai ir vartų sienelė. Makulatūros prigrūstos dėžės, išmesti dviračiai, riedučiai ir... lova.

Iš tiesų ten, vidury palėpės, po vienu iš stoglangių stovėjo lova.

„Ji priklauso teatro būreliui, – paaiškino Lėja, pamačiusi apstulbusį mano veidą. – Šis vaidino „Tariamąjį ligonį“. O ligoniui reikėjo lovos.“

Bet lova nebuvo panaši į ligonio guolį, veikau į meilės lizdelį – didžiulis nedailus metalinis baldas, užklotas šūsnimi antklodžių.

Priėjome arčiau.

– Man čia patinka! – Lėja pastūmė antklodes į šalį. – Aptikau šią palėpę prieš porą savaičių, kai sumaniau pasiskolinti riedučius.

Džiaugiausi, kad nebūtina jai atsakyti. Tiesą sakant, pamačius tą lovą, man atėmė žadą.

Lėja pravėrė stoglangį ir netyčiom įleido muziką iš miesto parko. Saksofonas ir fortepijonas grojo džiazą. Staiga viskas aplink pasirodė tartum užkerėta, tartum nerealu.

Lėja atsigulė ir prisitraukė mane prie šalies. Tylomis žiūrėjome vienas į kitą.

„Septintą ryto turime iš čia dingti.“

Linktelėjau sumišęs.

„Ko žiūri toks išsigandęs?“ – Lėja perbraukė smiliumi man per veidą.

– Aš neišsigandęs, – papurčiau galvą. – Tiktai...

Džiazbendas užgrojo vieną mano mėgstamiausių melodijų. „My way“. Mėgstamiausią senelio dainą. Mėgstamiausią tėčio dainą. Ir jiems kadaise teko pirmąkart susitikti su nauja meile – ir išgyveno, nepražuvo. Staiga atsipalaidavau. Viskas čia buvo tiesiog tobula: šita geniali daina, linksmas tolumoje švenčiančių žmonių juokas. Ir net garsiai užkniaukusi katė – lyg

pritarianti muzikai.

Apsiverčiau ant nugaros ir įsispoksėjau į naktį.

Šitas milžiniškas žvaigždėtas dangus virš mūsų. Ten tikrai milijonai žvaigždžių.

„Apie ką galvoji?“ – paklausė Lėja.

„Kad tai tobula akimirka.“

Ji linktelėjo galvą.

„Tiesa. Čia taip nuostabiai kvėpia. Jazminais ir avietynais. Ir truputėlių nuotykiiais, dėl visų šitų senienų. Ir vėjas švelnus, toks šiltas, vasarinis! Ir dangus žvaigždėtas, tiesiog milžiniškas. Ten tikrai milijonai žvaigždžių.“

Va ir vėl – toji aibių sankirta. Nusprendžiau kitais metais atidžiau klausytis Seksbombos. Kartais matieka neįtikimai praverčia.

Lėja ėmė rengtis. Mačiau akies krašteliu, bet nediršau atsisukti. Paskui ji padėjo man išsinerti iš marškinėlių.

Žiūrėjau į ją. Tobula akimirka, tobula moteris, tobulas sprendimas.

Ji buvo tokia graži, kad net skaudu.

Parke savo pasirodymą pradėjo *Coloured Pieces*. Sandra prisistatė klausytojams, jos žodžiai ataidėjo iki pat mūsų mažos slėptuvės, mūsų palėpės.

Sandros balsas buvo šiurkštus ir liūdnokas, jame tartum suskambo atsisveikinimas, skirtas tik man vienam.

Sėkmės, palinkėjau mintyse. Sėkmės, Sandra. Tau pavyks.

„O apie ką dabar galvoji?“ – Lėja žvelgė į mane savo tamsžalėmis akimis.

Nusišypsojau.

„Kad būna akimirku, kai nereikia kalbėti.“

Lėja pamastė.

„Tiesa“, – parodė gestais.

Ji ištiesė rankas, mokančias tiek daug pasakyti. Švelniai padėjo man ant pečių ir lėtai prisitraukė mane artyn.

PADEKA

Rašant šią knygą, mane parėmė daugybė žmonių. Dėkoju kolegėms iš gestų kalbos kursų, kur gavau naują vardą – vardo gestą ir kur išmokome be žodžių suprasti vieni kitus. Ačiū Claudiai Kempter ir Michaelai Herdegen už vertingas žinias apie darbą su kurčiaisiais vaikais, o Lucie Dachs – už tai, kad primindavo man, įnikusiai į rašymą, jog reikia retkarčiais pavalgyti. Andrea Held pirmoji nesivaržydama man parodė, kaip kurtieji kalba balsu, o Niurnberge gavau progą išvysti gestų kalba atliekamą Bavarijos himną. Įvairiausių įdomių žinių apie kasdienį gyvenimą negirdint radau Bonnie Poitras Tucker, Emmanuelle Laborit ir Marios Wallisfurth biografijose.

Christina Söllner buvo pirmoji kritiška mano skaitytoja, o mano agentė Cristina Bernardi iš *Meller Agency* ieškojo ir rado tinkamą leidyklą.

Ir galiausiai esu itin dėkinga dviem nuostabioms moterims. Tai Nicole Andrea Lohe, vertėja iš Berlyno, pirmoji atkreipusi mano dėmesį į kurčiųjų gyvenimą, ir Kerstin Mackevicius, mano kurčioji mokytoja ir bičiulė, pakvietusi įžengti į šį jaudinantį pasaulį. Jos atsakė man į begalę klausimų ir buvo nuolatinės mano įkvėpėjos.

Joms abiem skirta ši knyga.